

POLICEJNÍ AKADEMIE ČESKÉ REPUBLIKY V PRAZE

Fakulta bezpečnostního managementu

Katedra společenských věd

Pedofilie

Diplomová práce

2021/2022

VYUČUJÍCÍ

PhDr. Ing. Viktor Červený, Ph.D.

AUTOR PRÁCE

Bc. Karolína Hubová

PRAHA 2022

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že předložená práce je mým původním autorským dílem, které jsem vypracovala samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem čerpala, v práci řádně cituji a jsou uvedeny v seznamu použité literatury.

V Praze, dne

.....

Karolína Hubová

Poděkování

Ráda bych touto cestou poděkovala vedoucímu práce PhDr. Ing. Viktoru Červenému, Ph.D. za odborné vedení a možnost zpracovat právě toto téma. Zároveň děkuji každému, kdo se na práci podílel, ať již v rámci kvantitativního dotazníkového šetření či pedofilně orientovaným mužům, kteří svolili k setkání a poskytli mi tak cenné kazuistiky a osobní příběhy.

Anotace

Diplomová práce je zaměřena na problematiku pedofilie, parafilii, vyznačující se sexuální orientací na nedospělé osoby – děti různých věkových kategorií. Teoretická část pojednává o poznatcích, které byly doposud shromážděny – vymezení pojmů, etiologii a výskyt v populaci, diagnostické metody a možnou léčbu a v neposlední řadě o stigmatizaci napříč společností. Kvantitativní šetření čtenáři předkládá výsledky dotazníku, kterého se zúčastnilo 31 pedofilně zaměřených respondentů. Kvalitativní praktická část práce potom dvě podrobné kazuistiky skrze polostrukturované řízené rozhovory se dvěma heterosexuálními pedofily. Tyto poznatky tak umožnily porovnání mezi teorií a vlastní praxí. Poslední část shrnuje získané poznatky a obsahuje mé vlastní doporučení.

Abstract

The diploma thesis is focused on the issue of pedophilia, paraphilia, characterized by sexual orientation toward minors – children of various age categories. Its theoretical part deals with the findings that have been collected so far – definition of terms, etiology and occurrence in the population, diagnostic methods, treatment and stigmatization across society. The quantitative practical part presents the results of a survey, in which 31 pedophile-oriented respondents have participated. For the qualitative part two semi-structured interviews with two heterosexual pedophiles was made. The last part briefly summarizes the knowledge and contains my own recommendations.

Klíčová slova

Pedofilie, pedofil, parafilie, sexuální deviace, dítě, sadismus, sexuální agresivita

Keywords

Pedophilia, paedophilia, pedophile, paedophile, paraphilia, sexual deviation, child, sadism, sexual aggression

Obsah

ÚVOD	6
TEORETICKÁ ČÁST	8
Vymezení pojmů	8
Parafilie – porucha sexuální preference	8
Pedofilie	10
Sexuální agresivita, sadismus, pseudopedagogický sadismus a pedosadismus	12
Etiologie a výskyt v populaci	18
Etiologie	18
Výskyt v populaci	20
Diagnostika a léčba	22
Psychodiagnostické metody	22
Psychofyzilogické metody	24
Léčba	26
Sexuologické ochranné léčení	28
Léčba pedosadismu	31
Stigmatizace napříč společnostmi	33
PRAKTICKÁ ČÁST - KVANTITATIVNÍ	38
Obecné informace	39
Sexualita	42
Vztah k návykovým látkám	57
Sexuálně motivované agresivní či sadistické chování	62
PRAKTICKÁ ČÁST - KVALITATIVNÍ	66
Kvalitativní kazuistika č. 1 - Petr	67
Kvalitativní kazuistika č. 2 - Jiří	80
ZÁVĚREČNÁ ÚVAHA A DOPORUČENÍ	93
ZÁVĚR	96
SEZNAM ZDROJŮ	98
SEZNAM PŘÍLOH	103

Úvod

Těžko si představit parafilii, jež by ve společnosti vyvolávala tak bouřlivé emoce, jako pedofilie. Tento pojem zná takřka každý z nás, ovšem pouhá minorita dokáže popsat jeho skutečnou podstatu. Stále se jedná o téma vysoce kontroverzní, ke kterému se váže nemálo předsudků vyvěrajících z nízké informovanosti neodborné veřejnosti. Jak se říká, každá mince má dvě strany, a toto není výjimkou. Uvádí se, že pouhý zlomek sexuálních trestných činů mířených proti dětem, je spáchán pedofilně zaměřenými jedinci. Tento fakt ve mně několik let zpátky, především skrze předmět soudní psychiatrie a sexuologie, vyvolal zvědavost a silnou touhu po poznání, oč se vlastně jedná a jak se věci doopravdy mají. V rámci něj nám byla poskytnuta možnost navštívit samotné sexuologické oddělení v Bohnicích a se samotnými pacienty se setkat.

V návaznosti na zadání této diplomové práce, se budu zabývat popisem pedofilie z pohledu psychologie, potažmo psychiatrie – například v otázce diagnostiky a jejích metod. Konkrétněji bude důraz kladen na sexuálně motivované agresivní chování a sadismus v pedofilii, téma, o kterém není příliš hovořeno, ovšem u některých jedinců se takové sklony mohou nacházet. Cílem diplomové práce je především ověření souladu mezi obecně známými informacemi, které jsou z velké části předloženy v teoretické části, a vlastními získanými daty. Ta byla získána jak kvantitativně prostřednictvím dotazníku, tak kvalitativně skrz polostrukturované rozhovory se dvěma pedofily.

K naplnění práce jsem zvolila jak část teoretickou, tak praktickou. První, teoretická, je zaměřena na hrubé seznámení čtenáře s problematikou parafilii jako takovou, zbytek se však již věnuje pedofilii samotné. Rovněž je v první kapitole pojednáno o pojmech souvisejících s patologickou sexuální agresí, sadismem aj. Kromě úvodního vymezení termínů je hovořeno o etologii a příčinách jejího vzniku. Ty však nejsou do této chvíle zcela jasné (podobně, jako je tomu i u ostatních sexuálních deviací), a tak jde spíše o odhady a polemiku mezi lékaři, vědci a odborníky. Pozornost je také věnována diagnostice, především pak metodám PPG a VFPG, které jsou využívány v sexuologii jako takové, a možnostem léčby. Nevyléčitelnost pedofilie je sice zřejmá, ale existuje spousta způsobů, jak takové společensky nepřijatelné jednání ovládnout a naučit

se se svou poruchou žít. A především ji akceptovat. V úplném závěru praktické části bude zhruba nastíněna tematika stigmatizace napříč společnostmi, a to včetně interpretování dvou zajímavých komparativních studií, které byly publikovány v roce 2014.

Druhá část práce je věnována vlastnímu praktickému bádání, a to jak kvantitativnímu, tak kvalitativnímu. Čtenáři jsou předloženy výsledky dotazníku, který byl zveřejněn skrz portál ČEPEK (Československá pedofilní komunita), a jehož se zúčastnilo 31 pedofilních respondentů. Otázky vytvořily zajímavý přehled informací jak obecnějšího charakteru, tak v rovině sexuálně agresivních tendencí, přičemž každá z odpovědí je originální a přinášející nový vhled do problematiky. Kvalitativní část naplnily dvě provedené kazuistiky, a to skrze polostrukturované rozhovory v rámci osobního setkání, popř. internetové komunikace.

1. Teoretická část

1.1. Vymezení pojmů

Parafilie – porucha sexuální preference

Předpokladem pro definování sexuálně deviantního chování je prvotní vymezení určitého referenčního rámce, ze kterého lze vycházet – tedy konkretizace toho, co je považováno za normální. Normálním se v sexuologii rozumí konsenzuální sexuální aktivity odehrávající se mezi psychosexuálně a somatosexuálně dostatečně zralými jedinci, nepokrevně spřízněnými, a které nevedou k psychickému či tělesnému poškození. Chování a sexuální zaměření, jež takovou normu přesahuje, je pak označováno za deviantní. Nahlížení na sexuální deviace, jinak řečeno parafilie, není jednotné. Vedle přístupu esenciálního se uplatňuje pojetí sociálně konstruktivistické, dle kterého hraje zásadní roli vnější prostředí a sexuální deviace jsou jakési sociální konstrukty. Pro účely této práce však bude využit přístup esenciální – sexuologický – založen na následujících předpokladech:

- vyzdvižení biologických faktorů (esence),
- lidé jsou buď deviantní či nedevariantní – neexistuje „méně“ nebo „více“,
- parafilie je celoživotní a trvalou charakteristikou individua.¹

Podstatu deviace lze spatřit v atypické struktuře sexuální motivace (v intrapsychických charakteristikách jedince), která posléze umožňuje, podmiňuje nebo modifikuje vnější projevy sexuální poruchy – tedy deviantní chování.² V České republice se uplatňuje kategorizace dle *Mezinárodní klasifikace nemocí* (MKN), publikovaná WHO v roce 1992, jež parafilie zahrnuje do sekce „*Poruchy osobnosti a chování u dospělých*“ pod kódem F65 jako „*Poruchy sexuální preference*“. Mluví se zde o sexuálních impulzech, fantaziích

¹ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 484

² WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 16

či praktikách, které jsou neobvyklé, deviantní nebo bizarní. Mezi obecná diagnostická kritéria parafilí se podle MKN-10 řadí následující podmínky:

- intenzivní a opakující se touhy a fantazie týkající se neobvyklých objektů nebo aktivit,
- jedince takové touhy citelně obtěžují, nebo jim dokonce vyhoví,
- preference je přítomna po dobu alespoň 6 měsíců.

Stupeň nebezpečí vnějších projevů sexuálních deviací není jednotný – může se jednat o aktivity neškodné a spíše společensky obtížné (např. exhibice) až o nejnebezpečnější činy ohrožující lidskou důstojnost, zdraví a život oběti. Právě takovéto chování se často překlene do podoby sexuálních deliktů.³ Mezi sexuálními deviacemi a sexuálně delikventním jednáním však nemusí existovat nutná souvislost. Naopak bylo zjištěno, že ku příkladu znásilnění, nejčastějšího sexuálně motivovaného deliktu, se povětšinou dopouští muži bez přítomnosti parafilie. Stejně tak se deviantní jedinec nemusí projevovat deviantně a své potřeby mnohdy uspokojuje náhradním a sociálně přijatelnějším způsobem (fantaziemi při masturbaci atd.). Z forenzně sexuologického a psychologického hlediska je proto nutno rozlišovat sexuální delikventy na ty, kteří trpí deviací v pravém slova smyslu a na ty, kteří se deliktů dopouští v rámci jiné patologie (nejčastěji osobnostní či sociální).⁴ Může se také jednat o stavy psychosexuální nevyzrálosti, u nichž sice není vyloučena přítomnost abnormální sexuální orientace či aktivity, průkazná preference těchto jevů však absentuje. Jsou to ovšem pouze poruchy sexuální preference, které připouští snížení ovládacích schopností a hrají tak zásadní roli ve forenzní sexuologii.⁵

V neposlední řadě je potřebné zmínit dělení parafilí do dvou základních skupin, a sice na deviace v aktivitě a deviace v objektu. Kombinováno však může být více preferencí zároveň ve formě deviace polymorfní. Stručně řečeno, deviace v aktivitě se vyznačují atypickým způsobem dosahování sexuálního vzrušení a uspokojení, deviace v objektu jsou pak označovány jako kvalitativní poruchy

³ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 484

⁴ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 211–212

⁵ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 171

sexuální motivace, odchylkou jsou neadekvátně zaměřené erotické touhy – objekt touhy.⁶

Pedofilie

MKN-10: „*Pedofilie*“ F65.4:

„*Trvalá nebo převládající preference sexuální aktivity s dítětem nebo dětmi v prepubertálním věku. Jedinci je nejméně 16 roků a je alespoň o 5 roků starší než objekt.*“⁷

Pojmenování pochází z řeckého *pais* (hoch, dítě) a *philós* (milovník), milovník dětí. Jedná se o parafilii s erotickým zaměřením na objekty v prepubertálním věku, chlapce a dívky – většinou ve věku pěti až dvanácti let – bez znaků dospívání. Nejedná se pouze o fyzickou nezralost, totiž nepřítomnost sekundárních pohlavních znaků (absence pubického ochlupení a prsů u dívek, nepřítomnost ejakulace u chlapců), ale také o dětské chování, jímž je pedofil přitahován.⁸ V této souvislosti hovoříme o tzv. *pedagogicko-estetickém komplexu*, důležitém diagnostickém vodítku. Podstatou tohoto pojmu je skutečnost, že pedofilova osobnost je strukturována podobně jako osobnost dítěte. Dětský svět je jim blízký, cítí se v něm uvolněni a v bezpečí, dětem rozumí a jsou v jejich kolektivu typicky dobře přijímáni, není proto výjimkou jejich úspěšné uplatnění v zaměstnáních spojených s kontaktem s dětmi.⁹ Rozlišujeme pedofilii heterosexuální, homosexuální a bisexuální (ambisexuální). Přitom bylo vyzorováno, že u homosexuálně orientovaných pedofilů bývá jednání mnohdy agresivnější a k orgasmu směřující s preferencí chlapců kolem 12 let. U heterosexuálů je častější užší vazba na objekt a orientují se spíše na mladší dívky, typicky ve věku 6–11 let.¹⁰ Zároveň spíše než konkrétní věk je pro pedofily rozhodující puberta, resp. v jaké fázi se nachází. Její začátek se totiž může u každého lišit v závislosti na výživě, zdraví, hormonech a dalších faktorech,

⁶ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 484, 491

⁷ ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, str. 145

⁸ WEISS, Petr a kol. *Sexuální zneužívání dětí*, str. 14

⁹ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 477

¹⁰ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 477

přičemž v poslední letech se průměrný věk začátku puberty u dívek i chlapců, v průměrově vyspělých zemích, snížil. Obecně se dá říci, že jsou pedofilové přitahováni absencí sekundárních pohlavních znaků a ochlupení, popř. u hebefilie pouze jejich náznak, ovšem konkrétní atributy, psychické i fyzické, jsou již individuální. D. Singh poukázal, že heterosexuální nedevariantní muži (nebo alespoň jejich většina) reagují pozitivně na zralá ženská těla, tzn. plné poprsí a „křivky“, kdy vyvinuté boky evokují plodnost a zdraví ženy. Pedofilní parafilici naopak upřednostňují úzké boky a mezi stejně starými dětmi mají tendence vyhledávat spíše ty, které jsou menší a drobnější postavy, u chlapců jsou také preferovány jemné rysy.¹¹

Pedofilové však mohou preferovat děti různorodého věku. Jsou tací, kterým se líbí výrazně malé děti (miminka, batolata), ti se nazývají nepiofilové/infantofilové. Některé jedince naopak mohou přitahovat děti starší, tedy v pubertě s již patrnými sekundárními pohlavními znaky – efebofilové v případě preference chlapců, hebefilové v případě dívek.¹² Zastřešujícím termínem pro různá sexuální zaměření orientující se podle věku či věkového rozdílu subjektů je pojem chronofilie. Lze jej rozdělit do kategorií, a to na parafilie (nepiofilie, pedofilie), dále na zaměření potenciálně problematická (hebefilie, efebofilie, ale také např. gerontofilie, tedy náklonnost vůči starým osobám) a zaměření „normální“ na dospělé osoby (teleiofilie, mezofilie).¹³ Michael C. Seto zdůrazňuje důležitost zkoumání chronofilií jako takových, jelikož z pohledu jejich etiologie a vývoje musí vykazovat mnoho společného – což by mohlo napomoci dalšímu studiu jednotlivých zaměření. Pedofilie je dle Seta sexuální identitou, která se začíná projevovat v raném dospívání, pubertě, a časem dochází k její stabilizaci – jedinci v průměru uváděli jako „začátek“ své rozdílné preference věk 17 let. Jiní autoři zase zjistili, že si respondenti svůj sexuální zájem o děti uvědomili kolem 14 let, pojetí podezření o neobvyklosti své preference cca v 16 letech a že je atypická v 18 letech. Jinými slovy s přibývajícím věkem si dotázaní začali všimnout kontrastu mezi sebou a svými vrstevníky.¹⁴

¹¹ SETO, Michael. Pedophilia and sexual offending against children: theory, assessment, and intervention, str. 26-33

¹² Pedofilie, hebefilie a efebofilie. Dostupné z: <https://parafilik.cz/info/parafilie/pedofilie/>

¹³ Chronofilie. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Chronofilie>

¹⁴ SETO, Michael. Pedophilia and sexual offending against children: theory, assessment, and intervention, str. 24, 25

DSM-5 (American Psychiatric Association) vymezuje, že aby byl jedinec považován za pedofilního, musí mu být nejméně 16 let a dítě jím přitahované alespoň o pět let mladší.¹⁵ Vedou se také diskuse, zdali je možné pedofilii dělit na více podtypů, lišících se svými charakteristikami, touhami, postoji a chováním – zkrátka se nejedná o zcela homogenní skupinu.

Již v předchozí podkapitole byla zdůrazněna důležitost odlišení parafilních osob v pravém slova smyslu od těch „příležitostných“. Není tomu jinak ani v tomto případě, rovněž zde platí teze, že ne každé zneužití dítěte má na svědomí pedofilní jedinec. Dle Lisy J. Cohenové se „skuteční pedofilové“ vyznačují kontinuálním celoživotním sexuálním zájmem o děti bez ohledu na proměnné, kdežto u příležitostných se projevilo snížení zábran v důsledku konzumace alkoholu, sociální neobratnosti nebo sociopatických rysů. Často využívají momentu izolace dětí od dospělých, okamžiku zranitelnosti.¹⁶ Takové chování může vyústit z frustrace v získávání vhodných – dospělých – sexuálních partnerů, delikvent dítě zvolí jakožto určitou náhradu.¹⁷

Sexuální agresivita, sadismus, pseudopedagogický sadismus a pedosadismus

Přítomnost parafílie je spojena s určitým rizikem pro spáchání sexuálního násilí, přičemž vyšší riziko je spojeno se sadismem a pedofilii, nižší pak např. s fetišismem či voyerismem. Pravděpodobnost nekonsenzuální sexuální aktivity rovněž zvyšuje přítomnost poruchy osobnosti či jiných duševních onemocnění a také závislost na návykových látkách.¹⁸ Ačkoliv jsou pedofilové obvykle neškodní (minimálně co do zdraví a života dítěte), míra jejich nebezpečnosti se různí a obzvláště ohrožující jsou jedinci trpící kombinovanými poruchami sexuální preference – v tomto případě poruchami pedofilní orientace s projevy patologicky

¹⁵ A proposed typology for paedophilia: a grounded theory analysis of online discourse. Dostupné z: <https://open.uct.ac.za/handle/11427/30849>

¹⁶ BERNER, Wolfgang. *Perverze*, str. 184

¹⁷ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 175

¹⁸ PÁV, Marek a Slavoj BRICHČÍN. Sexuální násilí a parafílie, existuje patologická sexuální agresivita či nikoliv?

Dostupné z: <https://www.solen.cz/savepdfs/psy/2019/01/04.pdf>

sexuálně agresivními či dokonce sadistickými.¹⁹ V mezinárodní klasifikaci nemocí jsou vedeny pod názvem „*Mnohočetné poruchy sexuální preference*“ a kódem F65.6. Nejčastěji jsou vzájemně kombinovány dva deviantní zájmy, výjimečně se můžeme setkat i se třemi a více deviantními rysy u jediné osoby (např. pedofilní a homosexuální sadismus).²⁰

Pro účely následujícího textu je nejprve potřebné vymežit některé pojmy. Prvním z nich je termín *agrese*. Všeobecně známá a užívaná je Moyerova definice, kdy agresí je zjevné chování s úmyslem působit škodlivě či destruktivně vůči jinému organismu, popř. předmětu, nikoliv však vůči sobě samotnému. Definice jiných autorů zdůrazňují dvě vlastnosti agrese, a to zjevnost (pozorovatelné chování) a záměrnost (vědomý cíl či účel chování). Nejčastěji využívané rozdělení agrese je na tu předem připravenou a impulzivní, které tvoří většinu. *Agresí předem připravenou* (také predátorskou, instrumentální, aktivní) se myslí plánované chování, které se nevyznačuje bezprostředním ohrožením. Není spojena s excitací autonomního nervového systému, je plánovaná s jasnou myslí a jasným cílem. Proti tomu *impulzivní* (reaktivní, afektivní, hostilní) agrese vzniká následkem provokující události, která je spojena s negativní emocí, např. vztekem či strachem, popřípadě jako důsledek chronického stresu. Míra excitace autonomního nervového systému je v tomto případě vysoká. Termín agresivita je pak využíván k popisu chování lidí i zvířat. V lidské společnosti se můžeme setkat s agresivitou slovní, neboli verbální, fyzickou či s psychickou vůči lidem.²¹

Pachateli násilných činů bývají převážně duševně zdraví lidé, avšak u pacientů s duševní poruchou je riziko agresivního chování mírně vyšší. Mezi možné příčiny patří souběžné zneužívání a závislost na psychoaktivních látkách či intoxikace, dále také slabá kontrola impulzivity jakožto důsledek neuropsychiatrického deficitu a porucha kontrolních systémů v prefrontálním kortexu, který zpracovává podněty vyvolávající hněv a vztek. Nerovnováha mezi kortexem a nadměrnou odpovědí amygdaly a dalších limbických oblastí vede k nesprávnému afektivnímu hodnocení situace. Také některé duševní nemoci produkují halucinace či bludy, jež mohou provokovat agresivitu nebo násilné

¹⁹ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 175

²⁰ ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, str. 155

²¹ LÁTALOVÁ, Klára. *Agresivita v psychiatrii*, str. 22, 7

jednání. Roli hrají některé osobnostní charakteristiky, např. asociální rysy. Mezi externí vlivy související s rozvojem násilného chování se řadí nestabilní a neutěšené rodinné či sociální poměry.²²

Jedinci, o nichž je hovořeno v této podkapitole, používají při svém činu větší míru agrese a svou oběť znásilňují, či dokonce mučí (v porovnání s tím, sexuální zneužití spáchané neagresivními pedofily zpravidla nemívá závažnější charakter a nedochází ke koitálnímu styku s dítětem), překonávání odporu a trýznění dětského objektu přímo preferují. V určitých případech může jít o tzv. *gynefilního* sexuálního agresora či sadistu, jehož orientace je sice směřována na dospělé ženy, avšak u dítěte hrozí menší riziko prozrazení a odporu.²³

Patologicky sexuální agresori (dle MNK-10 F65.8 – „jiné poruchy sexuální preference“²⁴) dosahují vzrušení a uspokojení skrze překonávání odporu napadené anonymní oběti a minimalizaci její kooperace. Tato deviace patří mezi ty nejnebezpečnější, jelikož jednání agresora vykazuje mnohé predátorské rysy – pronásledování, nečekané přepadení na opuštěném místě, popř. místě, jež oběť nemůže opustit (např. výtah), povalení a pohružka použitím násilí či dokonce zabití. Většinou tomuto nepředchází pokus o verbální či jiný bližší kontakt, jejich útok je prudký.²⁵ Jejich sexuálně agresivní (predační) chování je charakterizované přeskočením fází partnerské interakce. Pro diagnostiku je nutný dlouhodobý profil fantazií vyznačujících se touhou po osobách neochotných/neschopných souhlasu. Některé studie také prokazují, že čím větší odpor oběť klade, tím vyšší je stupeň brutality násilníka.²⁶ U patologické sexuální agresivity však není zřejmá žádná sadistická vloha, tzn. se u takových jedinců neprojevuje touha své oběti trýznit a prodlužovat jejich utrpení. Odborníci v tomto případě nemluví o deviaci a příčiny takového chování nepřisuzují sexuologickým faktorům, spíše sociologickým či psychologickým. Mnohdy mají pachatelé negativní vztah k ženám (které považují za odmítající, dominantní a vypočítavé), zároveň trpí nízkou regulací afektivních stavů, nejsou schopni navázat normální

²² LÁTALOVÁ, Klára. Agresivita v psychiatrii, str. 7

²³ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 477-478

²⁴ Pozn. samotná diagnóza „patologická sexuální agresivita“ není uvedena v žádné klasifikaci duševních poruch

²⁵ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 472

²⁶ PÁV, Marek a Slavoj BRICHČÍN. Sexuální násilí a parafilie, existuje patologická sexuální agresivita či nikoliv? Dostupné z: <https://www.solen.cz/savepdfs/psy/2019/01/04.pdf>

vztah, a to i ze strachu z intimity a mají tendence přebírat mýty o znásilnění, přičemž ospravedlňují násilí vůči ženám. Rovněž jejich výchovné podmínky často poukazují na jistý defekt, a to především v identifikační figuře otce (hostilní či přímo chybějící), konfliktním vztahu mezi rodiči, popř. ve výchově v ústavních zařízeních. Zvěřina však upozorňuje, že je důležité rozlišovat nebezpečné sexuální agresory od nezralých a sociosexuálně nevyvinutých mladíků – de výzkumů se takových trestných činů dopouští převážně osoby do 30 let, přičemž první delikt většinou spáchají kolem dvacátého roku života. Také alkohol hraje velkou roli, ukazuje se, že jeho abúzus je v anamnézách nacházen až u 70 % sexuálních agresorů.²⁷

V případě sadismu (MKN-10 F65.5 „*Sadomasochismus*“) je vhodné rozlišovat sadismus fetišistický, pseudopedagogický a agresivní, jelikož se jedná o širokou škálu sexuálně deviantních tendencí a aktivit.²⁸ Dále lze také rozdělit na pravý sexuální sadismus, nesexuální sadismus a v neposlední řadě kompenzační sadismus. Nesexuální sadista působí již v běžném životě jako tyran, zatímco sexuální může svou úchylku různě maskovat (často se dokonce okolí jeví jako citlivý jedinec) a projeví se teprve v sexu. Během něj touží způsobovat druhému bolest a utrpení. Kompenzační sadismus se vyznačuje vzrušením z jakékoliv bolesti, k orgasmu může dojít i bez toho, aniž by došlo k jakékoliv manipulaci s pohlavními orgány. Touha po působení bolesti svým způsobem zcela nahradila a zastoupila samotný pohlavní styk.²⁹ Sadismus se tedy obecně vyznačuje agresí a hostilitou k sexuálnímu objektu a zájmem o vše, co s agresivitou souvisí, v nejhorších případech sadistickou vraždou.³⁰ Vzrušení je dosahováno dominancí, naprostou kontrolou nad objektem zájmu a pocitem že ji má dotýčný pod naprostou nadvládou.³¹ Ovšem samo označení „sadista“ automaticky neklasifikuje osobu jako nebezpečnou. Ku příkladu erotická fascinace fetišistického sadisty může souviset s pouhými rekvizitami, které nějakým způsobem souvisí s násilím – literární či výtvarná produkce aj.³² K diagnóze postačí i jedna jediná událost spojená s masochistickým obsahem a v rozložení

²⁷ KOVÁŘ, Petr. *Sexuální agrese: znásilnění z pohledu medicíny a práva*, str. 90-91

²⁸ ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, str. 151

²⁹ KOVÁŘ, Petr. *Sexuální agrese: znásilnění z pohledu medicíny a práva*, str. 23

³⁰ ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, str. 151

³¹ KOVÁŘ, Petr. *Sexuální agrese: znásilnění z pohledu medicíny a práva*, str. 97

³² ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, str. 151

populace se vyskytuje jak u žen, tak mužů s tím, že masochistické fantazie se mnohdy objevují od samého dětství. Pro účely této práce je klíčová druhá zmíněná forma sadismu, tedy *sadismus pseudopedagogický*. Jedinci takto zaměřením obrací svou pozornost na děti a mladistvé, nad nimiž mohou dominovat a podrobovat je kázní až drezúře.³³ Násilí projevované sadisty tohoto typu, užívané za účelem dosažení oné disciplíny a poslušnosti, může být přitom pouze symbolické či mírné. Často se ale stává dlouhodobým zdrojem utrpení podřízených objektů – mnohdy v rámci rodinných vztahů (např. i vůči partnerce).³⁴

ČEPEK (Československá pedofilní komunita) se také zmiňuje o tzv. *pedosadismu*. Sexualita takového jedince je vysoce vnitřně rozpolcená. Jakožto pedofil prožívá k dětem podobné city jako ostatní pedofilové (dokáže se zamilovat, na takovém dítěti mu záleží), sadistická složka osobnosti v něm ovšem probouzí vyšší vzrušivost při představách ubližování dítěti. Ještě k většímu rozporu dojde v momentu, kdy se takový deviant neuhlídá a dítěti doopravdy ublíží – ocitne se v situaci, kdy před ním stojí šokované a hluboce ublížené dítě a jeho myšlenky směřují jen k tomu, jak mu toto utrpení vynahradit a odčinit to, čeho se dopustil. Pokud k tomuto v realitě dojde, bohužel již není cesty zpět, neboť se prokáže jako společnosti nebezpečný.³⁵

Jedna z amerických studií z roku 1996 se zabývala otázkou, zdali jsou pedofilové s agresivními tendencemi více násilní také v sexuální oblasti. Výzkum zahrnoval pouze jedince starší 18 let, kteří se dopustili alespoň jednoho trestného činu na dítěti mladším 13 let (a ke svému činu se doznali či přiznali svou pedofilní orientaci). Účastnilo se ho 284 osob. Stupeň násilí byl vyhodnocován na základě self-reportu společně s policejními zprávami, výpověďmi svědků a také psychofyzilogickými metodami – na šestistupňové bodové škále (od mírného napadení až po usmrcení). Všem subjektům byly předkládány ty stejné stimuly. Prvním z nich byla videokazeta zachycující konsenzuální sex mezi dospělými jedinci (heterosexuální/homosexuální v závislosti na sexuální orientaci subjektu) v rámci jakéhosi „zahřívacího efektu“, jelikož podněty prezentované jako první

³³ BRICHČÍN, Slavoj, KALVACH Zdeněk. *Soudní psychiatrie a sexuologie pro policisty*, str. 113

³⁴ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 475

³⁵ Pedofilní sadismus. *Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii* [online]. 2013 [cit. 2020-11-24]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/pedofilni-sadizmus/>

během vyšetření neprodukuje spolehlivé odpovědi. Tato nahrávka také usnadnila dosažení plné erekce subjektů, což následně posloužilo jako měřítko pro srovnání odpovědí na další relevantní podněty. Následovala audiokazeta skládající se z několika dvouminutových úseků popisujících sexuální aktivity s dítětem. Scénáře se lišily stupněm konsenzu, nátlaku a vynaloženého násilí (tzn. od dítěte jakožto iniciátora až po sadistický sex či útok). Subjekty byly také hodnoceny na základě BDHI (Buss-Durkee Hostility Inventory) dotazníku, jež se skládá z pětistupňové škály určené k měření agrese – útok, nepřímá agrese, podrážděnost, negativismus a verbální agrese a dále dvou subkategorií hostility.

Stanovená hypotéza, tedy pozitivní vztah mezi hostilitou a sexuální odpovědí na předkládané pedofilní stimuly, nebyla potvrzena. Ukázalo se, že pedofilové s vysokým BDHI skóre nevykazují podstatněji vzrušivost u násilných sexuálních aktů než ti, jejichž skóre se pohybovalo na nižším stupni (asociace mezi BDHI a násilnou trestnou činností, nikoliv sexuální, a odsouzením však potvrzena byla). Výstupem studie se stalo také podpoření teorie, že pedofilní činy a pedofilové nejsou primárně hnáni agresivní či násilnou motivací, ale spíše sexuální. Oproti tomu většina sexuálních násilníků (znásilnění) je motivována touhou po kontrole a moci spíše než sexuální uspokojením. Autoři však upozorňují na fakt a limit studie, že pouze 11,2 % zúčastněných subjektů (23 účastníků) se dopustilo násilnějších aktů, než „pouhého“ dotýkání, mazlení či masturbace.³⁶ V jiných výzkumech byli homosexuální pedofilové dotázáni na chlapeckou pornografii. Nejlépe hodnocena byla ta, ve které má chlapec erekci či se věnuje sexuálním aktivitám, jako je např. masturbace. V případě přítomnosti dospělé osoby ve snímku nebo vyjádření nesouhlasu dítěte, bylo hodnocení uvedeno nižší.³⁷

³⁶ GREENBERG, BRADFORD, CURRY. Are Pedophiles with Aggressive Tendencies More Sexually Violent? Dostupné z: https://www.researchgate.net/publication/14398051_Are_pedophiles_with_aggressive_tendencies_more_sexually_violent

³⁷ SETO, Michael. Pedophilia and sexual offending against children: theory, assessment, and intervention, str. 32

1.2. Etiologie a výskyt v populaci

Etiologie

Etiologie pedofilie a sexuálních deviací jako takových není doposud sexuologii zcela známá. Struktura sexuální motivace lidí podléhá složitému, zevními vlivy neovlivnitelnému, fylogenetickému procesu. Lze však usoudit, že předpoklady k sexuálně deviantním procesům vznikají ve velice časných fázích individuálního vývoje, některé již v období fetálním. Z toho vyplývá, že se jedná o deviantní vlastnosti vrozené, mající povahu setrvalých rysů sexuální motivace, nikoliv vlastnosti naučené. Výchova na ně působí jen ve velmi omezené míře, rozhoduje takřka pouze o tom, jak parafilní jedinec se svou deviací naloží v praktickém dospělém životě.³⁸ Weiss ve své knize *Sexuologie* hovoří o několika etiologických modelech mezi než patří kupříkladu – biologické (genetické, hormonální), behaviorální, psychoanalytické, model poruch dvoření, sociologické modely atd. Přesto o žádné ucelené a všeobecně uznávané koncepci nelze hovořit.

Zajímavou teorií o příčinách pedofilie uvádí Sharie Stines – nutno však upozornit na to, že následující studie a statistiky se týkají primárně americké populace. Lze však usoudit, že národnostní rozdíly nehrají klíčovou roli a situace v České republice bude obdobná. Následující odstavce se budou věnovat právě tomuto.

Stines poukazuje na zjištění expertů, že struktura mozku pedofilů zaznamenává oproti mozku normálnímu rozdíly ve frontokortikální oblasti, sníženou šedou hmotu, změny v temporálním (spánkovém) laloku aj. Dle výzkumů jsou tyto mozkové abnormality stejné, jako u osob s poruchami kontroly impulzů (OCD, závislosti nebo disociální porucha osobnosti). Analogie s vybranými poruchami osobnosti je shledávána v jisté sebestřednosti, zacházením s dětmi jako s předměty pro své potěšení a sníženou schopností emocionálně prožívat. Mezi dalšími neurologickými odlišnostmi upozorňuje na fakt, že mnoho pedofilů vykazuje nižší úroveň inteligence a čím nižší tato úroveň

³⁸ ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, str. 131

je, tím mladší preferovanou obět' si jedinec vybírá (tento výrok by byl však dle mého názoru hoděn diskuse). Ukázalo se však, že vývojové problémy se u pedofilů v životě vyskytly častěji, než u běžné populace. Až 61 % pedofilů opakovalo ročník nebo bylo zapsáno do hodin speciální pedagogiky. Z neurologického hlediska byla navíc zjištěna zvýšená úroveň pedofilie u osob, které utrpěli vážná poranění hlavy jako malé děti – zejména před dosažením šestého roku života. A také větší podíl psychickými nemocemi zatížených matek pedofilních jedinců, než je tomu u průměrné osoby.

Vede se spousta polemik o tom, zda pohlavní zneužívání v dětství devianta způsobí, že z něj vyroste pedofilní jedinec – statistiky této teorii nahrávají. Zastánci ji zdůvodňují tak, že se pedofil buď chce ztotožnit se svým násilníkem, nebo se sám stane násilníkem z důvodu, že tím chce přemoci své pocity bezmoci.³⁹

V roce 1990 byla mj. Kurtem Freundem, jedním z předních světových psychiatrů, sexuologů a zároveň vynálezcem PPG, vydána studie zkoumající právě tento předpoklad. Šetření bylo provedeno na 344 dospělých mužích různých sexuální preference za využití falometrie. Výsledky ukázaly, ač relativně těsně, že mezi v dětství sexuálně zneužívanými pachateli, je více pedofilů než jedinců nepedofilních. Někteří další autoři (Hansen a Slater) však tomuto tvrzení oponovali, příčinnou souvislost mezi rozvojem pedofilie a vlastními negativními zážitky v dětství nespatovali, ač možné psychické následky a problematické chování v dospělosti nevyvrátili. Se zajímavou studií přišla v roce 1988 J. Hindman. Tato terapeutka vyslechla ve dvou etapách sexuální devianty mužského pohlaví, kteří se dopustili trestného činu na dítěti. Etapy se mezi sebou lišily v tom, že při druhé bylo deviantům „pohroženo“ polygrafem a návratem do věznice v případě, že by jejich výpověď neodpovídala polygrafickým testům. Zatímco v první etapě (zde terapeutka mluvila s 40 z nich) jí 67 % pacientů tvrdilo, že bylo v dětství zneužíváno. V etapě druhé, kdy již byli seznámeni s faktem, že musí mluvit pravdivě, toto vypovědělo pouze 29 % z nich (tentokrát se již jednalo o 129 pacientů). Výsledky jejího výzkumu poukázaly na to, že ačkoliv pachatelé své trestné jednání ve většině případů nepopírali, v mnoha

³⁹ STINES, Sharie. Causes of Pedophilia. *PsychCentral* [online]. 2015 [cit. 2020-11-25]. Dostupné z: <https://pro.psychcentral.com/causes-of-pedophilia/>

případech se odvolávali na vnější podmínky – ať už ona traumata, požití alkoholu aj.⁴⁰

Výskyt v populaci

Rovněž zastoupení v populaci nelze dosti dobře určit a jde tak spíše o spekulace – procento se liší autor od autora, v průměru je odhadováno kolem 1-2 % pedofilních jedinců.⁴¹ Mezi příčiny se může řadit neochota o své sexuální preferenci hovořit, strach z předsudků, málokterý pedofil vyhledá odbornou pomoc ze své vlastní iniciativy, a tak se o nich většinou dozvíme teprve v momentu, kdy se dopustí trestné činnosti. V posledních letech je však zjednodušené provádění různých výzkumů, a tím i zjišťování procenta v populaci, a to díky možnosti je provádět formou online anonymních dotazníků.

Výskyt parafilií u žen je obecně podstatně méně častý. Příčinou ale může být vyšší tolerance společnosti k nekonformním sexuálním projevům u žen než k deviantnímu chování mužů – například u ženy, která se exhibuje se bude jen málokterý kolemjdoucí muž cítit viktimizován, a tak klesá pravděpodobnost, že se takovéto chování dostane k policii. Stejně tak postarší muž nabízející bonbóny na dětském hřišti vyvolá větší pozornost než žena, která by dělala to samé. Pravděpodobně to mj. souvisí s obrazem ženy, jakožto pečující a milující matky. Stejně tak u sexuálně deliktních činů bychom našli větší poměr mužského zastoupení než ženského – udává se poměr 10:1 až 20:1, naše forezní a klinická praxe však svědčí ještě o vyšším nepoměru.⁴² Weiss dále upozorňuje, že žena je pravděpodobně schopnější realizovat své potřeby na fantazijní úrovni či v rámci partnerského vztahu. Roli v nízké míře odsouzení sehrává i menší agresivita žen v případě sexuální delikvence. Někteří autoři si tento jev vysvětlují hormonální podmíněností agresivního chování, kdy je hladina plazmatického testosteronu u žen podstatně nižší než u mužů. Z hlediska pedofilie jako takové, ženy se povětšinou dopouští pedofilních deliktů incestního typu. Co se sexuálně

⁴⁰ Freund, Kurt & Wilson, Robin & Dickey, Robert. *Does sexual abuse in childhood cause pedophilia*

⁴¹ ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů*, str. 21

⁴² WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 105

násilných činů týče, zde jsou ve většině ženy odsouzené pro napomáhání trestnému činu jako spolupachatelky muže, jenž se aktu dopustil. Na rozdíl od mužských delikventů se méně zaměřují na jedno konkrétní pohlaví a z většiny jde o opakované pedofilní aktivity, nikoliv jednorázové zneužití.⁴³ Stanovení prevalence sexuálních deviací u žen je k tomu zkomplikováno nespolehlivostí psychofyziologických vyšetřovacích metod, tedy zejména fotopletysmografie (na rozdíl od falopletysmografie u mužů). Relativně málo sexuálních delikventek navíc uvádí sexuální vzrušení jako hlavní motivační faktor svého deliktu.⁴⁴

⁴³ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 483-484

⁴⁴ WEISS, P. Sexuální deviace u žen. Dostupné z:
<https://www.levret.cz/publikace/casopisy/mb/2004-5/?pdf=124>

1.3. Diagnostika a léčba

Vyšetřování sexuální motivace a preference je činností velice náročnou, neboť sexualita sama o sobě tvoří intimní a citlivou (pravděpodobně i tabuizovanou) oblast lidského života. Dá se říci, že je spíše výjimečné, že by okolí sexuálních deviantů vědělo o jejich neobvyklých sklonech – dokonce ani rodiče, sexuální partneři, popř. manželé, tyto skutečnosti bývají povětšinou tajeny. Proto je podstatné vytvoření bezpečného prostředí bez předsudků a studu a budování důvěry mezi pacientem a lékařem, stejně tak dlouhodobá a opakovaná spolupráce.⁴⁵ U valné většiny pedofilních jedinců je vysoce pravděpodobné, že nikdy nevyhledá lékařskou či sexuologickou pomoc. Pokud se tak stane, většinou se jedná o osoby, které selhaly a spáchaly nějaký pedofilní delikt. Takový pacient podstupuje důkladné vyšetření, jehož výsledkem je zjištění, nakolik je schopen adaptace na sex s dospělými objekty a autoerotiku. Jestliže adaptace není z nějakého důvodu možná a hrozí spáchání dalších deliktů, je patřičné uvažovat o krátkodobém nebo dlouhodobém tlumení sexuální aktivity.⁴⁶

Psychodiagnostické metody

Zpočátku je důležité zmínit, že stoprocentně spolehlivé psychodiagnostické metody zaměřené výslovně na přítomnost sexuální deviace neexistují. Využití projektivních či dotazníkových testů pro diagnostiku parafilie se nikdy pro svou obecnost nesešlo s úspěchem a širším uplatněním – ačkoliv pokusy o vytvoření psychodiagnostických metod učiněny byly (Toobertova škála pedofilie).⁴⁷ Mezi dotazníky specializující se na zkoumání sklonů k sexuální agresivitě a jejím fantaziím se řadí např. *Multidimensional Assessment of Sex and Aggression* či *Attraction to Sexual Aggression Scale*. Oba zkoumají na základě položek náchylnost k násilnému sexu, nekonvenčním sexuálním praktikám, ale také deviantnímu sexu (zahrnující pedofilii) či popřípadě dětské sexuální zkušenosti.

⁴⁵ ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*, str. 128

⁴⁶ WEISS, Petr. *Sexuální zneužívání – pachatelé a oběti*, str. 140

⁴⁷ WEISS, Petr a Jaroslav ZVĚŘINA. *Doporučené postupy v terapii parafilních sexuálních delikventů*. Dostupné z: <https://www.mzcr.cz/doporucene-postupy-v-terapii-parafilnich-sexualnich-delikventu/>

Pokus aplikace *Testu sémantického diferenciálu* (fungující na bázi výběru z adjektiv, např. přitažlivý – odpuzující) zase poukázal na rozdíl v sebepojetí pedofilů a ostatními, nepedofilními jedinci. Projevilo se, že pedofilní pachatelé se vnímají jako jemnější, méně erotičtí a přitažliví a i ženy vnímají jako méně erotické.⁴⁸

Psychologické vyšetření je většinou založené na zjišťování odlišností a srovnávání osobnostních, motivačních či charakterových anomálií s populační normou. Spíše než ke konkrétnímu určení diagnózy psychologické testy přispívají k charakteristice inteligence, osobnosti, nastavení vhodné léčby či možnosti resocializace devianta.⁴⁹

Nezákladnější diagnostickou metodou, využívanou ke zjištění či vyloučení parafilie, je *anamnestické vyšetření*. V rámci anamnézy se pátrá především po atypickém zaměření a chování v dětství (např. femininní chování, násilné sklony), dále po obsahu masturbačních fantazií a polučních snů, výskytu funkčních sexuálních poruch, nedostatku sexuální empatie atd. Rovněž je doporučováno zjistit a ohodnotit celkovou informovanost posuzovaného pacienta o sexualitě, ochotu o ni hovořit a analyzovat, co a jakým způsobem vyšetřovaný uvádí o svých konkrétních sexuálních zážitcích.

Zajímavé je využití *Rorschachova testu*, u něhož byly některé shodné odpovědi mezi parafiliky zaregistrovány. Samozřejmě neplatí, že kdokoliv podobnou odpověď uvede, je deviantní a naopak. Vhodným příkladem je tabule III. (viz přílohy) většinová populace vidí dvě ženské postavy, devianti však častěji hovoří o postavách pohlavně neutrálních („dva lidé“) či v ní spatřují agresivitu („dvě ženy, které se hádají“). Podle autora Mathého však klasická verze Rorschachova testu neposkytuje přímé ukazatele sadismu a sexuální agresivity, opírá se však o tzv. konstelace agresivity – asociace s krví, bodacími nástroji aj. U pedofilů se často vyskytují „tergo odpovědi“ (zvíře či člověk viděný zezadu). U recidivujících pachatelů mravnostních trestných činů tyto odpovědi poukazují na nedostatečnou citovou nasycenost vztahu k předmětu svého sexuálního zájmu,

⁴⁸ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 182-183

⁴⁹ WEISS, Petr a Jaroslav ZVĚŘINA. *Doporučené postupy v terapii parafilních sexuálních delikventů*. Dostupné z: <https://www.mzcr.cz/doporucene-postupy-v-terapii-parafilnich-sexualnich-delikventu/>

taková osoba si vystačí s objektem „bez tváře“. Může to detekovat rovněž polymorfii či polymorfně deviantní sexuální fantazie. Kromě toho se u pedofilů v některých případech objevila i produkce týkající se dětí při současném odmítání sexuální symboliky.⁵⁰

Další možnou projektivní diagnostickou metodou je test *Kresba lidské postavy (FDT)*. Pro pedofily jsou typické kresby s pozměněnými proporcemi obou postav na dětské, tzn. velká hlava a menší tělo, a zároveň potlačení sekundárních pohlavních znaků u ženské protipostavy. U sexuálních agresorů bývá identifikační postava nadměrně maskulinizována, často se zbraní či prsty s ostrým zakončením. Znázorňováno bývá také určité ponížení, zkarikování ženské figury.

Psychofyzilogické metody

Falometrie (falopletysmografie, PPG) je v sexuologii často skloňovaným termínem. Jedná se o laboratorní vyšetřovací metodu nápomocnou při potvrzování či vyloučení existence atypické sexuální preference. Provádí se na *falometru (falopletysmografu)*, přístroji, jenž zaznamenává změny náplně cévního systému pohlavního údu v závislosti na předkládaných erotických stimulech. Posuzuje se nejenom polarita, ale také dynamika reakcí vyšetřovaného (např. úleková reakce při pohledu na nekrosadistické podněty). Jedná se však o pomocné vyšetření, na jehož samostatném základě nelze stanovovat diagnózu – vždy je nutné hodnotit výsledky v kontextu s ostatními informacemi získanými, a to zejména, z podrobného amnestického vyšetření a z policejních či soudních spisů. Co se oněch podnětů týče, největší oblibě se těší stimuly vizuálně statické, vyšetřovanému jsou předkládány snímky obnažených osob obou pohlaví a různých věkových kategorií. Dále diapozitivy sexuálně neutrální (např. krajiny), obecně pornografické (zachycující vzájemnost heterosexuálního páru a sexuální výzvu ženy) a tematikou sexuálně agresivní a nekrosadistickou.⁵¹ Podněty dynamické neboli videosekvence, vyvolávají u

⁵⁰ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 180-181

⁵¹ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 170

pacientů největší odezvy vzrušení a v neposlední řadě podněty auditivní, které se osvědčily zejména u žen – sluchové stimuly jsou pro ně více vzrušující.⁵²

Nejpřesnějších a nejvalidnějších výsledků je dosahováno u osob s poruchou volby objektů – spolehlivost vyšetření falometrickou metodou dosahuje konkrétně u pedofilie až 95 %.⁵³ V této souvislosti stojí za zmínku poznatek Kurta Freunda z roku 1965, který experimentálně prokázal, že při stimulaci snímkem prepubertálního děvčete s dětským genitálem, lze falometricky pozorovat sexuální vzrušení i u normálních mužů. Z toho vyplývá, že by bylo potřebné vytvořit silný obranný mechanismus, aby bylo možné těmto – patrně přirozeným – reakcím zabránit.⁵⁴ Rovněž se ukázalo, že pachatelé dopouštějící se incestů, méně fyziologicky reagují na pedofilní podněty.⁵⁵ Co se patologické sexuální agresivity týče, zde jsou výsledky méně prokazatelné z důvodu, že kromě sexuálního vzrušení pachatel během znásilnění prožívá agresivní chování. Stav mysli je během tohoto aktu mnohdy pozměněn, u falometrického vyšetření nebývá přítomen a naštvaní pacienta či intoxikace před vyšetřením samozřejmě v běžné klinické praxi nepřipadá v úvahu. V roce 1984 byl ovšem proveden pokus (Marshall a jeho spolupracovníky), během něhož vyvolali u normálních mužů vztek na ženu a tito následně pozitivně reagovali na obrázky znásilnění. Stejně tomu bylo při intoxikaci alkoholem.⁵⁶

Co se žen týče, diagnostika probíhá obdobným způsobem, metodou *fotopletysmografie* (VFPG), za využití tzv. *vulvopletyzomografu*. V praxi se však využívá sporadicky vzhledem k tomu, že u žen se pravá pedofilie s kompulzivními erotickými kontakty s dětmi defacto nevyskytuje.⁵⁷ Přesto se ale jedná o doposud nejvyužívanější metodu hodnocení sexuálního vzrušení u žen na principu registrace prokrvení stěny poševní. Daleko více se však využívá v klinické

⁵² WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 564

⁵³ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 563, 567

⁵⁴ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 75

⁵⁵ GREENBERG, BRADFORD, CURRY. Are Pedophiles with Aggressive Tendencies More Sexually Violent?

Dostupné

Z:

https://www.researchgate.net/publication/14398051_Are_pedophiles_with_aggressive_tendencies_more_sexually_violent

⁵⁶ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 567

⁵⁷ WEISS, Petr. *Sexuální zneužívání – pachatelé a oběti*, str. 140

sexuologii při psychoterapeutickém vedení žen, jež si nejsou jisty svou orientací či u nichž je orientace předmětem zkoumání.⁵⁸

Léčba

Koncepce léčby parafilních delikventů vychází ze základní představy o *sociosexuální* adaptaci, která spočívá v psychoterapeutickém a socioterapeutickém působení na pacienta.⁵⁹ V první řadě je nutno připomenout fakt, že se pedofilie u jedince objevuje jako vrozená celoživotní danost, kterou nelze ani nejmodernějšími léčebnými postupy změnit. V předchozích kapitolách bylo navíc zmíněno, že pouze zlomek pedofilních jedinců během svého života vyhledá odbornou pomoc, poněvcole jsou k tomu donuceni v momentu, kdy parafilie působí obtíže jim samotným či jejich okolí. Léčebných přístupů je vícero, v zásadě se však mluví o dvou nejvýraznějších směrech.

První z nich, tradičně sexuologicky psychiatrický, apeluje na potlačování sexuality pacientů, k čemuž by měly být nápomocny léky (hormonální útlumová léčba antiandrogeny, léčba neuroleptiky a jinými psychofarmaky⁶⁰), v krajním případě – s poučením a souhlasem pacienta – kastrace.⁶¹ Samotná biologická léčba nedokáže změnit kvalitativně narušenou sexuální motivaci pacienta, snižuje však jeho sexuální spontaneitu, díky čemuž je schopný své chování lépe kontrolovat.⁶² Klient se zpravidla učí vnímat své touhy a city za nebezpečné a je mu doporučováno zcela omezit kontakt s dětmi. Jedná se o představu, že vše, co je motivováno pedofilií, směřuje ke zneužití dítěte a pouze tímto potlačením se může parafilní jedinec chovat společensky přijatelně.⁶³

V roce 2016 byl na podnět Ministerstva zdravotnictví vydán Sexuologickou společností přehledový článek zhodnocující výsledky terapeutické kastrace. Důsledkem kastrace muže je odstranění nejvýznamnějšího zdroje androgenů a následný pokles hladiny testosteronu v krvi a redukce sexuální apetence (nejde

⁵⁸ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 568

⁵⁹ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 185

⁶⁰ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 185

⁶¹ ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů*, str. 23

⁶² PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 185

⁶³ ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů*, str. 23

však o úplnou desexualizaci, jak dosvědčují výsledky falometrie). Zároveň se muž tímto zákrokem stává neplodným. Studie byla provedena na 50 pacientech, parafilních sexuálních delikventech, kteří operaci podstoupili. Dohromady se jednalo o 18 případů pedofilie (z toho 4x pedofilní sadismus), dále o sadismus/sadomasochismus (v 17 případech) a v 15 o patologickou sexuální agresivitu. Kromě dvou případů (pohlavní zneužívání dětí) se žádný z pacientů po kastraci nedopustil dalšího sexuálního deliktu, nesexuální delikvence však významně ovlivněna nebyla (převaha majetkových trestných činů). Většina vyšetřených podstoupený zákrok považuje za pozitivní a 60 % z nich by jej podstoupilo znovu. Co se psychických problémů týče, ke zhoršení převážně nedošlo – pakliže ano, uváděny byly nejčastěji pocity izolace, méněcennosti, deprese či vztahovačnost. Nelze však zpochybnit fakt, že kastrace není schopna změnit erotickou preferenci subjektu, proto je nutné věnovat zejména pedofilním delikventům specifickou pozornost i po terapeutické kastraci.⁶⁴ Jiné odhady hovoří o tom, že po kastraci recidivuje zhruba 2,5-5 % pacientů, a to častěji pedofilních než sadistických či patologicky sexuálně agresivních.⁶⁵

Druhý léčebný přístup se orientuje na sebebřijetí a integraci odlišné sexuality. Tohoto lze dosáhnout uvědoměním si svého vnitřního citění a přijetím skutečnosti, že je jejich součástí, proti čemuž nelze bojovat (*egosyntonní náhled*). Druhým cílem tohoto směru je poznání a objevení alternativ, jak žít se svým citěním ku prospěchu svému i celospolečenskému.⁶⁶ Mnoho pedofilních spoluobčanů se se svou parafilii vyrovnává nenápadně a v ústraní, svůj zájem o děti sublimují jinými aktivitami, např. pedagogickou kariérou či uměleckou tvorbou, skrz kterou své fantazie projektují. Ve chvíli, kdy přesto k trestné činnosti dojde, se terapie u parafilních jedinců jeví důležitější než pouhá represe (nutno navíc podotknout, že recidiva sexuálních delikventů, kteří byli podrobena sexuologické léčbě, je nižší než u těch, kteří jsou pouze trestáni⁶⁷). Vězení je sice méně nákladné a dostupnější než terapie, na druhou stranu neposkytnutí přístupu k léčbě může být psychologicky a emočně nepříznivé pro delikventa,

⁶⁴ ZVĚŘINA, WEISS a HOLLÝ. Výsledky terapeutické kastrace u parafilních sexuálních delikventů

Dostupné z: <https://www.psychiatriepropraxi.cz/pdfs/psy/2016/01/04.pdf>

⁶⁵ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 185

⁶⁶ ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů*, str. 23

⁶⁷ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 282

obět' (popř. potenciální oběti) a společnost jako takovou.⁶⁸ Celková účinnost léčby je pravidelně sledována, a to prostřednictvím spermiologických a hormonálních kontrol, popř. skrz falopletysmografické vyšetření.⁶⁹

Sexuologické ochranné léčení

Ochranné léčení je trestněprávní sankcí ukládanou delikventovi soudem na základě zákona (z. č. 129/2008 Sb.) v reakci na spáchání činu pro společnost objektivně nebezpečného. Ukládána může být rovněž osobám, jež nebyly během páchaní deliktu přičetné či s ohledem na věk.⁷⁰ Delikventovi nemůže být uloženo ochranné léčení v případě, že nedovrší patnáctý rok života, jelikož se nejedná o trestně odpovědnou osobu. Pakliže představuje nebezpečí pro společnost, lze doporučit soudu, aby mu byla nařízena ochranná výchova, a to s ohledem na zdravotní stav v léčebném ústavu (§ 82 TZ č., 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činnost a o soudnictví ve věcech mládeže). Prvotním úkolem ochranné léčby je provedení revize diagnostického závěru znalců – za účelem podrobnějšího poznání sexuální preference pacienta, díky čemuž lze následně lépe zaměřit léčbu. Ochranná sexuologická léčba by měla vždy probíhat na specializovaných sexuologických pracovištích, protože standardní psychiatrická pracoviště pro ni nejsou personálně ani materiálně dostatečně vybavena.⁷¹

Dělíme je na léčbu ústavní a léčbu ambulantní, která zpravidla na ústavní navazuje poté, co soud dospěje k závěru, že je pachatelova společenská nebezpečnost snížena. U méně nebezpečných sexuálních delikventů bývá povětšinou ambulantní léčba nařizována přímo. Délka ambulantní léčby by měla být přímo úměrná závažnosti parafilie, což například u sexuálně patologických agresorů či recidivujících pedofilů bývá celoživotně. Stejně tomu bývá u jedinců, kteří sice podstoupili chirurgickou desexualizaci, nicméně jsou natolik ohrožující, že se bez ambulantní léčby v životě neobejdou.⁷² Při ukládání ochranného

⁶⁸ WEISS, Petr. *Sexuální zneužívání – pachatelé a oběti*, str. 161

⁶⁹ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 186

⁷⁰ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 536

⁷¹ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 184-186

⁷² WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 285

sexuologického léčení a rozhodování o jeho konkrétní formě je nutné posuzovat nebezpečnost sexuálního delikventa pro společnost a způsobilost k výkonu ambulantního ochranného léčení. Mnohdy by sice charakter parafilie umožňoval léčbu ambulantní formou, nicméně dochází k situacím, kdy povahové rysy devianta napovídají tomu, že by při ní nespolupracoval, popř. není ochoten si svou sexuální deviaci přiznat, a tak je mu uložena léčba ústavní.⁷³

Při rozhodování o formě ochranného léčení mohou napomoci následující kritéria hodnotící nebezpečnost sexuálního delikventa:

- Přítomnost parafilie,
- věk do 35 let, avšak pedofilii v tomto případě autor vyjímá kvůli jejímu doživotnímu charakteru a nebezpečí,
- chybějící či nefunkční partnerský vztah,
- již jeden či více sexuálních deliktů v anamnéze,
- mentální defekt,
- přítomnost disociální poruchy osobnosti nebo smíšené poruchy osobnosti s disociálními rysy,
- soustavné nadměrné užívání alkoholu, popř. jiných návykových látek.

Jsou-li splněna dvě a více z výše uvedených vodítek, lze předpokládat, že léčba ambulantní formou bude těžko uskutečnitelná a je na místě zvážit sexuologické léčení ústavní.⁷⁴

Ústavní léčba se týká především pachatelů pohlavního zneužívání dětí, u nichž je znalci diagnostikována pedofilie v rámci trestního řízení. Těmto pachatelům je zpravidla ukládán výrazně nižší trest odnětí svobody než u nedeviantních jedinců. Zároveň je jim nařízeno léčení, v psychiatrické léčebně Bohnice ku příkladu v průměru na 18 měsíců. V případě nespolupráce a problémového chování existuje možnost přesunu do zabezpečovací detence. Ambulantní léčba je pak založena na docházce k sexuologovi, např. jednou za dva měsíce, frekvence může být však vyšší. V rámci těchto psychoterapií se řeší pacientovy pocity a chování na svobodě, jeho tužby, popřípadě rizikové situace, do kterých se dostal či by se potenciálně dostat mohl. Terapie bývá často

⁷³ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 184

⁷⁴ PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*, str. 184-186

doplňována o tlumící medikaci, jejímž primárním smyslem je snížení sexuálního puzení za účelem usnadnění ovládnutí pacientova chování. Užívání takových medikamentů nevede k trvalým následkům, po vysazení se hladina testosteronu v těle vrátí na původní hodnotu během několika týdnů.⁷⁵

První etapa	<ul style="list-style-type: none"> • Sbližování členů skupiny – autobiografické vyprávění • Vyrovnávání se se vstupem do léčebny • Hledání vnitřní motivace k léčbě • Využití racionálně-kognitivních a relaxačních postupů
Druhá etapa	<ul style="list-style-type: none"> • Empaticky zaměřená odkrývající psychoterapie • Sebeexplorace • Podpora vznikající autonomie
Třetí etapa	<ul style="list-style-type: none"> • Tréninkově zaměřená • Sexuologické poradenství (např. angažování partnerky) • Hraní rolí, vnitřní posilování a asertivní trénink • Tvorba předpokladů pro úspěšnou sebekontrolu pacienta a jeho společenskou integraci

Tabulka 1 - Etapy psychoterapeutického působení na sexuologickém oddělení Psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích

Zajímavostí je, že počet pachatelů sexuálních deliktů v ústavní léčbě je velmi stabilní a nezměnil se ani vlivem politických změn po roce 1989 – to vypovídá o stabilní prevalenci sexuální kriminality a rovněž stabilitě justice k ní. V roce 2017 se jednalo dohromady o 178 pachatelů, z toho 23 v pražské psychiatrické nemocnici. Zhruba polovina pacientů trpí pedofilií a v případech druhé poloviny se jedná zejména o patologické sexuální agresory.⁷⁶

⁷⁵ Odborná pomoc. Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii [online]. 2013 [cit. 2020-11-24]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/odborna-pomoc/>

⁷⁶ ŠVARC, Jiří. „Patologická sexuální agresivita“ v praxi Dostupné z: <https://www.psychiatriepropraxi.cz/pdfs/psy/2017/02/08.pdf>

Léčba pedosadismu

Celá tato podkapitola bude čerpána z informačního webu Československé pedofilní komunity a článku „Smíření s pedofilním sadismem“.

Léčba je samozřejmě o to komplikovanější, pokud je předmětem nejenom pedofilie, ale také sadismus a vzrušení z agresivního jednání. Takový jedinec se se svou orientací smiřuje mnohem hůře už jen kvůli tomu, že pedosadistické představy jsou nepříjemnější než sexuální fantazie čistě pedofilní. V jeho hlavě se neodehrává dobrovolný a oboustranně uspokojivý styk s dítětem, ale přesný opak. Sexuálního uspokojení dosáhne jedině v momentu, kdy své fantazie zaměří na sexuální kontakt, který je dítěti nepříjemný – bránící se dítě, popř. svázané či ponižované. Také sebekontrola a ovládnutí vlastních pudů je v takovém případě náročnější, mnohem častěji se u něj dostávají pocity viny, studu a tendence k izolaci od celé společnosti.

V první řadě se jeví důležitým takové myšlenky zpracovat a v rámci terapie se zaměřit na řešení vnitřního rozporu představivosti pedosadisty. Sadismus jde často ruku v ruce s masochismem – není výjimečné, že se u takové osoby již v rané pubertě objeví masturbační fantazie, ve kterých je sama objektem zneužití či znásilnění. Dokonce se uvádí, že velká část pedofilů zažila pohlavní zneužívání v dětství na vlastní kůži. Další příčinou takových představ je právě onen pocit vnitřní viny a méněcennosti, za kterou se v jejich rámci trestá. Takových představ můžou pedosadisté využít a stát se v nich objektem ubližování sami o sobě – účinné se to z logiky věci jeví zejména u homosexuálně zaměřených pedofilů. Nicméně i v případě heterosexuálních pedofilů tohoto lze využít, objektem násilí mohou být oni s tím, že jej páchají děti.

Druhá, a použitelnější metoda, se dá nazvat jako dítě bez tváře. Dotyčný ve fantazii nepřidá dítěti žádný charakter a nedosadí si do nich dítě, které zná v realitě – takto se z něj stane čistě sexuální objekt bez konkretizace: *„Přesně to, co si za žádných okolností nesmíme dovolit v realitě, může v naší fantazii fungovat. Pokud má dítě ve fantazii pouze vlastnosti k sexuálnímu uspokojení: projevuje strach, utrpení, vzrušivost, můžeme se tak oprostít od rozporu s takto vysněným dítětem soucítit. I tak to může znít krutě, ale projevovat city*

k vymyšlené bytosti obsahuje vlastně poněkud chorobnější prvky než pozbývat vůči takovému objektu morálku. Takto pak lze v každodenních fantaziích docházet uspokojení, a tak i směřovat k vyrovnání se se svou sexuální přirozeností.“

Využít lze ještě jednoho principu, který spočívá v budování si komplexního příběhu okolo sexuální fantazie. V něm by pedosadista nevystupoval jako agresor, ale jako svědek znásilnění dítěte, který tomuto činu zabrání a dítě utěší. Jedná se o představu, která v pedosadistovi může účinně otevřít možnost soucitu, hluboké emoce vůči dítěti. Využití těchto mechanismů je samozřejmě účinné v momentech, kdy pedofil svou parafilní složku sexuality akceptoval. Rozhodně se ovšem nedoporučuje celkově potlačovat sexuální uspokojení – tedy masturbaci.⁷⁷

⁷⁷ *Smíření s pedofilním sadizmem. Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii* [online]. 2013 [cit. 2020-11-24]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/smireni-s-pedofilnim-sadizmem/>

1.4. Stigmatizace napříč společnostmi ⁷⁸

V roce 2014 byly publikovány dvě komparativní studie, které porovnávaly postoj společnosti k pedofilii a nadměrnému užívání alkoholu. Studie druhá se obdobně zaměřila na pedofilii, tentokrát však ve srovnání se sexuálním sadismem či osobami s antisociální poruchou osobnosti. Studie byly provedeny na jiném vzorku – první probíhala v Německu, konkrétně Stuttgartu a Drážďanech při náhodném výběru chodců na ulici a zúčastnilo se jí 854 osob ve věku 18–86 let. Data pro druhý výzkum byl shromážděn z online dotazníků od 201, anglicky hovořících, účastníků, a to v rozmezí 18–68 let.

Je samozřejmé, že ani jeden z uvedených jevů není společensky žádoucí, míra přijetí či nepřijetí se však různí. Stigma lze definovat jako negativně hodnocený atribut jedince či skupiny, jež je považován za určitou odchylku od standardu a může vést až k vyloučení ze společnosti, ve které se nachází. Takové jednání vede až k diskriminaci, kdy dochází např. k odpírání pracovních příležitostí, nepřijetí v sousedství či dokonce verbálnímu či fyzickému násilí. Silně je tím ovlivňováno sexuální i nesexuální chování devianta, které může směřovat k sociální izolaci a redukci sebekontroly, a stejně tak snížení šancí k implementaci preventivních opatření. Znemožněno je tím vybudování efektivního systému předcházení sexuální trestné činnosti a boření stigmat.

Výzkumným cílem bylo také lépe porozumět proměnným předpovídající diskriminaci. Jedním z důležitých predikátorů, jak společnost reaguje na odchylky, je míra toho, nakolik se hodnocené subjekty dokáží ovládat, zdali je jejich jednání záměrné a jak moc dokázaly situaci ovlivnit. Přisuzování nekontrolovatelnosti obvykle vede k příznivějším reakcím, neboť jsou lidé přesvědčeni, že dané osoby za svůj stav nemůžou. Zároveň jsou však spojeny se stereotypem, že svého jednání nelitují a jejich jednání se vyznačuje zvýšenou mírou agrese.

Bylo již řečeno, že první studie zkoumala názor společnosti na pedofilii a nadměrnou spotřebu alkoholu. Druhá skupina byla záměrně vybrána ze dvou

⁷⁸ JAHNKE, IMHOFF a HOYER. Stigmatization of People with Pedophilia: Two Comparative Surveys. Dostupné z: <https://link.springer.com/article/10.1007/s10508-014-0312-4#citeas>

důvodů. Zprvé osoby zneužívající alkohol se vystavují většímu riziku dopuštění násilného či sexuálního trestného činu než ty, které jej nekonzumují. Zadržé protože problematika spojená s alkoholem je vysoce stigmatizována. Jelikož se může jednat o termíny nejasné, autoři objektivně pracovali s pojmem pedofilie jako s lidmi, jejichž dominantní sexuální preference směřuje k dětem. V druhém případě se jedná o osoby denně konzumující nadměrné množství alkoholu.

Dotazník byl rozdělen do čtyř kategorií a hodnotilo se na stupnici od *vůbec nesouhlasím* do *zcela souhlasím*. Zprvé přesvědčení a stereotypy, kde byla hodnocena zmíněná schopnost sebekontroly a dále hrozba pro společnost (děti, adolescenci a dospělé). Druhá část zkoumala afektivní reakce dotazovaných vůči pedofilům a alkoholikům (tzn. strach, vztek a lítost). Třetí kategorii tvořily diskriminační tendence, tedy udržování sociálního odstupů, odpírání pracovních příležitostí aj. V neposlední řadě byl v krátkosti hodnocen postoj silně pravicově založených (až autoritativně) osob, tomu však nebude věnována v této kapitole pozornost. U obou studií jsou číselné údaje zaokrouhleny a procenta zaznamenávají souhlas s tvrzením. Účastníci hodnotili své pocity ohledně potenciální interakce s danými osobami, které však nikdy nespáchaly trestný čin.

	Pedofilie	Alkoholismus
...je něco, co si člověk může vybrat.	26 %	51 %
...si svůj zájem dobrovolně zvolil.	30 %	40 %
... má možnost volby.	29 %	56 %
...představuje hrozbu dětem.	97 %	72 %
...představuje hrozbu adolescenci.	91 %	72 %
...představuje hrozbu dospělým.	39 %	57 %

Tabulka 2 – přesvědčení dotázaných

Když si vybavím tohoto člověka	Pedofilie	Alkoholismus
... cítím strach.	63 %	32 %
... cítím lítost.	31 %	64 %
... cítím vztek.	84 %	41 %

Tabulka 3 – afektivní reakce dotázaných

Takového člověka; takový člověk; s takovým člověkem	Pedofilie	Alkoholismus
...bych se přátelil.	7 %	24 %
...bych přijal v sousedství.	10 %	47 %
...bych přijal jako kolegu.	14 %	31 %
...bych promluvil.	34 %	66 %
...by měl být uvězněn.	39 %	5 %
...by měl být raději mrtev.	14 %	3 %

Tabulka 4 – diskriminační tendence

Mimo údajů předložených v tabulkách se autoři studií zajímali o společné či rozdílné charakteristiky dotazovaných a predikátory sociálního odstupu od pedofilních jednotlivců. Signifikantní se ukázala korelace mezi odstupem a pravicovým zaměřením, dále rizikem pro děti a mladistvé a také pocitem vzteku. Méně významné korelace pak byly postřehnuty u věku dotazovaných – ačkoliv čím nižší věk účastníka výzkumu byl, tím větší projevil distanc od pedofilů. Badatelé nejprve pracovali s verzí, že čím starší osoba je, tím se snižuje pravděpodobnost, že má dítě v onom rizikovém věku, o které by se mohla bát. Nakonec však byly zkoumány historické dynamiky toho, jak společnost vnímala sexuální výchovu dětí dříve – je to současnost, kdy je problematika sexuální delikvence a zneužívání diskutovaným tématem. Méně signifikantní korelací je překvapivě rodičovský statut (osoby mající děti mladší 14 let), úroveň vzdělání a předpoklad sebekontroly stigmatizovaného. Neprokázano se, že by pohlaví hrálo velkou roli v otázce distance, nicméně to byly spíše ženy, které vnímaly ohrožení dětí, adolescentů i dospělých a pociťovaly vyšší míru strachu. To lze vysvětlit tím, že jsou to právě ženy, které se obecně více obávají toho, že budou viktimizovány, než muži.

Ve druhé studii bylo postupováno obdobně, se stejnými otázkami, ale s rozdílem, že bylo zkoumáno stigma veřejnosti vůči pedofilům a reakce na

jedince s antisociální poruchou osobnosti a sexuální sadisty. Jedná se o skupiny, které jsou v očích společnosti vnímány jako nebezpečnější a náchylné k nemorálnějšímu chování než alkoholici. Sexuální sadisty studie vymezuje jako osoby, jejichž dominantním sexuálním zájmem je způsobování fyzické bolesti druhým. Antisociální porucha osobnosti je závažné duševní onemocnění, které ze všech diskutovaných poruch představuje největší hrozbu společnosti. Vyznačuje se nedostatkem citu, lhostejností, nerespektováním práv druhých lidí či impulzivitou aj.

	Pedofilie	Sexuální sadismus	Antisociální porucha osobnosti
...je něco, co si člověk může vybrat.	44 %	56 %	88 %
...si svůj zájem dobrovolně zvolil.	49 %	50 %	87 %
...má možnost volby.	48 %	56 %	90 %
...představuje hrozbu dětem.	94 %	33 %	67 %
...představuje hrozbu adolescenci.	83 %	39 %	71 %
...představuje hrozbu dospělým.	39 %	51 %	75 %

Tabulka 5 - přesvědčení dotázaných

Když si vybavím tohoto člověka	Pedofilie	Sexuální sadismus	Antisociální porucha osobnosti
...cítím strach.	59 %	33 %	47 %
...cítím lítost.	40 %	24 %	24 %
...cítím vztek.	84 %	23 %	80 %

Tabulka 6 - afektivní reakce dotázaných

Takového člověka; takový člověk; s takovým člověkem	Pedofilie	Sexuální sadismus	Antisociální porucha osobnosti
...bych se přátelil.	5 %	43 %	7 %
...bych přijal v sousedství.	6 %	53 %	11 %
...bych přijal jako kolegu.	11 %	59 %	13 %
...bych promluvil.	15 %	60 %	17 %
...by měl být uvězněn.	49 %	9 %	21 %
...by měl být raději mrtev.	27 %	6 %	8 %

Tabulka 7 - diskriminační tendence

V souhrnu osoby s pedofilní sexuální preferencí čelí silnému společenskému odporu napříč společnostmi, neboť téměř všechny reakce na ně byly negativnější než na ostatní zkoumané skupiny. Z odpovědí účastníků průzkumu vyplynulo, že právě k pedofilům, ale také k osobám s antisociální poruchou osobnosti, si udržují největší sociální distanc. Relativně vysoký počet dotázaných je přesvědčen o tom, že mohou pedofilové ovlivnit svou sexuální preferenci, což vědecká data dokonce zcela vyvrací. Zajímavé je, že společnost má tendence vykazovat větší lítost k jedincům, kteří se nemohou ovládat, ale proti těmto parafilikům je namířena velká míra vzteku a málo lítosti. V obou studiích bylo nepřímě potvrzeno, že si lidé spojují pedofilii se zneužíváním dětí a s pácháním deliktů na nich – bez konkurence dle nich představují největší hrozbu dětem a mládeži, a to jak na fyzickém, tak duševním zdraví.

2. Praktická část práce – kvantitativní

V první části praktické sekce této práce budou čtenáři představeny výsledky dotazníku, který probíhal v průběhu července a části srpna, a to skrze portál České pedofilní komunity. Otázky byly v první řadě prodiskutovány s administrátory, kteří poskytli cenné poznatky a podněty, a následně publikovány na fóru, a to v sekci „Spolupráce a výzkumy s komunitou“. Ochotu pomoci se sestavením dotazníku je nutné obzvláště vypíchnout, neboť člověk, který pedofilii nezažívá na vlastní kůži, není schopen dotazy formulovat zcela citlivě a tak, aby dosáhl požadovaného výsledku.

Již před jeho sdílením se dalo očekávat, že na rozdíl od mnoha jiných výzkumů se tohoto konkrétního bude účastnit menší množství osob, jelikož se jedná o problematiku vysoce citlivou a intimní. Mnoho dotazů bylo navíc bezpochyby nepříjemných a odrazujících, protože velká část z nich směřovala na otázku sexuálního násilí na dětech. Lze také předpokládat, že se někteří z uživatelů zmíněné platformy mohli obávat o své bezpečí a zajištění naprosté anonymity, tudíž se dotazníku neúčastnili, popř. na některé otázky nemuseli odpovídat pravdivě či zcela upřímně. Velká část otázek byla směřována právě na agresivní či přímo sadistické sklony, což se jistě osobám, jenž žijí s vysokou nákloností k dětem, obtížně představovalo. Z osobní komunikace a odpovědí, které byly doručeny, lze však zpozorovat velkou ochotu a otevřenost respondentů. Sami administrátoři napsali, že je i v jejich zájmu dosáhnout co nejvalidnějších a nejpresnějších výsledků, neboť jde o problematiku, o které není ve společnosti příliš hovořeno – a pokud ano, tak často mylně. Šetření se účastnilo 31 pedofilů, což je relativně vysoké množství respondentů, zejména vezmeme-li v úvahu fakt, že se jedná o vysoce specifickou tematiku.

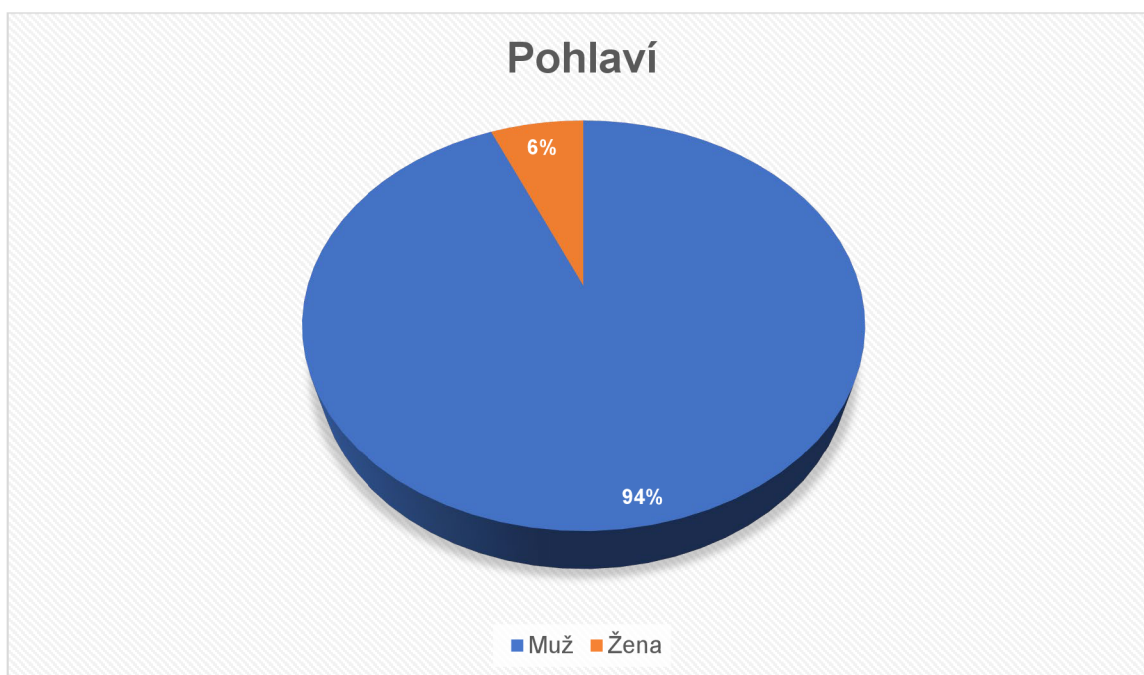
Cílem dotazníku bylo zaprvé utvoření si celkového obrázku o problematice pedofilie, ať už z hlediska rozložení obyvatel (např. pohlaví, věkové skupiny, vzdělání, pracovní statutu), sexuální orientace, vlastních zkušeností, vztahu k alkoholu a drogám, a rovněž sexuálně motivovanému násilí a sebekontroly.

Zadruhé pak získání vlastního podkladu, na jehož základě lze porovnávat shodu mezi teorií a realitou.

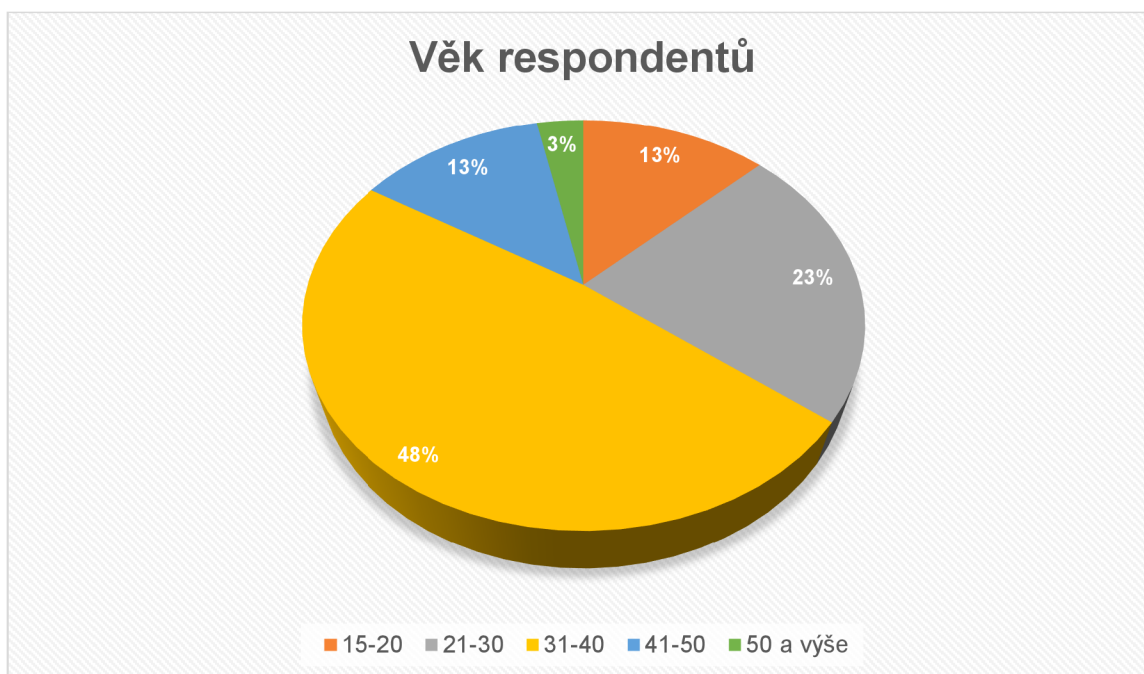
Obecné informace

První série otázek byla orientována na zjištění obecných, s pedofilií nesouvisejících, informací. Cílem bylo zjistit, jakého pohlaví respondenti jsou, do jaké věkové skupiny spadají, jakého nejvyššího vzdělání dosáhli a v neposlední řadě jejich pracovní statut – zkrátka vytvoření základního přehledu.

Na internetových stránkách České pedofilní společnosti je registrováno ke dni 21.7.2022 celkem 950 uživatelů. Nutné je však zdůraznit, že ne všichni se hlásí k pedofilní komunitě, jelikož účet si může založit každý, a to bez ohledu na sexuální preferenci. Někteří tak mohou být členy z pouhého zájmu, zvědavosti či například pro lehčí komunikaci na diskusních fórech a s ostatními členy, proto toto číslo není směrodatné. Po komunikaci s jedním z administrátorů mi navíc bylo řečeno, že se mezi uživateli najdou i účty falešné, a to především u jedinců, kteří se chovají nevhodně (vulgárně se vyjadřují k dětem, sdílí nevhodné odkazy či fotografie aj. – porušují relativně striktní pravidla komunity). Ti si po zablokování původního účtu mnohdy vytváří nové, a to pod jinou přezdívkou a údaji.

Svým způsobem milým překvapením bylo (pro komplexnější náhled na problematiku je bez debat vhodné mít zastoupení obou pohlaví), že se dotazníku zúčastnily také ženy. Již při zběžném náhledu na seznam uživatelů České pedofilní komunity je totiž patrné, že mužské profily jednoznačně převažují. O ženách pedofilkách bylo v teoretické části hovořeno pouze povrchově a nejednou se lze setkat s překvapením, že i ony mohou pedofilii „trpět“. Pravděpodobně se vskutku jedná o obraz žen jako matek a vyšší toleranci k nim, který tento údiv způsobuje – i tato otázka byla položena pedofilním mužům, se kterými jsem se osobně setkala, a jejichž odpovědi budou předloženy v kvalitativní části práce.

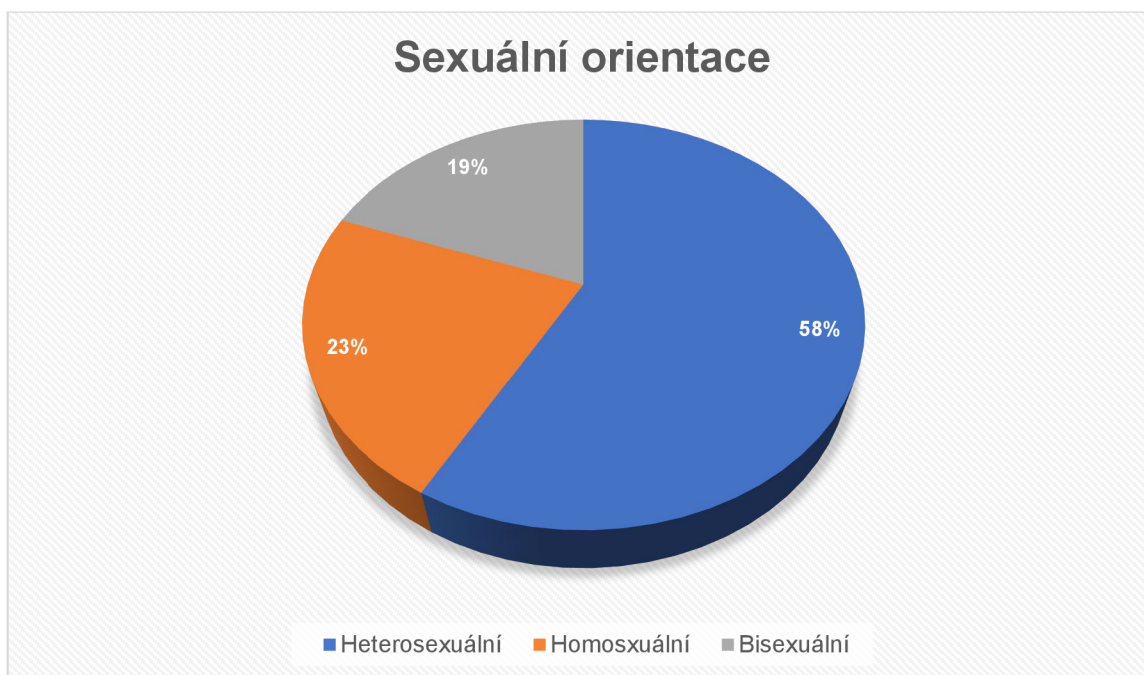
Dle grafu je patrné, že dotazník v souhrnu vyplňovala spíše mladší generace či jedinci do čtyřiceti let. Vystává však otázka, respektive to lze dokonce předpokládat, zdali to není zapříčiněno faktem, že se mladší komunita na denní bázi více vyskytuje na internetu, a tím spíše narazí na formulář, jako je tento. O to více, že se v nižším věku mohou oni jedinci hledat či si přiznávat svou sexualitu. Je totiž nepravděpodobné, že by se pedofilie týkala pouze dnešní doby a její trend se v posledních letech zvyšoval (vezměme si v potaz například homosexualitu, ani ona není moderním výdobytkem).

Co se nejvyššího dosaženého vzdělání týče, respondenti využili všech předložených možností. S přehledem převažuje střední škola se závěrečnou maturitní zkouškou (15 respondentů), následuje střední škola s výučním listem (7 respondentů), základní vzdělání dokončili čtyři z nich a jeden nikoliv. Co se bakalářského titulu či vyšší odborné školy týče, tuto možnost zvolili tři dotazovaní a magisterský titul jeden.

U otázky ohledně pracovního statusu mohli respondenti vybrat vícero odpovědí, neboť se nemusí vzájemně vylučovat. 19 z nich je zaměstnáno, 5 nezaměstnáno, 2 osoby podnikají, objevilo se rovněž 5 studentů. Jeden muž se nachází v ochranném ústavním léčení sexuologickém.

Často je zmiňováno (včetně této diplomové práce), že oproti ostatním mají pedofilové větší tendence vyhledávat pozice, během nichž se setkávají s dětmi. Nemusí jít nutně pouze o práci učitele či vychovatele, ale také různé vedoucí kroužku či táborů aj. Tato teze se potvrdila pouze částečně, neboť 21 ze všech respondentů nemá žádnou zkušenost s prací s dětmi. Jeden má pak zkušenost s pozicí učitele, dva jako vychovatelé, pět pedofilů někdy vedlo kroužek či tábor (resp. šest, protože jeden uvedl: „*Na dětském táboře mě vedoucí tábora pověřil, a vedl jsem skupinu dětí v týmu jelikož jsem byl nejstarší.*“). Mezi jinými odpověďmi dále zaznělo doučování a hlídání dětí ve volném čase. Obě ženy, které se dotazníku účastnily, mají s prací s dětmi zkušenost.

Sexualita

Co se sexuální orientace týče, v nabídce mohli respondenti zvolit jednu ze tří „základních“ – heterosexuální, homosexuální a bisexuální. Spektrum je samozřejmě mnohem širší (např. pansexuál), ale tyto jsou ty nejčastější a pro práci nejrelevantnější. Mezi jednotlivými orientacemi a zbytku otázek se neprojeví žádné významné rozdíly (co se týče agresivních tendencí, sebekontroly aj.).

Podle Weisse se pedofilní ženy méně zaměřují na konkrétní pohlaví. To se z poloviny potvrdilo, jedna z žen se považuje za bisexuálku, druhá pak za homosexuálku – byla však sama během svého dětství a dospívání ve vztahu s pedofilním mužem.

Doba, kdy si dotyčný začal svou odlišnou preferenci uvědomovat, se velmi různila. Nejspodnější hranicí bylo 5 let, nejvyšší 40-42 let. Při pohledu na celkové výsledky respondentů se však nejčastěji vyskytoval věk 13-15 let. Aritmetický průměr všech odpovědí pak vypověděl číslo 15,2. I poznatky jiných autorů hovoří o faktu, že se pedofilie začíná projevovat v raném dospívání či pubertě, tudíž vlastní poznatky jsou s takovým tvrzením v souladu.

Definitivně si sám sobě přiznat pedofilii je pravděpodobně ten nejtěžší krok. Není proto překvapující, že k němu dochází až o něco později, než proces postupného uvědomování. Aritmetický průměr vykazuje číslo 19,3. Zde jsou k nahlédnutí konkrétnější odpovědi:

„Ve 13 letech jsem cítil, že se mi líbí 6-8leté holčičky, nechápal jsem to, prostě to tak bylo.“

„Poprvé jsem se zamiloval v 15 letech do sedmiletého chlapce. Věděl jsem že se mi líbí, že ho mám rád a že mě sexuálně přitahuje, ovšem za pedofila jsem se nepovažoval. Pedofil byl pro mě člověk co dětem ubližuje a to já bych svému malému kamarádovi nikdy neudělal. To že jsem pedofil a to kdo vlastně pedofilové jsou jsem zjistil až když mi bylo 21 let.“

„Ve 20 letech jsem si přiznal, že jsem pedofil, zamiloval jsem se tehdy do 10leté dívky.“

Nabízela se samozřejmě otázka, co se pedofilním jedincům na dětech líbí. Jednalo se o dotaz pro vlastní rozepsání, v tomto případě povinné, jelikož se jedná o něco, co nelze ohraničit předloženými odpověďmi. Zaznělo následující:

„Vzhled a převážně povaha. Dospělí jsou umělí, samý make-up, řasy, nehty, rtěnky, tetování, peníze, alkohol, cigarety, přetvářky... ale děti (8–13) jsou přirození, někdy i věřící (pokud jim to předají rodiče) hezcí, někdy i rozumní a nevinní. Na dětech mě nejvíce přitahuje to, že dokáží být sami sebou bez make-upu nebo alkoholu či tetování a proto mě současní dospěláci spíše odpuzují...“

„Čistota, upřímnost, bezprostřednost, roztomilost. Jak jsou zvědavé, rostou a učí se. Nevyčerpatelná energie. Tělesné proporce – velikost hlavy a očí ku zbytku těla, postava podobná u chlapců i dívek. Jemné a ohebné tělo. Hlas. Estetická krása, úhlednost, žádné pachy, chlupy, tělesné výměšky...“

„Na dětech mě přitahuje hlavně nahota, neb mě děti přitahují spíše jen po sexuální stránce, mám je často v sexuálních myšlenkách, ale v reálném životě mi psychicky děti příliš neimponují.“

„Po sexuální stránce? Určitě vzhled. Pokud je to bráno nejen ze sexuálního hlediska, tak určitě chování, vyjadřování, zájmy, povaha... Každé dítě je jiné, stejně jako každá žena je jiná.“

„Spontánnost, nevinnost, upřímnost, dětské chování, naivita, touha poznávat svět kolem sebe, zranitelnost (z mé strany cítím potřebu je chránit), celkově mě přitahuje jejich duše.“

„Obecně dětská radost, hravost, úsměv, energie, upřímnost. Sexuálně dětský zadeček, malé dětské tělo, sladký hlásek.“

„Psychika (veselost, bezstarostnost, upřímnost, přirozenost), fyzický vzhled (drobné, jemné tělíčko).“

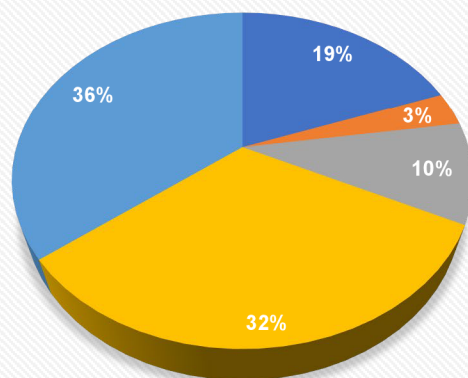
„Z erotického hlediska tělesná konstituce jako ucelený komplet a chování jako takové. Z toho filozofického nevinnost a nějaká vnitřní čistota.“

Toto jsou rozvinutější odpovědi, jinak byla v souhrnu především zmiňována přirozenost a čistota dětí, jejich nevinosti a spontánnost. Z fyzického hlediska celková stavba těla, hladkost kůže a drobnost, z psychického pak zejména hravost a důvěřivost.

	Kojenci a batolata (0-3)	Předškolní věk (3-6)	Mladší školní věk (6-10)	Starší školní věk (10-12)	Dospívající (13-15)	Adolescenti (16-20)
Nejvíce	1	9	18	12	5	2
Hodně	2	7	7	9	6	6
Středně	4	2	5	5	8	4
Málo	9	9	0	4	6	6
Nejméně	15	4	1	1	6	13

Výše znázorněná tabulka zachycuje věkové preference respondentů, přičemž skupiny byly rozděleny do šesti kategorií. Dotazovaným byla u každé z nich předložena stupnice, na níž bodově hodnotili (nejméně 1, nejvíce 5), nakolik právě tu konkrétní shledávají atraktivní. Jako nejméně přitažlivé vyhodnotili respondenti kojence a batolata, skupina adolescentů následovala po nich – přesto však s překvapivě kladným hodnocením. Naopak pedofilové nejvíce preferují mladší školní věk. Jedná se samozřejmě o hodnocení subjektivní, u kterého nelze dosáhnout jednoznačných výsledků, avšak pro nastínění představy ji považuji za dostatečnou.

Touha po vztahu s dítětem

■ Partnerský vztah bez sexuálního rozměru ■ Pouze sexuální vztah
■ Partnerský vztah včetně sexuálního rozměru ■ Ani jedno
■ Jiné

V tomto případě se jedná o otázku svým způsobem kontroverzní a velice hypotetickou, neboť první tři nabízené možnosti nejsou možné. I z tohoto důvodu byla nabídnuta kolonka „jiné“, již většina participantů pro své vyjádření také využila, a jejíž nejzajímavější příspěvky si lze přečíst v následující části:

„Společnosti, ve které sexuální vztah s dítětem nebude automaticky považovaný za špatný a traumatizující. (jako je to např. v některých domorodých kulturách). Abych mohl "randit" a ucházet se o vztah s malou holkou, aby to s jejím souhlasem bylo možné, a třeba i se souhlasem rodičů... I kdyby šance, že mě nějaká bude chtít, byla mizivá. Aby ta možnost nebyla předem zapovězená.“

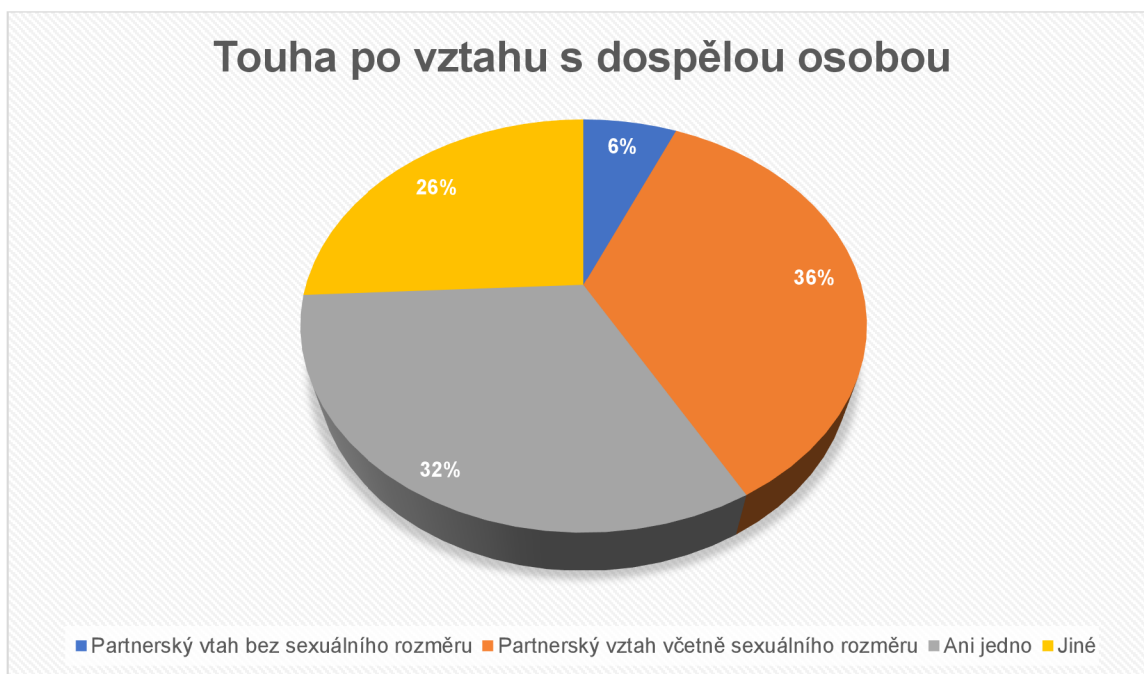
„Partnerský vztah s dítětem včetně sexuálního rozměru by byl samozřejmě nádherný (to bych byl buď mrtvý v nebi nebo bych brzo zemřel, nejspíš vlastní rukou :)), ale protože to nejde, tak bych byl rád i za vztah bez sexu, masturbací bych si snad vystačil. Jenže ani partnerský vztah s dítětem není možný.“

„Vztah s dítětem není možný. Vždy je třeba brát v potaz dítě jako vyšší cíl než mé touhy. Neříkám, že je to snadné.“

„Jako pedofil samozřejmě toužím po partnerském vztahu s dítětem a protože mě sexuálně přitahují, tak i po sexuálním. V minulosti jsem "partnerský" vztah (v té době jsem to tak vnímal) s dítětem navázal a ačkoliv touha po sexuálním vztahu měla zůstat navždy jen v představách, zklamal jsem. Po této zkušenosti se mé preference samozřejmě nezměnili, ale představy sexuálního vztahu se snažím si zakazovat i v představách a vlastně ani o partnerském vztahu nefantazírují, protože si už uvědomuji, že nic takového není možné.“

„Světě, kde děti mohou dát consent.“

Mnoho odpovědí, resp. v onom podobném duchu, se opakovalo, jelikož tato možnost nebyla v dotazníku zahrnuta. Jedná se o touhu po přátelském vztahu s dítětem.

Tento graf je vcelku zajímavý, neboť zachycuje romantický či partnerský vztah pedofilů k dospělým osobám. Dalo by se předpokládat, že naprosté minimum by o něco takového stálo, když je pedofilie zacílena na lásku k dětem, dotazník však tuto hypotézu relativně vyvrací. Dokonce se ukázalo, že pár z nich již žije v partnerském či dokonce manželském vztahu s dospělou osobou (otázka na specifikaci věku nebyla položena). Překvapivě vysokou hodnotu, dokonce převažující, vykazuje odpověď zahrnující rovněž sexuální rozměr.

Ostatně nelze nezmínit vlastní zkušenost z konverzace s pacientem Psychiatrické nemocnice Bohnice, kdy se mi dotýčný otevřel ohledně jeho vztahu se ženou, která o jeho parafilii (včetně její rodiny) věděla. Tehdy se přirozeně naskytla otázka, zda ji miluje tolik, jako miluje děti. Odpovědí byla „velká láska, kterou ale nikdy nebude možno přiblížit té bezmezně k dětem“. Mezi volnými odpověďmi bylo zařazeno:

„Jsem ve fungujícím vztahu s manželkou.“

„Ačkoliv jsem vždy velmi toužil po rodině a myslím si, že by vztah s dospělou osobou mohl bez problémů fungovat, zdá se mi to tak nereálné, že nejbliže jsem asi možnosti, že nestojím ani o jednu možnost.“

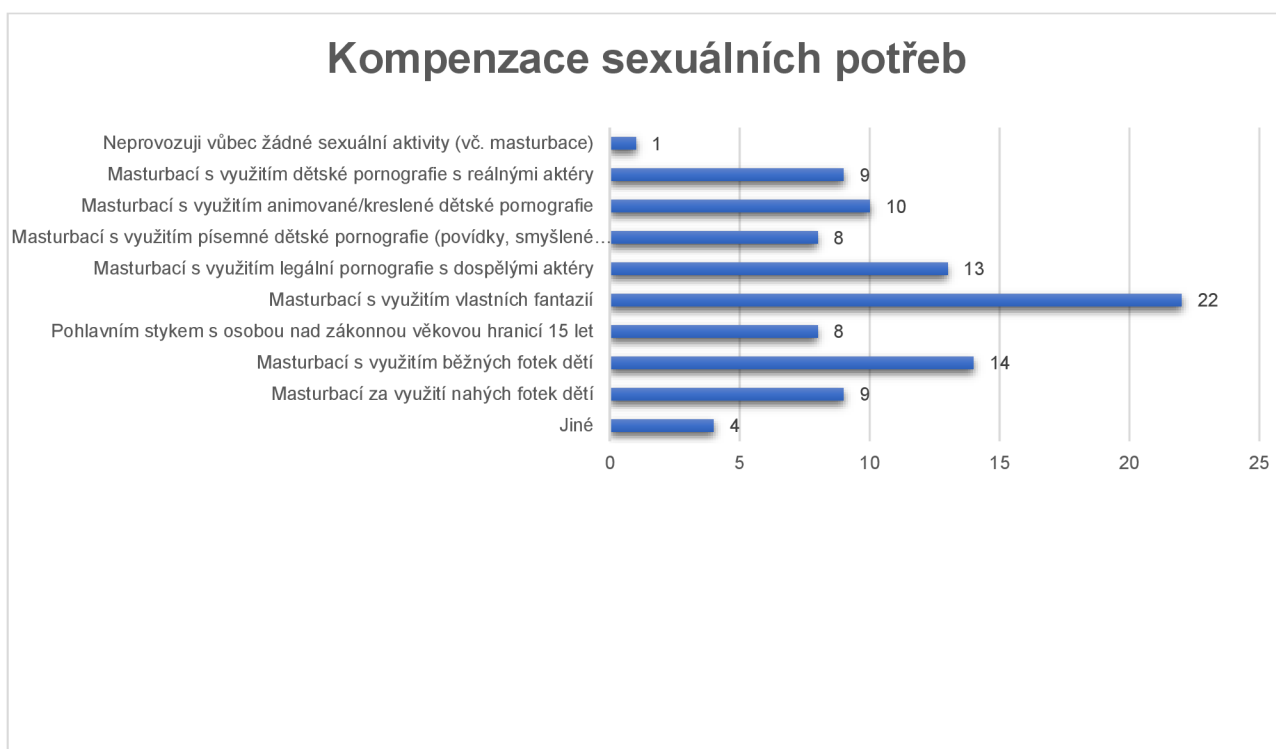
„Partnerský vztah s dospělou ženou včetně intimního styku by byl alternativa, pokud bych ji dokázal milovat tak, jako miluji holčičky.“

„Životní partnerku ano, ale ještě jsem nepoznal takovou, která by mě sexuálně přitahovala.“

„U dospělých pouze po přátelství.“

„Mám tak přísné kritéria že ke vztahu s dospělou osobou včetně sexu asi nikdy nedojde, ale připouštím to.“

S otázkou, zda byl dotyčný již někdy zamilován do dítěte, souhlasilo 27 respondentů, do dospělé osoby pak 15 z nich.

Své sexuální potřeby si respondenti s převahou kompenzují masturbací za využití vlastních fantazií. Následuje masturbace při pohledu na běžně

dostupné fotky dětí. Dále relativně vysoký počet pedofilů sleduje legální pornografii s dospělými aktéry či pornografii dětskou animovanou/kreslenou. Devět respondentů se přiznalo, že masturbuje za využití nahých fotografií dětí či dětské pornografie s reálnými aktéry (následuje otázka výhradně na toto téma). Osm z nich využívá písemné dětské pornografie (např. povídky, smyšlené příběhy). Stejný počet respondentů si potřeby kompenzuje pohlavním stykem s osobou nad zákonnou hranicí 15 let. Jeden dotazovaný (respektive by se dalo říci tři, viz komentáře níže) neprovozuje žádné sexuální aktivity, a to včetně masturbace.

„Jsem na antiandrogenech, což sexuální apetenci snižuje. Velmi zřídka využiji legální pornografii s dospělými aktéry či virtuální dětskou pornografií (ačkoliv z druhého mám výčitky).“

„Momentálně se léčím a beru Androcur (dokud se nenaučím používat nějakou legální formu).“

Je samozřejmé, že hovoříme-li o dětské pornografii, jedná se o záležitost trestnou, upravenou např. v § 192 trestního zákoníku, a u které by se dotazovaní mohli cítit ohroženi. Otázka byla proto formulována hypoteticky – jaké by byly preference za předpokladu, že by byla legální. Cílem bylo získat co nejpravdivější a nejupřímnější odpovědi, které nikoho nepoškodí. U položky jiné zaznělo:

„Vlastnoruční masturbace. Ale vše je to MOŽNÁ – nejsem si jistý, jestli "líbivost" by převážila nad "lítostí" a jestli bych to sledovat dokázal. Nahé děti, DP bez dospělých, DP bez nahoty, masturbace možná ano. S dospělým i jen v submisivní pozici si nejsem jistý, v mých fantasiích s mou osobou mne to vzrušuje.“

„Ty děti by hlavně měly být v pohodě, cítit se příjemně, dělat to dobrovolně. Opět jsem přesvědčený, že za určitých podmínek to nemusí být zneužívání a děti by to nemuselo traumatizovat ani s odstupem. Ale musel by se změnit přístup společnosti.“

„Mazlení s dospělou osobou (ať už s přítomností nebo absencí nahoty).“

„Lechtání a svazování, na to mám úchylku.“

„Asi nejvíc nějaké vzájemné mazlení, maximálně orální sex, a především takové aktivity, které by byly příjemné samotnému dítěti.“

Vzrušení z dětské pornografie znázorňující násilí potvrdili celkově čtyři respondenti. Zajímavé přitom je, že k sadismu se přihlásilo šest z nich a pouze u tří byla zaznamenána souvislost mezi sadismem a dětskou pornografií s násilným motivem.

Obdobná otázka mířila také na pornografii s dospělými aktéry. 41,9 % respondentů uvedlo, že by je taková pornografie vůbec nevzrušovala. 35,5 % preferuje konsenzuální sex, 19,4 % muže v dominantní pozici a stejně tak 19,4 % ženu v submisivní. Ani jeden respondent nezvolil muže v submisivní pozici a pouze jeden ženu v dominantní. Pornografii s násilnými prvky považují za vzrušivou 4 dotazovaní, přičemž 3 z nich toto zvolili i u potenciální dětské pornografie. 16,1 % vyhledává nahé fotografie dospělých osob a 6,5 % pornografii s absencí nahoty.

„Vzrušuje mě především pornografie, kde jsou mladě vypadající dospělé ženy, dívky, studentky, s ne moc velkými prsy. Konsenzuální sex se mi líbí, i když se ho účastní více než 2 aktéři (trojka, skupinový sex apod.).“

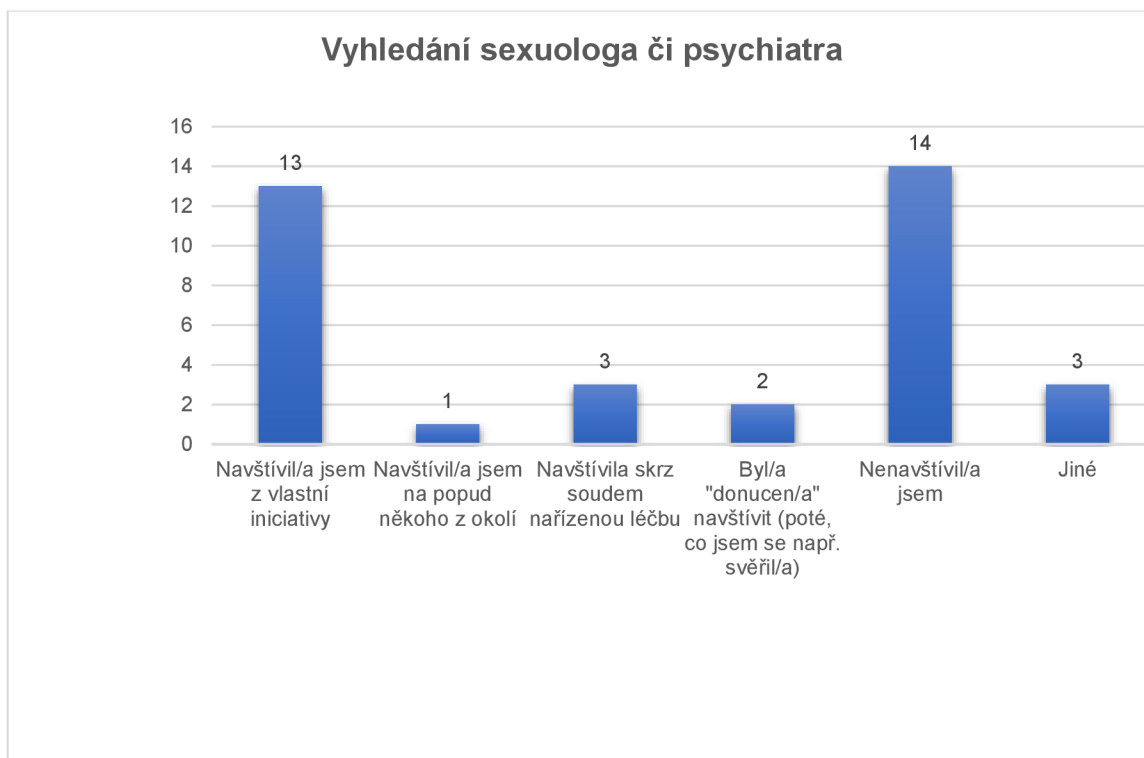
„Některé fotografie nahých dospělých žen (menší vzrůst, ploché poprsí, používá dětské prvky jako např. růžové sponky ve vlasech).“

„Zejména některé konkrétní praktiky, ale dospělé ženské tělo jako takové mě prakticky nevzrušuje.“

„Lesbické milování. Především mladé drobné ženy (18-25).“

„Gay porno.“

„Svázaná lechtaná žena, nejlépe mladá třeba 20 let.“

Otázka na vyhledání sexuologické či psychiatrické pomoci byla specifikována vysloveně pro ty, kteří ji navštívili ze sexuologických důvodů, tedy těch souvisejících z pedofilii či přidruženou parafilii (dva respondenti zodpověděli, že k psychiatrovi docházejí, nikoliv však ve vztahu s orientací). Mnoho pedofilů je svou sexuální deviací vysoce frustrováno, graf je přiložen níže. V podstatě převažuje návštěva z vlastní iniciativy, pakliže do grafu interpretujeme i některé odpovědi z kategorie „jiné“. Následují odpovědi poskytnuté u dobrovolného vysvětlení přechází otázky:

„Byl jsem upozorněn, že polibek cizí (i když známé) holčičce není OK. Poté jsem si uvědomil, že ten polibek nevyplýnul přirozeně z aktuální situace, ale že jsem tím vyjadřoval cit, který k ní cítím. Proto jsem to začal řešit.“

„Nechtěl jsem ublížit tomu, koho jsem miloval a hledal jsem někoho, kdo mi pomůže.“

„Parafilik, pomoc s coming-outem manželce.“

„Se svým zaměřením jsem smířený, a úspěšně jí ovládám. Sexuologa tedy nepotřebuji.“

„Dobrovolně jsem navštívil sexuologa, protože jsem si chtěl vyzkoušet, jak probíhá PPG vyšetření. Nedobrovolně, když jsem se svěřil v křesťanské skupině lidí, kam jsem chodil – podmiňovali, že k nim mohu dále chodit až poté, co přinesu potvrzení, že jsem zahájil "terapii" u sexuologa. Potvrzení jsem přinesl, ale i tak mi pak zakázali k nim chodit.“

„Dobrovolně jsem navštívil sexuologa v rámci některých výzkumů které proběhly na čepeku. Po svěřením se jedné osobě se informace o mé sexuální orientaci dostala k mému praktickému lékaři, který mi chtěl zakázat práci s dětma. Když jsem byl zásadně proti že k tomu nemá důvod, chtěl abych navštívil sexuologa a přinesl mu od něj potvrzení že s dětmi pracovat mohu. Sexuolog mi toto kladné vyjádření dal a doktor mi následně napsal tzv. (papíry na hlavu) potvrzení že s dětma pracovat mohu. Díky tomu moje práce s dětma přetrvává.“

„Na sexuologa sem se vykašlal, protože vůbec nechápal můj problém. Můj největší problém byl filozofického charakteru a strachu z odsouzení. Přestal sem k němu chodit po pár sezeních.“

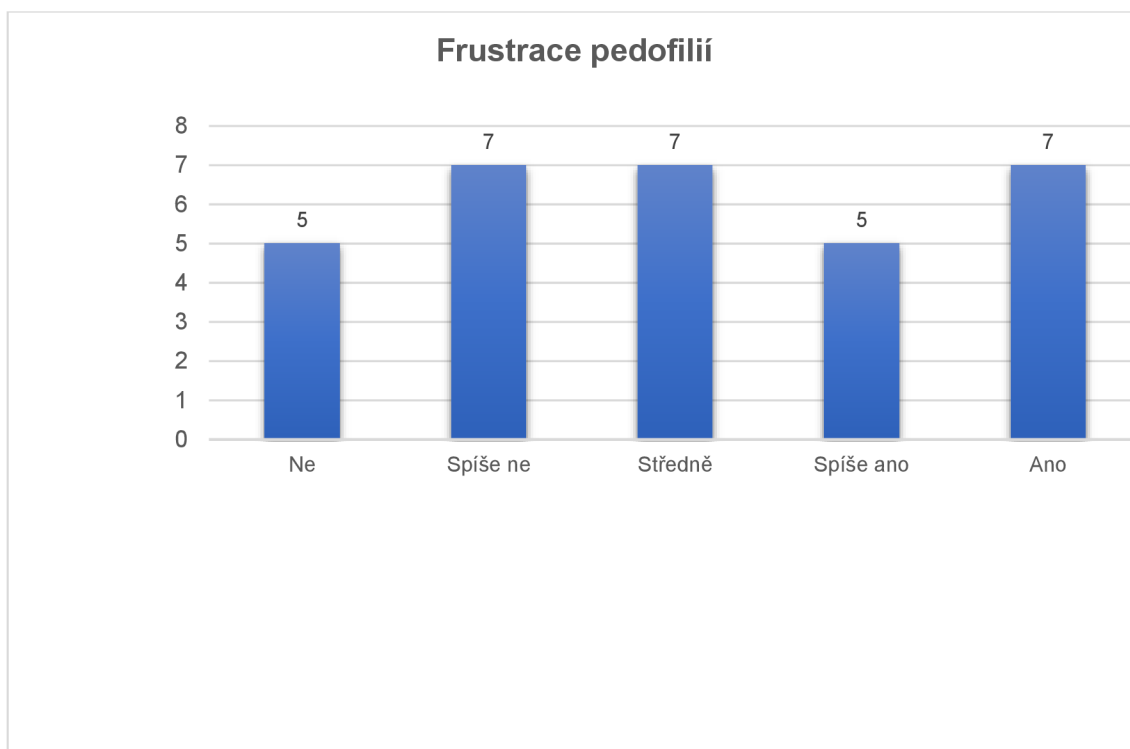
„Neměl jsem odvalu navštívit dobrovolně aby mě okolí neodsoudilo...“

„K psycholožce jsem doházel již před tím, takže jen došlo na toto téma.“

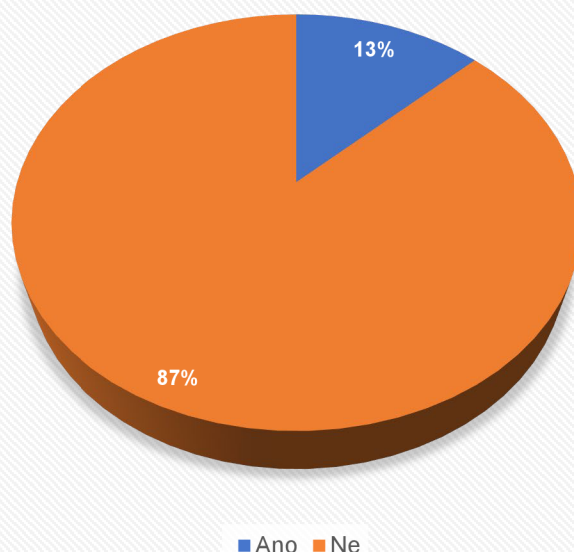
„Zúčastnil jsem se průzkumu od parafilik, a jsem objednan na terapii, na kterou jsem se objednal dobrovolně, abych řešil událost, která souvisí s dítětem, do kterého jsem zamilován.“

„Navštívil po začátku vyšetřování policií.“

„Léčba mi nic nepřinesla.“

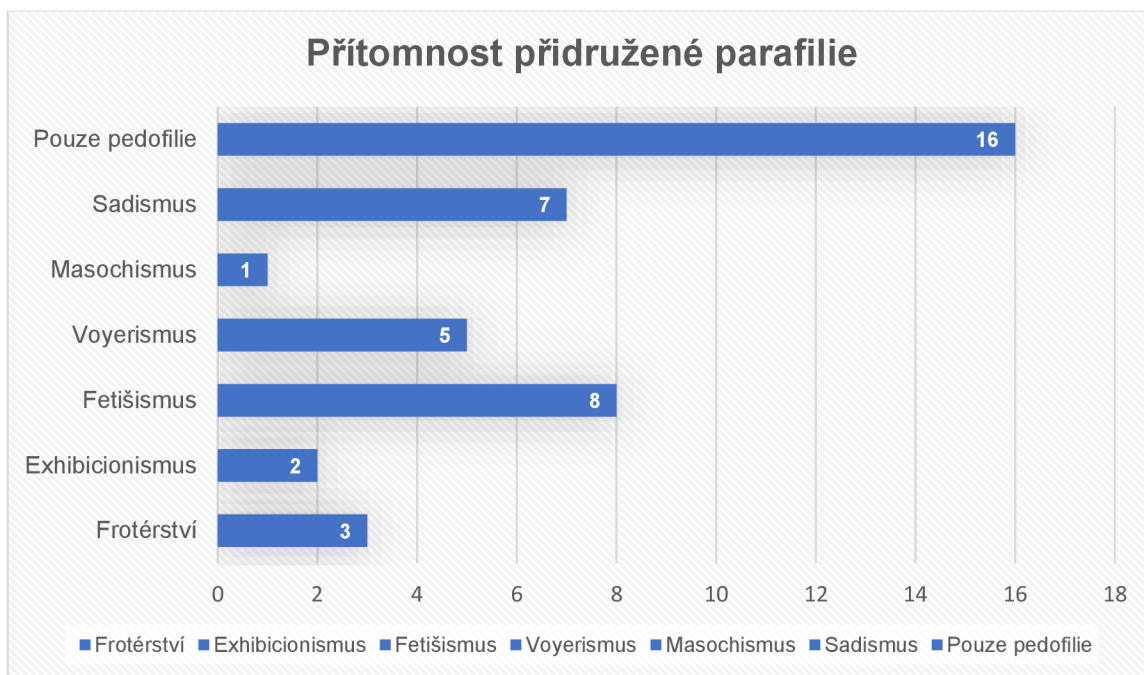

Sexuální zkušenost s osobou mladší 15 let

U otázky ohledně sexuální zkušenosti s dítětem mladším 15 let mě upozornil administrátorský tým ČEPEKu při konzultaci jeho znění na nedostatek při formulaci dotazu. Upozornění se vztahovalo na rozlišení mezi zkušeností s osobou mladší 15 let, zatímco bylo danému stejně tak pod touto hranicí a na případ, kdy byl respondent starší. Pro účel této práce byla zvolena druhá možnost, jelikož se jevila jako ta relevantní.

Čtyři respondenti, jeden bisexuální muž a tři heterosexuální, s tímto tvrzením souhlasili, všichni se dopustili osahávání intimních míst dítěte (včetně prsou u dívek), ve dvou případech se rovněž děti dotýkaly genitálů dotazovaných. U dvou situací došlo k líbání a v jedné k orálnímu styku (ať již v roli poskytovatele nebo příjemce). Následující dotaz pak zjišťoval, zdali se jednalo o aktivitu konsenzuální – v prvním případě nikoliv, u druhého bylo volně zodpovězeno „konsenzuální, to té míry, do které může být sexuální styk s dětmi "konsenzuální““, u třetího ano a u posledního se projevila slabina položené otázky, a to využití cizího termínu bez vysvětlivky, který dotyčný neznal, proto není jeho odpověď známa.

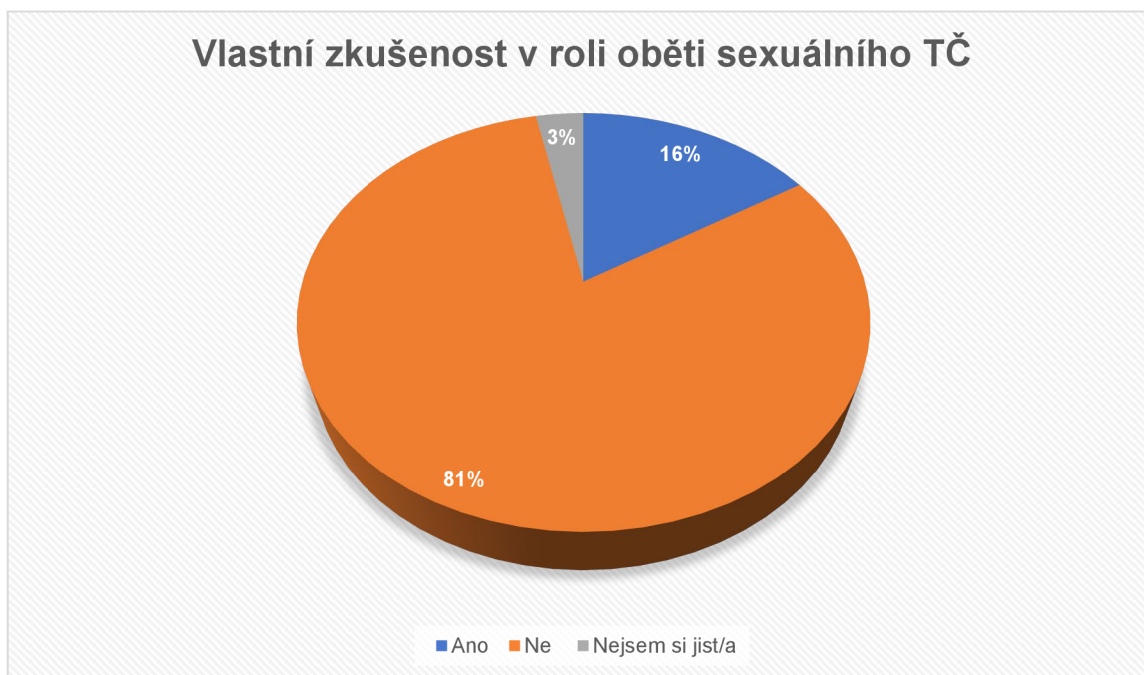
V rámci této otázky mohli respondenti zvolit více možností, ostatně v samotné mezinárodní klasifikaci nemocí jsou mnohočetné poruchy sexuální preference oficiálně vedeny. Odpověď „jiné“ nikdo nezvolil, tudíž nebyla do grafu vůbec zařazena, resp. pouze jeden respondent se u ní rozepsal: *fetiš na hladké, lesklé oděvy, a na hladké, lesklé tělo (naolejované nebo lubrikované)*. Byla tedy zařazena mezi fetišismus.

U jiné otázky – ohledně sexuálně motivovaných agresivních či sadistických myšlenek – se další respondent rozepsal ohledně své formy sadismu. Jelikož jeho odpověď úzce souvisí s tímto grafem, je vložena zde:

„Má forma sadismu je specifická, líbí se mi lechtáni. Jiné formy sadismu, jako úmyslné způsobování bolesti ve mě však vyvolávají silný odpor, nepříjemný pocit a potřebu dítěti pomoci. Dříve bych byl schopen, kdybych měl příležitost, dítě dlouze lechtat proti jeho vůli. Dnes bych něco takového nikdy neudělal a velmi se stydím za to, čeho bych byl dříve teoreticky schopen. Myslím, že krom přibývajících věku, sebepoznání, je hlavním důvodem, proč jsem změnil postoj, poznaná láska k chlapci, kterému bych nedokázal jakkoliv ublížit ani v myšlenkách.“

Trefně jsem byla během konzultace s administrátory ČEPEKu upozorněna na nevhodnou formulaci otázky. Původně byla položena tak, zdali byla respondentovi nějaká přidružená parafilie diagnostikována. Mnozí z nich však o ní ví i bez toho, aniž by museli navštívit odborníka. Nakonec tak byla poupravena

na „Uvědomuji si přítomnost i jiné přidružené parafilie (popř. mi byla diagnostikována)“.

Hlavním cílem této otázky bylo zjistit, zdali existuje souvislost mezi vlastním zážitkem sexuálního rázu (respondent v roli oběti) a situací, kdy se dotazovaný sám takového činu dopustil, popř. pedofilii jako takovou. V kapitole *Etiologie* bylo pohovořeno o tom, že hlavním determinátorem vzniku pedofilie (dá se ale předpokládat, že se tato „teorie“ vztahuje i na mnoho dalších parafilií) je genetika a dědičnost. Například výchova takřka žádný vliv nemá, pouze na to, jak se svým chováním dotyčný jedinec v životě naloží.

Mnoho badatelů a statistik podporuje hypotézu, že je významným faktorem pro rozvoj pedofilie zkušenost s pohlavním zneužíváním či znásilnění v dětství. Vlastní dotazník však tuto domněnku zcela nepotvrdil, jelikož „pouhých“ pět respondentů něco takového zažilo a sexuálního trestného činu se dopustil jeden z nich (vyhodnocena byla pouze souvislost mezi pozicí pachatele a pozicí oběti, otázka, zdali nad sebou dotyčný již někdy ztratil kontrolu, v tomto rámci zkoumána nebyla). Dotazovaným byl poskytnut prostor pro dobrovolné vysvětlení položených otázek:

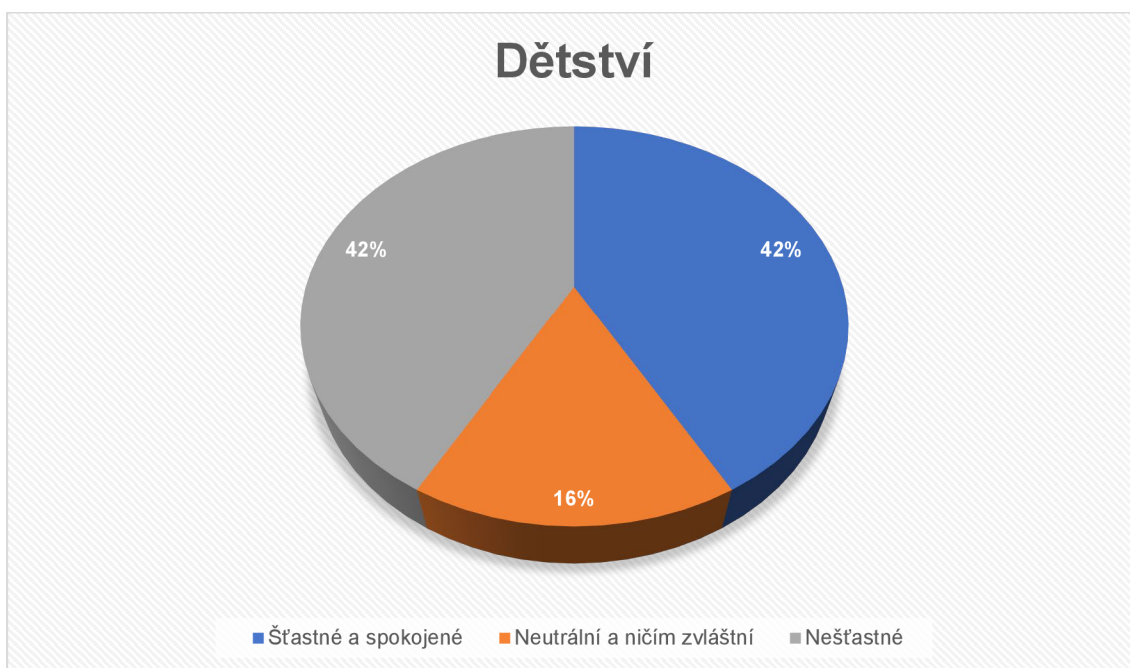
„Sexuální obtěžování ze strany matky (osahávání na intimních místech, jednou to chtěla po mě), bylo mi kolem 10 let.“

„Sexuální aktivity s dospělým mužem od 6 do 14.“

„Otčím mě obtěžoval.“

„Nejedná se o trestné činy, které byly oficiálně řešené, všechny se staly v mé dospělosti a týkaly se křivého obvinění, nebezpečného vyhrožování a vydírání. Zde bohužel není prostor na podrobnější vysvětlování, ale vše bylo v souvislosti s pedofilii, i když jsem se já ničeho špatného nikdy nedopustil.“

Vyjma variant „ano“ a „ne“ byla respondentům poskytnuta třetí možnost odpovědi, a to „nejsem si jist/a“. Býti obětí sexuálního trestného činu je zkušeností natolik traumatizující, že si ji nemusí každý připustit či si ji dokonce pamatovat v rámci vytěsnění.

Samostatný dotaz také mířil na vyhodnocení toho, jaké dětství respondent prožil. Během vlastního osobního setkání a provedeného rozhovoru s jedním z pedofilů otázka na souvislost mezi dětstvím a rozvoji této parafilie padla. Dle jeho názoru (a provedených výzkumů) na pedofilii dětství vliv má, zejména pakliže jedinec sám zažil pohlavní zneužívání. Celá autentická odpověď je zprostředkována v kvalitativní části práce.

Jak lze vidět podle grafu, většina jej vnímá jako nešťastné. V odůvodnění se vyskytly tyto důvody:

„Do předškolního věku šťastné, pak alkoholismus obou rodičů, zanedbávání.“

„Určitě bez nějakých tragických událostí, rodiče se rozvedli, ale nebyl jsem středem bojů, žil jsem poměrně v klidu, i když nyní mám pocit, že jsem byl rozzlobený, smutný, osamoceny.“

„V dětství chybějící matka, autoritativní otec a babička, bez přátel mezi ostatními dětmi.“

„Naši si nerozuměli a své neshody si vyřizovali přes nás.“

„Pokusil jsem se o sebevraždu kvůli rodinnému zázemí.“

„Alkoholismus a dluhy v rodině, domácí násilí.“

„To by byl hodně dlouhý příběh, takže opravdu jen ve zkratce. Věk 7 let rodiče se rozvedli a matka si vysoudila, že se s otcem nebudeme vůbec stýkat (žádný kontakt), 7-15 matka neschopná udržet domácnost a v bytě 2+1 později v rodinném baráku hromadila veškerý odpad (doslova veškerý, žili jsme v domě zarovnaným odpadem), díky tomu nedostatečná hygiena, šikana ve škole... atp. 15-18 let matku zavřeli do kriminálu za zanedbání povinné péče, ohrožení mravní výchovy a podávání alkoholu nezletilým. Následně jsem byl 3 roky v dětském domově, znova jsem začal navštěvovat otce a v 18 ti letech jsem se k němu přestěhoval.“

Takto negativní zkušenosti však nejsou pravidlem a našli se i pedofilové, kteří své dětství popsali pozitivně: *„Vzpomínky na dětství jsou pro mě v životě klíčové a mrzí mě, že ho mám za sebou. Obklopuji se věcmi z té doby.“*

Velmi zajímavá je zkušenost jedné respondentky, která v nízkém věku, a to od 6 do 14 let, prožívala sexuální vztah s dospělou osobou. Jednalo se o muže pedofilní preference, přičemž do něj byla dotyčná zamilována. Kvůli tomuto byla donucena navštívit sexuologa z důvodu: *„byla jsem v dětství aktérem v sexuálních aktivitách mezi dospělým a jinými dětmi“*. I tak však své dětství ohodnotila jako šťastné a bezproblémové.

Vztah k návykovým látkám

Dotazy v tomto oddílu měly za úkol zjistit vztah respondentů k užívání návykových látek, tedy alkoholu a drog (o jaké konkrétní drogy se jedná, nebylo dále přiblíženo pro svou rozličnost, proto byl u otázek vyhrazen dodatečný prostor pro případnou specifikaci látky).

Dá se předpokládat, že pod vlivem jsou rozpoznávací a ovládací schopnosti osob sníženy. Ostatně v samém začátku teoretické části práce byl předložen fakt, kdy většinu sexuálních trestných činů spáchaných na dětech způsobují osoby nepedofilní, tedy povětšinou s absencí jakékoliv parafilie. Tito jedinci, převážně pak muži frustrovaní svým partnerským životem a pod vlivem návykových látek, zneužívají zranitelnosti a nevinnosti děti. Přirozeně se tedy naskytla otázka, zdali existuje korelace mezi konzumací látek a ovlivněním sebekontroly či zvýšení tužeb i u samotných pedofilů.

V možnostech odpovědí byla zahrnuta rovněž každodenní konzumace alkoholu, nikdo ji však nezvolil, proto není v grafu pro přehlednost zahrnuta. Abstinenci následující dvě stupnice nevyplňovali, neboť jsou otázky mířeny na

současný vztah k alkoholu. Dotazník je v takovém případě rovnou automaticky přeskočil (ten stejný princip se opakoval u drog), aby jimi zbytečně neztráceli čas. U položky jiné se však objevilo následující (komentáře od totožných osob, ač k jiným otázkám souvisejících s alkoholem, jsou spojeny a odděleny tečkami):

„Nyní několik let abstinent, předtím dlouho (včetně doby, kdy jsem zneužil) alkoholik... Ačkoliv jsem se zneužití dopustil pod vlivem alkoholu, nepovažuji opilost za hlavní příčinu, pouze "katalyzátor" (hlavní příčinu vidím v podlehnutí představě o "partnerském" vztahu s dítětem).“

„Občas si nakoupím pivo nebo tvrdý alkohol a někdy pak piju každý večer, ale jen menší množství (jedno, nebo výjimečně dvě, piva; nebo štamprli tvrdého alkoholu), jindy zase vydržím dny/týdny bez alkoholu a nechybí mi...Těžko říct, co se děje. obvykle piju sám večer, když je mi smutno, abych ten smutek nějak upozadil. Po alkoholu odpadám, takže buď rovnou usnu nebo prostě přestanu reagovat. Zatím jsem nezkoušel alkohol v přítomnosti nějaké mé lásky. předpokládám ale, že bych nad mými city začal přemýšlet a bylo by mi smutno, asi bych začal brečet a šel bych domů.“

„Myslím, že pod vlivem alkoholu je můj sexuální pud naopak utlumen. A při nižší sebekontroly vlivem alkoholu hrozí spíše, že na sebe prozradím něco, co bych normálně neřekl, ne však, že bych se choval nevhodně k dítěti. S tím jsem při konzumaci alkoholu a blízkém kontaktu s dětmi nikdy problém neměl.“

„Spíše nevím (před dětmi nikdy nechci být ani trochu pod vlivem, abych jim nedával špatný příklad).“

„Můj vztah k dětem je jakoby platonický a cítím se za ně zodpovědný, záleží mi na nich. Proto se moje sexuální touha alkoholem nemění a nemá to žádný efekt na moje chování k nim.“

„Ve věku 15-21 jsem měl velké problémy udržet své sexuální zábrany, když jsem byl pod vlivem alkoholu. Ve věku 21 let chybělo velmi málo k tomu, abych udělal největší chybu mého života. Dodnes jsem velice rád, jsem s (říkejme mu třeba Vítek) Vítkem nezůstal o samotě. Druhý den mi došlo k čemu tam málem došlo. Tenkrát jsem si uvědomil že tohle nechci, takhle je to špatně a že takhle ne. Začal jsem se zajímat o mojí sexuální orientaci, narazil jsem na stránky čepeku, pochopil jsem že jsem pedofil, že je hodně lidí jako jsem já. Asi půl roku jsem abstinoval, poté jsem nikdy nepil v přítomnosti dětí. Dnes už nemám problémy být pod vlivem alkoholu a zároveň se věnovat dětem. Nemám s tím sice problémy po sexuální stránce, ovšem velice mě to vadí po stránce morální. Alkohol mění naše chování a dostáváme se do stavu ve kterých by nás dítě vidět nemělo (pokud tedy nejde o jedno pivo po obědě, tam je to podle mě naprosto v pořádku).“

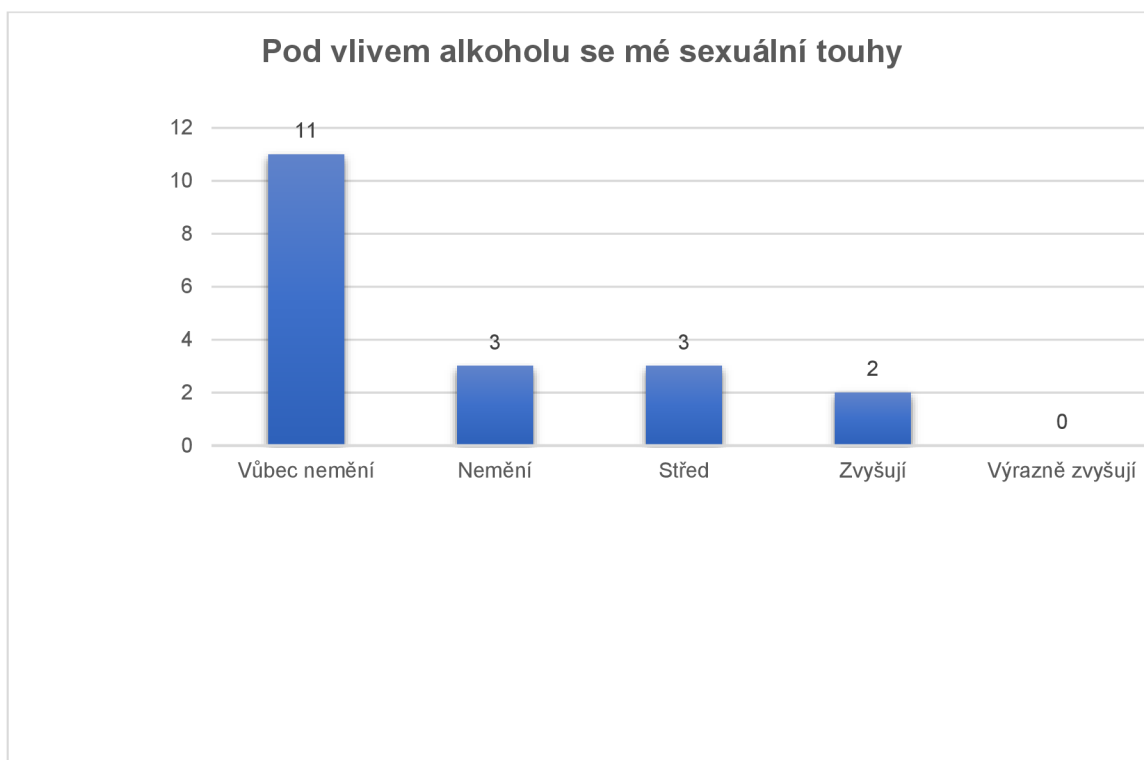
„Myslím, že pod vlivem alkoholu je můj sexuální pud naopak utlumen.“

„Nikdy nepiju tolik, že bych byl opilý.“

„Pod vlivem drog a alkoholu spíše se snad sexuální zábrany výrazně snižují ne zvyšují.“

„Co se týče sexuálních tužeb, alkohol je posiluje, ale spíš co se týče normálního sexu s partnerem.“

„Nárazová konzumace kvůli depresím.“

Vcelku překvapivou informací je ta, že alkohol nemá příliš velký vliv na sexuální touhy či zábrany a sebekontrolu pedofilů. Naproti tomu u jedinců bez parafilie se mnohdy setkáme s pravým opakem. V samotném začátku práce bylo hovořeno o tom, že minimum sexuálních trestných činů na dětech páchají pedofilové – jsou to právě „normální“ muži (generalizujeme-li pohlaví), a to nevýjimečně pod vlivem alkoholu či drog.

Grafy ohledně drog jako takových zpracovány nejsou, neboť nebylo mnoho respondentů, kteří by je užívali. Přesněji řečeno 23 respondentů je vůbec neužívá, čtyři z nich výjimečně a pouze jeden pravidelně. Někteří volně odpověděli:

„Jednotky experimentů s halucinogeny "v mládí", marihuana občas, teď několik let nic (v rámci alkoholové abstinence).“

„Občas marihuana s kamarády.“

„Občas 1-2 piva, jen výjimečně marihuana.“

„Jen legální kratom, řeším tím bolesti hlavy a problémy se spánkem.“

Stejně jako během konzumace alkoholu, ani u drog se neprojeví žádné výrazné změny v chování nebo intenzitě sexuální touhy (pouze u jednoho respondenta).

„Pod vlivem drog, se kterými mám zkušenosti, se mé myšlenky ubírají jinam, než k sexu.“

„Těch drog je velké množství od halucinogenů přes pervitin. Záleží o jakou látku se jedná. Konkrétně pervitin výrazně zvyšuje můj sexuální apetit ale jenom pokud se jedná o pornografii.“

„Mám zkušenosti s THC a nepozoroval jsem žádný vliv na sexualitu.“

„Nejsem si vědom změn v chování.“

Jistou hypotézou sekce bylo, že osoby pod vlivem alkoholu či drog mají vyšší tendence spáchat sexuálně motivovaný delikt na základě sníženého ovládnutí svých pudů a zvýšené touhy. I přesto, že byly výsledky různorodé, se tato domněnka se nepotvrdila. Individuálně posuzován byl rovněž vztah mezi frekvencí konzumace návykových látek a jednotlivými otázkami, které respondenti hodnotili na stupnicích. Ani v tomto případě se však žádná markantní

souvislost neprojevila, jedině – ti, kteří alkohol pijí výjimečně, hodnotili svůj chťič a sebekontrolu jako výslovně neměnnou.

Sexuálně motivované agresivní či sadistické chování

V rámci této, závěrečné sekce, se dostáváme ke zkoumání samotných agresivních tendencí v souvislosti s pedofilií.

Denně sexuálně motivované agresivní či sadistické myšlenky vůči dětem zažívá jeden respondent. Otázkou však zůstává, zdali se dotyčný pouze nepřehlédl a neohodnotil se tak omylem. V rámci otázek o pornografii totiž nezvolil, že by ho přitahoval sex s prvky násilí a rovněž by neublížil dítěti kvůli tomu, že by ho to vzrušovalo. Sadismus jakožto přidruženou parafilii ale přiznal. O tomto však lze pouze polemizovat. Pravidelně je nezažívá ani jeden z pedofilů (do grafu nezařazeno). Více než polovina dotazovaných s nimi nemá žádnou zkušenost.

Respondenti také na stupnici hodnotili, nakolik mají své sexuální touhy vůči dětem pod kontrolou (za normálních situací, bez toho, aniž by např. konzumovali alkohol či drogy). V popisku byla formulace dále specifikována „nehrozí, že bych své touhy realizoval/a tak, že bych ublížil/a konkrétní osobě (zneužití, znásilnění, nevhodné konverzace s dětmi přes internet apod.)“.

71 % respondentů ohodnotilo, že je mají jednoznačně pod kontrolou. Následovalo 25,8 %, kteří je pod kontrolou mají. 3,2 % (jeden dotazovaný) zvolil střed. Nikdo se neohodnotil, že by spíše či absolutně neměl.

„Myslím, že mám své sexuální touhy pod kontrolou, ale nemohu odpovědět jednoznačně "ano", protože to, že je mám pod kontrolou, jsem si myslel i předtím, než jsem zneužil. Mám je teď pod kontrolou mnohem více, než v minulosti, ale protože jsem zneužil, nemohu prostě říct, že jednoznačně mám, protože si uvědomuji, že to není absolutní a má své limity.“

„Nemám problém se bavit s dětmi, a náhodné stočení tématu k sexu nezneužit k nějakým oplzlostem.“

	ANO	SPÍŠE ANO	STŘED	SPÍŠE NE	NE
Dokážu si představit situaci, kdy bych kontrolu nad svými sexuálními touhami ztratil/a.	7	5	5	4	10
Dokážu si představit situaci, kdy bych fyzicky ublížil/a dítěti.	2	0	1	2	26
Dokázal/a bych dítě přimět fyzickým nátlakem k intimnímu styku (jakéhokoliv charakteru).	2	0	0	2	27
Dokázal/a bych dítě přimět psychickým nátlakem k intimnímu styku (jakéhokoliv charakteru).	2	0	1	4	24

Výše předložená tabulka odráží odpovědi na čtyři hypotetické situace, jejichž pravděpodobnost respondenti hodnotili na ose – od nejvyšší šance po nejnižší. Co se fyzického ublížení týče, bylo specifikováno, že se jedná o ublížení sexuálního rázu, tzn. nikoliv o výchovné fyzické tresty. Stejně jako u jiných otázek byl respondentům poskytnut prostor pro vlastní komentář, mezi nimiž se objevilo:

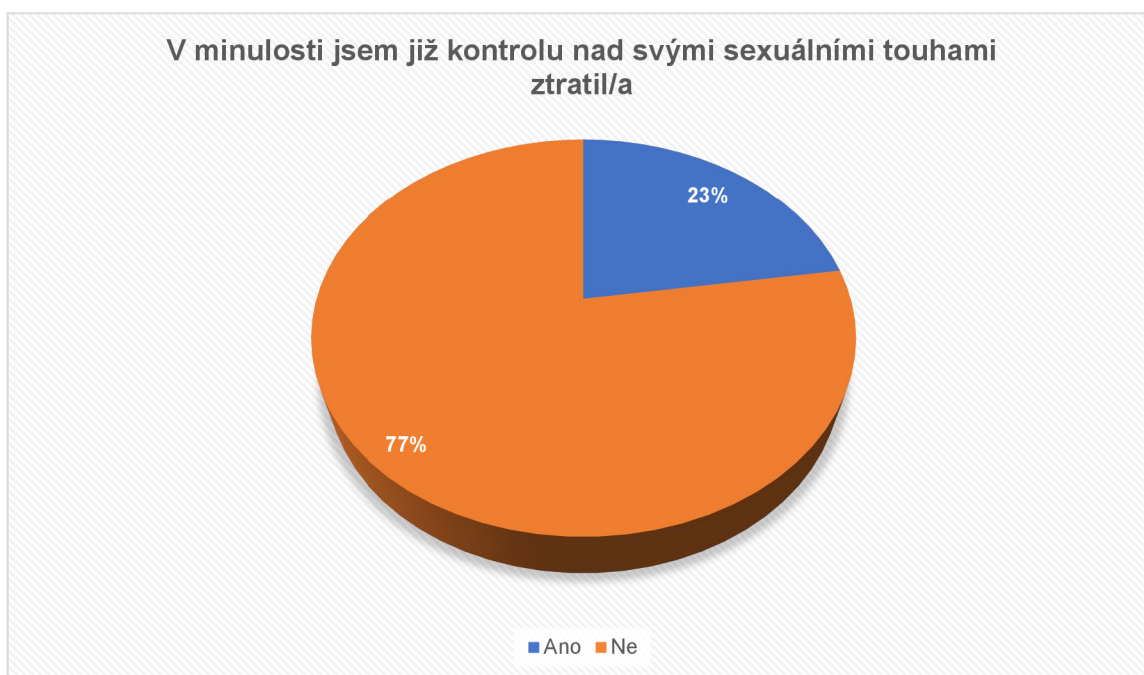
„Dokážu si představit situaci, kdy bych kontrolu nad svými sexuálními touhami ztratil/a“ - zde jsem odpověděl ANO, a připouštím jedinou možnou hypotetickou situaci, a to takovou, že mám s nějakým dítětem (myšleno teď spíš dívkou v pubertě ve věku dejme tomu 12-14 let) blízký kamarádský vztah, a tato dívka by mě začala sama "svádět" a přemlouvat mě k nějakým

sexuálním aktivitám. Záleží pak na věku, ale myslím si, že kdyby jí bylo 13 nebo 14, já jí znal dobře třeba několik let a věřil bych jí, a ona by mě přesvědčovala, že to nikomu neřekne, tak opravdu za sebe neručím, jestli bych se v takové situaci dokázal ovládnout, spíš si myslím, že ne. Na druhou stranu tato situace je opravdu velmi hypotetická a nebývá běžné, aby dívky takto sváděly svého "staršího kamaráda". Nutno podotknout, že i tak bych se na dané dívce "dopustil" jen takových aktivit, které by se jí líbily a byly by jí příjemné, jednalo by se tedy o aktivity z mé strany maximálně něžné. V žádném případě bych jí nechtěl jakkoliv ublížit.“

„Nedokážu si představit, že bych na dítě vyvíjel fyzický nátlak. Psychický nátlak určitě také ne. Nedokážu si představit ani nějakou manipulaci dítětem, leda bych to prováděl nevědomky neúmyslně. I v mým představách, kdy dítě samo intimní kontakt se mnou vyhledá nebo mne do něj nutí, je mi u toho a toho činu pak smutno, že v těch představách a pak i v reálu brečím. Takže si myslím, že v reálu bych opravdu nic takového neudělal.“

„Nevím, co bych dělal v situacích, kdyby třeba holčička vedle mě začala masturbovat, nebo by si chtěla zkusit polibek. Takové věci se stávají a je hloupost si myslet, že děti jsou zcela asexuální. Jsou to případy, kdy se nikomu nic nestalo, dokud nějaká třetí osoba nezačne vyšilovat.“

„Dokážu si představit selhání po delším vztahu s dítětem, kdyby dítě bylo intimitou samo nakloněno.“

Graf znázorňuje procento respondentů, kteří v minulosti ztratili kontrolu nad svými tužbami, přičemž bylo irelevantní, zdali šlo o čin jednorázový či opakovaný. Jedná se o 4 heterosexuály, 3 homosexuály, žádný z respondentů s bisexuální orientací neodpověděl „kladně“. Kontrolu neztratila ani jedna ze žen, obě v následujících otázkách navíc vyhodnotily, že mají své sexuální touhy zcela pod kontrolou. Dva dotazovaní se k tomuto vyjádřili:

„Sexuálně (intimní místa) jsem dítě nezneužil, pouze jsem jedné holčičce dal polibek na tvář a krk (už to řeším).“

„V minulosti jsem již kontrolu nad svými sexuálními touhami ztratil/a. Když jsem byl s mým malým kamarádem Vítkem (věc popsána o několik otázek dříve), tak k mému nevhodnému chování došlo, naštěstí to nezašlo příliš daleko.“

Dva dotazovaní byli v minulosti trestně stíháni a rovněž odsouzeni za sexuální trestný čin. Jeden je stíhán v současnosti. Pozornost byla mimo to věnována tomu, zdali dotyčné ovlivnilo nešťastné dětství, u pěti se to potvrdilo, zbytek prožil dětství neutrální.

3. Praktická část práce – kvalitativní

Stejně jako jsou obohacující kvantitativní zjištění ohledně dané problematiky, např. prostřednictvím dotazníku, tak i ta kvalitativní hrají důležitou roli. Zejména u tématu, jako je toto, je velice přínosné nahlédnout do nitra a myšlení pedofilní osoby. Převážná část společnosti na ně nahlíží skrze prsty a s odsouzením, přičemž – a možná právě proto – je zajímavé vyslechnout si jejich pocity, vnímání a zkušenosti.

Tato část práce byla zpracována na základě a díky spolupráci se dvěma pedofily, a to skrz portál ČEPEK, o kterém již byla mnohokrát řeč. V rámci domluvy ohledně dotazníku a jeho konzultace, se dva z administrátorů kladně vyjádřili k osobnímu setkání, ke kterým postupně došlo v průběhu srpna. V obou případech navázal na volné povídání polostrukturovaný rozhovor, jež byl nahráván na diktafon a následně přepsán. Respondentům byl přepis posléze zaslán pro případ, že by se v odpovědích vyskytovaly informace, které by byly až moc citlivé či by mohly vyzradit identitu dotazovaného. Vzhledem k jejich otevřenosti a upřímnosti, bylo zachování anonymity a diskrétnosti největší prioritou. Původní znění hovorů je zachováno.

Kvalitativní kazuistika č. 1 - Petr

Muž, 42 let. Na internetu dlouhodobě vystupuje pod přezdívkou Petr Kazs. Jedná se o jednoho z hlavních administrátorů Československé pedofilní komunity (ČEPEK), u jehož samotného zrodu stál. Již 16 let pracuje jako učitel na základní škole. Líbí se mu holčičky od 4 do 12 let.

Mohl by ses prosím ve stručnosti představit?

Líbí se mi holčičky od 4 do 12 roků, nejmíc 11-12, ale líbí se mi i puberťáčky třeba do 15 let, takže jsem takový pedo-hebefil. Tam už hodně záleží na tom, jak prostě vypadá. Jinak už 16 let pracuju jako učitel na základní škole. Je mi 42 let.

Mohl bys mi ve stručnosti povědět něco o svém dětství? Jestli bylo šťastné, nebo jestli z něj máš nějaké negativní zážitky, které by tě ovlivnily.

Myslím si, že nemám žádné negativní zážitky, které by mohly ovlivnit to, že se mi líbí děti. Nevzpomínám si na žádný negativní zážitek, nikdo mě neosahával, žádný třeba nevhodný dotyk...ani nikdo cizí, ani nikdo známý. Vůbec. Svoje dětství považuju za dobrý. Oproti tomu, co teďka zažívám, tak vždycky říkám, že na střední škole jsem měl bezstarostné dětství. Člověk měl jedinou povinnost chodit do školy, nosit dobré známky...a to bylo vlastně všechno. A teďka v dospělosti je to všechno velká zodpovědnost, je to všechno náročný, situace nejsou jednoduchý, člověk musí řešit. Takže já rád vzpomínám třeba na dobu, kdy jsem chodil na střední školu a i když jsem byl dítě, tak si nemůžu vzpomenout na něco negativního, co by se vyloženě týkalo mě. Že by byl na mě někdo hnusný nebo něco. Jediný co si vzpomínám, že jednou, když se mamka s tatškou hádali, tak tatka při té hádce roztrhl mamce šaty. To mi byly třeba 4 roky.

To byl stejně docela brzký věk si něco takového pamatovat.

Protože to byl emotivní zážitek. Ta mamka za mnou přišla s brekem a s těmi roztrženými šaty. Ale ani nevím, o čem se hádali, ani se jí na to nechci ptát, protože už to nechci připomínat. Ale to je jediný, jinak mám svý rodiče rád.

Takže na vztah s rodiči se asi nemusím ptát. Ten bude pozitivní.

Jo. Jo, určitě.

Když se stane něco negativního v dětství danému člověku, myslíš, že to může mít nějaký dopad na rozvoj pedofilie?

Samozřejmě že věci, který člověk zažije jako dítě, tak mají vliv. Já si akorát myslím, že to, jak jsem citlivý, že mi třeba vadí násilí nebo tak něco, tak to asi taky bude mít příčinu třeba v nějakém zážitku z dětství nebo v něčem takovém. Pamatuju si třeba na to, když v televizi ve zprávách dávali nějakou reportáž o pokusech na opicích, kdy prostě tomu zvířeti zaživa utrhli hlavu. A zrovna ty záběry tam ukazovali a dodneška, když by měly být nějaký záběry se zvířaty, tak já se na to prostě nemůžu dívat, slyšet, musím si i zacpat uši. Ale to nesouvisí s pedofilii. Co se týče toho, že někdo někoho zneužije a pak ten dotyčný třeba cítí nějakou přitažlivost k dětem, případně také sáhne na dítě, tak to tím může být ovlivněný. I z nějakých těch studií to vyplývá, že relativně hodně těch, kteří zneužívají děti, tak v dětství taky byli zneužití.

Musí jít nutně o pedofilii?

Určitě nemusí.

Co jsem pochopila, tak jsi vyrůstal ve víře. Vnímáš pedofilii jako hřích?

Mně se vždycky ty holčičky strašně líbily, takže to pro mě byla krása, a když člověk něco vnímá jako krásné, tak to nemůže být hřích. Nebo něco špatného. Navíc já jsem cítil touhu tu krásu chránit. Takže z tohoto pohledu v tom rozpor žádný není.

A co třeba ve chvíli, kdy sis představoval nějaké sexuální aktivity s dítětem?

Trestal ses za to?

Netrestal jsem se. Já jsem kdysi, to už je hodně dávno, mohlo mi být tak 16, 17, 18, zkoušel nějakou dobu nemasturbovat. Myslím, že sedm měsíců jsem to vydržel, podruhé pak asi čtyři měsíce, ale po těch zkušenostech jsem pochopil, že je to zbytečný. Je to nějaká fyziologická potřeba a ta energie vložená do toho ovládání je hodně náročná a vlastně se to nevyplatí. Dneska mám na to samozřejmě jiný pohled, protože jsem byl puberták, který nějakým věcem věřil víc, těm předpisům a záležitostem. Ale tohle nevnímám jako problém z toho důvodu, že tím nikomu neublížuju. Co se týká představ, tak tam si musí každý určit nějakou svou hranici, co mu dělá dobře a co už mu nedělá dobře a co by mohlo mít vliv na realitu. Mně se líbí i nějaké dospělé holky. Je pro mě mnohem lepší se podívat na legální porno, nemusím si představovat někoho, koho znám. Protože když si představuju někoho, koho znám, třeba kdyby to bylo nějaké dítě ze školy, tak bych mohl mít pocit, že to nějak negativně ovlivňuje vztah k němu. Ten realistický, který k němu mám. Někdy si tuto představu dopřeju, ale není to každý den, je to hrozně málo... jednou za dva týdny, jednou za měsíc. To je podle nálady, ale není to každý den, protože nechtěl bych si to promítat do těch reálných vztahů s lidmi. Zbytečně pak ujíždějí myšlenky tam, kam nemají ujíždět. Radši se podívám na to porno, kde nikoho neznám.

Kdy sis začal oficiálně uvědomovat, že jsi pedofil?

První indicie byly ve 13 letech, kdy se mi líbily asi 7 až 9leté holčičky. Tehdy jsem to nechápal, proč to tak je. Nikde se o tom nepsalo, že něco takového je, takže jsem si myslel, že jsem na celém světě sám, protože se psaly akorát nějaké

kriminální případy, ale já jsem jim nechtěl ubližovat. Naopak byly krásný, proč bych měl tu krásu ničit. A až ve 20 letech jsem narazil na stránky jiných pedofilů. Potom jsem i přišel na jeden chat, kde ti lidi, když popisovali, co cítí, jak se jim ty děti líbí, tak to bylo úplně přesně tak, jak jsem to měl já. Jenže to jsem si ještě nepřiznal, že jsem pedofil, protože identifikovat se s tím pojmem není úplně jednoduchý. Já jsem si to přiznal asi o několik měsíců později, až když jsem se zamiloval do 10leté dívky z kostela.

Bylo těžké si to přiznat?

Asi to nebylo úplně těžký, ale já jsem furt přemýšlel, jestli jsem doopravdy pedofil. Jsou nějaký specifický příznaky, jeden z nich je třeba ten, že se člověk zamiluje. A já jsem si to přiznal až 14 dnů po tom, co jsem byl zamilovaný. Třeba ještě půl roku před tím jsem si četl Hostovu stránku, a po přečtení té stránky jsem měl takový hezký pocit. Ona je pěkně napsaná, pozitivně a měl jsem příjemný pocit, že nejsem nějaká zrůda, že jsou tady takový lidi taky a mají svou cenu a že má jejich život nějaký smysl. Po přečtení té stránky jsem šel s úsměvem z té studovny, kde jsem si to tehdy četl.

Jak jsi s tím následně nakládal? Měl jsi třeba potřebu vyhledat nějakou terapeutickou pomoc či to s někým prodiskutovat?

Mně hrozně vadilo, že se ten pojem používá pro označení úplně něčeho jiného, než jak to ve skutečnosti je. Měl jsem potřebu to sdělit světu, takže jsem napsal svoje webový stránky, kde jsem se to snažil vysvětlit. Co se týká jiného osobního naložení, tak mě hrozně těší v něčem dětem pomoci. Takže jsem se stal učitelem, i to je určitě motivace, proč jsem se jím stal. Že můžu být s dětma v podstatě každý den, že jim můžu být nablízku a třeba jim nějak pomoci.

Což jsem se také chtěla zeptat, jestli pro tebe není těžké se denně s dětmi vídat. Jak jsi teď řekl, tak ti to asi naopak pomáhá.

Většinou ti lidi, kteří ten pravidelný kontakt mají, tak vlastně ani nemají čas na nějaký sexuální myšlenky nebo na něco takového. Nejde jenom o sexuální složku, ale tam je i ta vztahová a citová. Takže člověk si odžije tu citovou složku s těmi dětmi a nepotřebuje řešit nějakou sexuální. Ona je to erotická náklonnost, eros není sex. Eros je ta zamilovanost. Co se týká toho, že by to pro mě bylo utrpení, že bych měl hrozně velký problém se ovládat nebo velké pokušení nebo něco takového, tak to vůbec, nic takového necítím.

Myslíš, že pedofilové, kteří se takto nevidají s dětmi – nepracují třeba jako učitelé nebo vedoucí kroužků, tak že nad sebou nemají takovou sebekontrolu?

Nedokážu odpovědět, to by musel říct někdo, kdo s těmi dětmi ten kontakt nemá. Já o sobě ale musím říct, že kdybych ho já neměl, tak si nemyslím, že bych sebe neměl pod kontrolou. Nebo že bych měl větší chuť něco udělat, to ne. Ale nebylo by tam to naplnění, můj život by byl prázdnější, smutnější.

Jak reagovaly tvoje kolegyně, když jsi jim řekl, že jsi pedofil?

První kolegyně to asi prostě vzala jako fakt, znala mě nějakou dobu, asi tři roky, a nechala si to vysvětlit. Druhá kolegyně k nám tehdy přišla nově, té jsem se svěřil po několika měsících, protože i ona se s něčím svým začala svěřovat a já jsem cítil, že jí to můžu říct. Tak ta naprosto bez problému, taky si to nechala vysvětlit. U ní mi nejmíň trvalo – měl jsem na to asi jen dvacet minut – to říct, úplně v pohodě to přijala. A ta poslední, což byla kolegyně družinářka, tak ta mi říkala, že potom o víkendu z toho byla trošku v šoku, že si to tak přemítala v hlavě, co jsem jí to vlastně řekl. Ale pak přišla a říkala mi, že to máme těžký a že kdybych náhodou někdy cítil, že nad tím přestávám mít kontrolu, tak abych vyhledal pomoc nebo něco. Já jsem ji ubezpečil, že si myslím, že to opravdu nehrozí, že by se něco takového stalo. Dá se říct, že tyto tři kolegyně reagovaly perfektně.

A necítil jsi, že by se pak k tobě třeba začaly chovat jinak?

Ne, naopak si myslím, že to ty vztahy víc utužilo. Že jsou bližší.

Kolik celkově lidí to o tobě ví? Ví o tom tvoje rodina?

Mamka ano, tatka tak nějak, nebylo to ale nikdy vyřčený. Myslím, že to tak nějak ví. Těch lidí v globálu je strašně moc. Tak, jak jsem se setkal s tebou, tak jsem se setkal s docela dost lidmi, i třeba v rámci komunity. Bohužel z komunity je jedno z těch největších rizik, protože tam jsou různě lidi, kteří pak vyhrožují zveřejněním identity. To jsem zažil už mockrát a je mi z toho hrozně špatně. Takže ne nějaký reportér, ale spíš si myslím, že jsou nebezpeční pedofilové sami sobě navzájem, což je až hrozný takhle říkat.

Jak často se setkáváš s negativními reakcemi a předsudky? Nemyslím jenom na tebe, ale obecně. Co nejčastěji zaznívá, když čteš nějaké články nebo zaslechneš, co si kdo povídá?

To je prostě v těch diskusích, to nejsou úplně předsudky, ale když to člověk začne vysvětlovat, třeba na Twitteru, Facebooku nebo pod nějakým článkem, tak tam začnou lidi hrozně „hejtit“ a blokovat, nadávat. I když já píšu vždycky slušně, tak si člověk vyslechne spoustu nadávek: „postavit ke zdi“ a „vykastrovat“ a „do plynu“ a tak. Ale úplně nejhorší je to, když si uvědomíš, že ti lidi jsou prostě tady kolem. Že reálně jsou.

Zažil jsi někdy myšlenky, kdy sis říkal „proč zrovna já“?

To jsem zažil v tom začátku, když mi bylo těch 20, ale to nebylo z frustrace, to bylo že jsem si říkal „do prkýnka, proč zrovna já bych to měl být?“. A na to byla odpověď „no a proč ne právě ty? Je tady určitá pravděpodobnost, že to bude někdo, tak jsi to zrovna ty, musíš se s tím prostě smířit. A možná se ti to stalo

proto, abys něco změnil v tomhle. Abys něco ukázal, abys některým lidem dokázal.“

A zažil jsi někdy třeba duševní nebo psychické problémy, které by byly způsobeny pedofilií? Že bys spadnul do deprese nebo úzkosti?

Měl jsem nějaký depresivní stav, zase v těch 20 letech, ještě před tím, než jsem si to přiznal. To že se mi líbily ty holčičky. Tak jsem tak nějak upadl do takového – to bylo na podzim zrovna, to je taky takový čas depresí – ale já normálně nemám tyhle stavy. To si pamatuju, že jsem přijel domů a cítil, že to chci nějak říct své mamce nebo někomu, a mamka se divila, co mi je. A tak jsme šli za naším rodinným psychologem, to jsem přijel z výšky na Vánoce domů, a to byl první člověk, kterému jsem řekl, že se mi líbí malý holky. A myslím, že relativně tehdy potom jsem to řekl i své mamce, ale její první reakce nebyla úplně nějaká dobrá. Že úplně nepochopila, o co jde a navíc ten psycholog řekl, že je mi teprve 20 a že do 26 mám o sobě právo pochybovat a že se to ještě vytříbí nebo tak něco. Jenže já už jsem věděl, že se to nevytříbí, a i kdyby k nám přišel někdo, kdo má 13, 14, 15, 16, tak že i když se dá pedofilie oficiálně diagnostikovat od 18, tak prostě ten člověk může být jasný. Ale samozřejmě musí analyzovat své vlastní pocity, člověk sám sebe nejlíp diagnostikuje, ne někdo zvenčí, ten může nějak pomoci, ale jen ty víš, co se ti líbí a co cítíš. Takže už v těch 13 to bylo jasný.

Myslíš, že se můžou ostatní pedofilové bát vyhledat pomoc, že jim bude řečeno něco podobného jako tobě, že na ně budou lékaři koukat s odsouzením?

Ne, já si myslím, že se bojí někam jít z toho důvodu, že ten člověk musí vyjít s tou svou identitou. A pak už jsi někde evidovaná, samozřejmě pod jinou diagnózou, ale v té kartě si to ten lékař prostě napíše, s čím ten pacient skutečně přišel, je to černý na bílém. Už se k tomu může někdo „nepovolaný“ dostat, a myslím si, že se ti lidi bojí tohoto. To je jedna věc. A druhá věc, že se můžou bát, že narazí na nějakýho nevzdělanýho nebo lékaře s předsudky, který pracuje spíš s pachateli, a třeba moc neví o těch nepachatelích.

Zaujalo mě, když jsi mi v emailu psal, že jsi byl na PPG, jestli se nepletu. Celkově ta praktika mi přijde zajímavá, jaká to byla zkušenost?

Já jsem to jen chtěl zažít, jak to probíhá, bylo to zajímavý, no. Byla tam plocha Windows, bylo to Windows XP, a byly tam nějaký podněty, nějaká pornografie a tak. V jednu chvíli se tam objevil neutrální podnět, rybičky, a já jsem furt nic necítil, protože tam byly dospělý ženský, ještě takový jakýsi starý obrázky. Já jsem se snažil vstřebat co nejvíc, a to bylo třeba jen osm sekund, a pak tam byla zbývající minutu plocha Windows. Takže já se prostě bál, že se třeba vzruším na té ploše Windows nebo když se tam objevily rybičky, tak jsem si říkal „jestli mi tenhle přístroj něco naměří tadyhle na rybičkách“. Nebo stromy v parku tam byly. No a pak se tam objevily holčičky v kalhotkách, a to už to začalo reagovat, tak jsem si tak oddychl. To bylo ke konci, jsem si říkal „to snad už musí něco naměřit“. Tak to byla taková zajímavá zkušenost.

Hrozně malý zlomek komunity, když jsem projížděla uživatele ČEPEKu, byly pedofilky. Ale přece se nejedná pouze o mužskou záležitost. Jak si vysvětluješ, že se o tomhle v tom ženském ohledu nemluví?

Tam je několik faktorů. Když se žena bude rozplývat nad nějakým dítětem a řekne, že je to krásná holčička nebo chlapeček, tak je to společensky tolerovaný. Když to stejný udělá chlap, tak se na něho možná někteří budou už dívat jako „to je divný, ne?“. To je asi jeden takový moment. Další věc, že žena jako matka, si může nějaký tyhle „pocity“ odžít naplněním toho, že je matka. Do různých diskusí píšou ženy, matky, který když kojí svoje děti, tak zjistí, že se u toho vzruší. A jsou z toho úplně vyplašený. Myslím si, že se toho zbytečně bojí, vzrušení není ještě znak toho, že budu někomu ubližovat. Nevím, jaký jsou policejní statistiky toho, kolik je mužů ve vězení, ale je jich mnohem víc než žen, takže jestli na to nemá vliv ten testosteron. Nevím, nejsem žena, takže nedokážu popsat rozdíl mezi ženskou a mužskou sexualitou v tom základním nastavení, ale myslím, že možná budou mít muži větší „drive“.

Byl jsi někdy ve vztahu s dítětem?

Svou současnou přítelkyni jsem poznal, když jí bylo 14. Letos jí bude 22.

Ta o tom ví, že jsi pedofil?

Jojo, od samého začátku. Ona přišla na náš web, asi ve 13.

Stalo se ti někdy, že jsi ztratil kontrolu? Nemyslím tím, že bys udělal něco „velkého“. Ale zkrátka něco, čeho teď zpětně lituješ.

Určitě nemám nic takového, čeho bych litoval, že bych někomu ublížil. Ale co se týká třeba motivace při dotýkání, tak Klárka, docela ráda mi sedávala na klín, mně bylo 20, jí 10. To byla ta první, do které jsem se zamiloval. Chodil jsem normálně k nim do rodiny, na návštěvy, ona mě tam chtěla, ona si mě tam přivedla. Sedala mi na klín a já hodně rozlišuju takovou tu motivaci dotýkání. Z trestně právního hlediska by to nebylo zneužití, ale dejme tomu, že se dotýkáš nebo hladíš ji proto, že jí to je příjemný. Na nějakých normálních částech těla, jako jsou záda nebo hlava. Ale zároveň víš, že z toho cítíš vzrušení, takže je to příjemný i mně. Tam prostě na 100 % nemůžeš tu motivaci uhlídat. Hladíš ji z 90 % proto, že je jí to příjemný a 10 % ti tam ujede z toho důvodu, že cítíš vzrušení.

Zamiloval ses už někdy do své vrstevnice?

Zamiloval jsem se v 5. třídě do šestáčky, tak ta byla dokonce starší. Ale ne, nezamiloval, ta se mi líbila. Do své vrstevnice, pokud se to dá tak brát, v 18 do 17leté. Jinak jsem bral i jako vrstevnici v 17 do 13leté, to jsme chodili do kostela. To bylo i oboustranný, ona se do mě taky zamilovala, poznal jsem to tak, že se najednou objevila i na nějaké mši, kam nikdy nechodila. Takže tam najednou byla a čekala na mě. Akorát tam mám jedno takový trauma. My jsme byli v kině a já ji doprovázel z toho kina, chvíli jsme si ještě povídali před jejich domem. Ale z toho

domu vyletěl její otec, který nechodil do kostela a neznal mě, zatímco její babička a mamka chodily do kostela a znaly mě, ty by byly rády. A tenhle otec vylítl z domu, začal po ní hrozně hnusně řvát, že co se tahá po venku takhle po večerech s klukama, že na to má ještě času dost, chytil ji za ruku a násilím ji táhl zpátky domů. Já jsem byl tehdy mladý naivní kluk, pro kterého byl ten otec strašně velká překážka, já jsem s brekem přišel domů a brečel jsem ještě tak další půl hodinu. Ona by o mě měla dál zájem, ale já jsem se vnitřně sekl, blokl. I její babička se mě jednou přišla zeptat v tom kostele, že Barča čeká co a já jsem nevěděl, co mám té babičce říct. Dodneška mě to mrzí, protože to mohl být docela hezký vztah.

Dokážeš si představit situaci – ač jsi to už v podstatě zodpověděl u jedné z předchozích otázek – že bys čekal, až daná holčička dospěje?

Vždycky, když jsem byl zamilovaný, tak jsem čekal, až dospěje, abych mohl tu lásku vyjádřit, vyznat. Tak to bylo vždycky. Ty holky, který se mi líbily jako děti a dejme tomu znal jsem je a ještě se s nimi někdy vidím, tak se mi líbí i doteď. Sice to není to „top“, ale ty co jsem znal jako děti a viděl jsem je třeba i vyrůstat, se mi líbí i v té dospělosti. A teď se mi třeba stalo – i já stárnu a ta sexualita se vyvíjí – že se mi líbila 27letá žena.

No a dokážeš si představit, že bys potkal dospělou ženu, a měl s ní zcela uspokojivý vztah a třeba s ní měl i rodinu, i když to prostě není „to ono“?

Rozhodně.

Samozřejmě se nabízí otázka, co tě na dětech nejvíce přitahuje. Ať už z té psychické, tak fyzické stránky.

Spontánnost, nevinnost, Svým způsobem ta naivita, že je ten svět sice komplikovaný a těžký, ale to dítě to ještě neřeší, chce si hrát. Upřímnost. A možná je tam kus i té životní nezkušenosti, a tím pádem potřebujou provádět dětstvím, potřebujou toho rodiče. Člověk pro ně může být vzorem, může jim něco předat.

Nemyslím jenom vědomosti, člověk víc předá něco ze sebe. Co se týká fyzického, můžu říct akorát, co se mi líbí víc. Líbí se mi víc šaty nebo sukně, líbí se mi delší vlasy, to i obecně na dospělých holkách, když se hezky obleče. Asi tak. Když se usmívá.

Jak jsme se bavili o tom, že naprosté minimum sexuálních trestných činů na dětech spáchají pedofilové, tak by mě zajímalo, jak si dokážeš vysvětlit to, když „normální“ muž dítě zneužije.

Snadno dostupná masturbační pomůcka. Bych to tak nazval. Využívají toho, že je to dítě dostupný, nebude se bránit. Dospělá žena by se třeba taky nemusela bránit, ale tam je už větší riziko, že ano. To dítě ani neví, o co jde, takže se v ten prvotní moment ani nebude bránit. Myslím si, že masturbační pomůcka, no.

Myslíš, že se někdy změní názor široké veřejnosti na pedofilii?

Nevím, jestli široké veřejnosti, ale aspoň části. Já si myslím, že se to i mění. Když si vzpomenu, co bylo v roce 2000 nebo 2001, tak nebyly skoro žádné informace, ty předsudky byly mnohem větší. A čím víc se to dostává do povědomí lidí, i tím, že ta informovanost, ten internet, ta informační společnost, tak že se ty informace šíří snáz, dostane se k nim víc lidí. Třeba takový lidi jako jsi ty, před 20 roky prostě nebyli. My jsme i museli vyškolit na konferencích sexuology. Že se námi ani nikdo nezabýval, oni se zabývali jenom pachateli. Když jsme tam přišli, tak jsme se i s kolegou doktora ptali, jestli takhle někdy někdo přišel dobrovolně jako my: „no, jste jako bílé vrány.“ Takže...viděla jsi někdy bílou vránu?“. Asi takhle, oni to vlastně vůbec neřešili. Teprve teď se tomu tématu tak nějak i celosvětově začíná věnovat, jenže ten společenský odpor, že se vůbec někdo věnuje takovým lidem, takovým zrudám, který by ani neměly existovat. Jen když někdo vysloví myšlenku, že by třeba pedofilie mohla být sexuální orientace, i když tam má všechny znaky sexuální orientace, tak tomu nebudeme říkat orientace, budeme tomu říkat parafilie.

Mění se, ne úplně nějakí lidi, kteří nepřemýšlejí o věcech, kteří rádi dají na dezinformace a podobný věci, tak u těch asi ne. Ale u těch lidí, kteří přemýšlí a

poctivě přemýšlí nad podstatou lidského bytí, nad podstatou světa a tak, a chtějí ty informace vědět, tak si myslím, že se to určitě mění a je to mnohem lepší. I třeba někteří novináři, když je upozorníme – dřív to nebývalo vůbec – že mají špatně použitý pojem anebo špatný nadpis nebo něco, tak se i stává, docela často, že to třeba opraví. Nebo že to třeba uznají a v příštím článku je to správně.

Co si vlastně myslíš o dokumentu V síti? Předpokládám, že jsi ho asi viděl.

Byl jsem na něm několikrát. Chtěli jsme ho jako komunita podpořit 20 tisíci korun, oni si nejdřív tu částku nechali zaslat, že s tím souhlasí a že nás uvedou v titulcích. Když se to pak jednomu z těch producentů, tak nám to zas vrátili zpátky. Ten, kdo to zaplatil, měl možnost se zúčastnit premiéry tady v Praze, a i na předpremiéře v prosinci jsme byli v titulcích, takže už jsme si mysleli, že super, konečně se nám něco povedlo. Že můžeme přispět na něco preventivního na sexuální násilí, co se páchá na dětech. Ale hrozně nás zasáhlo to, že nám to potom, po půl roce, co ty peníze měli, měsíc před premiérou vrátili. Takže je těžký přispět na nějaký takový projekt, za komunitu, třeba na projekt, který pomáhá dětem, protože bychom to museli tajit. To už rovnou můžeme dávat anonymně, ale my potřebujeme ukázat, že jsme lidi, kteří podporují takové projekty. Pak jsme chtěli přispět na Bez trestu a tam nám paní – ale my to chápeme – advokátka Lucie Hrdá napsala, že kdybychom takhle přispěli a hlásili se k tomu, tak že by potom advokáti museli obhajovat nás, že by to pro ně bylo komplikovaný. Takže jsme bohužel zase nemohli přispět a hledáme nějaký další projekt. A říkáme si, co by třeba řekl Fond ohrožených dětí, který automaticky na stránkách zveřejňuje všechny dárce, kteří přispějí třeba nad 5 tisíc. Tak kdybychom přispěli třeba 20 tisíc, jestli by nás taky zveřejnil. To jsou takové otázky a je to zas o těch předsudcích, že vlastně se lidi bojí, co tomu řekne ta veřejnost. Jako „no, vám přispěli pedofilové“.

A ještě taková závěrečná otázka. Co bys vzkázal pedofilům?

Pedofilům co bych vzkázal? Jejda. V první řadě bych všem pedofilům vzkázal, aby poctivě přemýšleli o tom, co v sobě cítí, a pokud by to, co v sobě cítí nebo

by cítili, že to vede k něčemu, čím by dokázali ublížit komukoliv, tak aby s tím určitě něco udělali. Je tady třeba Parafilik, anonymní pomoc, tak aby určitě tu pomoc vyhledali, aby se ji nebáli vyhledat. To je první věc. Druhá věc, aby vždycky k dětem přistupovali s maximální úctou a dávali si bacha na vlastní motivaci nebo s jakou motivací k těm dětem přistupují. Aby to nebylo pro jejich vlastní „potěšení“, ale aby to bylo z toho důvodu, že třeba tomu dítěti chtějí nějak prospět. To asi stačí, protože to je podle mě to nejdůležitější.

Kvalitativní kazuistika č. 2 - Jiří

Muž, 44 let. Na internetu vystupuje pod přezdívkou Fx100d. Stejně jako Kasz, také Jiří stál u zrodu Československé pedofilní komunity, v jejímž rámci funguje jako administrátor. Líbí se mu holčičky od 3 do 10 let.

Jak vypadlo tvoje dětství a vztahy s rodiči, zažil jsi nějaké špatné události?

Vyloženě něco špatného jako zneužívání, týrání, tam nic nebylo. Řekl bych, že to dětství bylo takový normální, běžný průměr. Ne že to bylo úplně ideální, někdy ty vztahy s mamkou trošku haprujou, ale že bychom proti sobě vysloveně stáli, to ne. Furt nějak držíme pohromadě, takže bych řekl, že to dětství bylo průměr.

Koukala jsem, jak jsi na svých stránkách psal o “coming outu“ mámě. Ta to asi nevzala úplně s porozuměním. Je to teď lepší?

Jako je to v pohodě, ale moc o tom nemluvíme. U většiny lidí, kterým jsem se svěřil, to vypadá tak nějak stejně. Nějakou dobu to zpracovávají, možná tam jsou ještě nějaký dotazy. Spíš bych řekl, že o tom tématu nechtějí mluvit. Je tam pár kamarádů, kteří s tím nemají problém, děláme si z toho i legraci. Ale u většiny je to tak, že to ví, není to ale úplně každodenní téma.

07.05.2008 Po dlouhých úvahách a dlouhém odhodlávání, jsem se rozhodl, svěřit se své mamce. Po tomto rozhodnutí, jsem čekal na vhodnou dobu, kdy jí to řeknu. Toho dne jsme po obědě vyrazili na zahrádku. Dali jsme si kávu a já jsem měl v plánu jí to u kávy říct. Kávu jsme měli už dávno vypítou a já pořád ne a ne začít. Pak mamka chvíli dělala na záhonku. Než jsem se odvážil začít, uplynula asi hodina a půl. Najednou jsem to však vyslovil: "Já ti něco musím říct." Mamka se na mně tázavě podívala a zvážněla. "Chci ale, aby sis to nechala pro sebe." pokračoval jsem. Mamka se zeptala: "Je to něco vážného?" Přítakal jsem. Pak jsem vyslovil větu, které jsem se nejvíce bál. "Mně se líbí malé holčičky." Mamka se na mně podívala napůl tázavým a napůl zklamaným pohledem. Ta chvíle ticha se mi zdála nekonečná. "Snad nejsi pedofil?" zeptala se. Jen jsem kývl hlavou a sklopil jsem oči. Opět bylo chvíli ticho. "Tak proto ty jezdíš (Uvedla název obce mé milované.)" Věděla již z dřívějšíka, že jezdím do této obce a že tam jezdím navštěvovat rodinu s dětmi. Dokonce viděla i pár fotografií. Řekl jsem jí, že tam jezdím za tou malou dívkou, že jsem do ní zamilovaný. Snažila se mne přesvědčit, abych tam nejezdil. Bála se, že jí něco udělám. Vysvětloval jsem jí, že je tam vždy přítomna její mamka, nebo muž, se kterým žije a i

kdyby tam nebyli, nemusí se ničeho bát, že bych své lásce nikdy neublížil. Pak se mne mamka zeptala, zda by mi nepomohl nějaký sexuolog. Odpověděl jsem, že k jednomu chodím už rok a že mi zatím léčba nic nepřinesla. Mluvil jsem i o lécích které beru a o tom, že chci přejít k jinému doktorovi. Další rozhovor byl velice rozsáhlý. Mamka se mne snažila přesvědčit, že bych si měl najít dospělou partnerku. Bavili jsme se i o té, co jsem s ní byl. Mamka měla mnoho otázek a já musel spoustu věcí vysvětlit. To už bylo po cestě domů. Když jsme byli nedaleko mého bydliště, již poněkolkáté zopakovala, abych si našel dospělou partnerku. Já jsem řekl: "Já už mám holku. Já jí miluju a počkám si, až vyrostete a pak se s ní ožením, jestli bude chtít." Pak jsme se rozloučili. Šli jsme oba domů. Svěřoval jsem se už několika lidem, ale toto svěření bylo pro mne nejtěžší. Když jsem byl doma, byl to pro mne pocit úlevy. Hodně jsem se bál svěřit se a nyní už to bylo za mnou.⁷⁹

Takže to berou tak, že je to tvou součástí?

Asi tak, prostě to neřeší. Už jsme si to nějak vyjasnili a potom na to už nepadá řeč. Nejlíp si o tom popovídám s někým jiným z komunity, to je asi nejlepší.

Co vztahy?

U mě je to bohužel hodně vyhraněný a úzce zaměřený. Tam mám asi trochu nevýhodu oproti ostatním, protože většina z nich má tendenci navazovat vztahy i dospělými ženami. Mně se nic takového nestalo.

Přijde ti to jako prokletí?

Zezačátku asi jo, když jsem byl mladej. Dneska už to beru v pohodě, že to tak je, nic s tím neudělám. Co na tom budu řešit, žejo, prostě se s tím člověk musí smířit. Samozřejmě mě to někdy mrzí, je těžký si sehnat partnerku, není to všechno jednoduchý, ale dá se s tím žít. Furt to není úplně tragédie.

⁷⁹ Jirkova stránka. Dostupné z: http://fx100d.cz/ma_zpoved/5/

Kdy sis začal uvědomovat, že je s tebou něco „jinak“?

Úplně ty první indicie tam byly hodně brzo, to bylo kolem 10 let, možná i dřív. Ale to byly indicie, který člověk trochu ignoruje. V té době to ani nebylo nic nenormálního, protože když se mi líbí spolužačka... co je na tom špatného? To se líbilo i klukům okolo. No jim se ale líbila třeba i učitelka, což mně ne. Tam už to bylo trochu jiný. Poprvý jsem si to přiznal, až když jsem se zamiloval, někdy v 15 letech, tam jsem si to přiznat musel. Tušil jsem to sice dřív, ale tady jsem si nemohl dál lhát. Že to tak není nebo že z toho vyrostu.

Jak jsi přišel na to, že jde o pedofilii? Říkal jsi, že o ní nebyly žádné informace.

V médiích jsem četl popisy zneužívání a takhle, to mě vzrušovalo. Zároveň s tím přišly problémy. Člověk začne přemýšlet nad sebou a myslel jsem si, že taky skončím v novinách. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem se s tím mohl nějakým způsobem smířit. Přišlo to, až mi bylo nějakých 25 let. Hodně dlouho jsem se s tím trápil a co mi nejvíc pomohlo byl Kazsův web. Těch webů tehdy bylo ještě víc, některý ty stránky úplně zmizely. Byly i společný fóra, ty taky potom provozovatelé hostingů bez důvodu začali mazat. Teprve potom jsme začali přemýšlet o ČEPEKu. Zaprvý jsme chtěli, aby to bylo dohromady – BL (boylove – láska k chlapcům) a GL (girllove – láska k dívkám), aby to bylo obojí, pro všechny. Tehdy to bylo víc rozdělený, někteří říkali, že je to nesmysl. Že by to měl mít každý zvlášť, ale já jsem myslel, že je spousta těch problémů stejných. Sice když si hledám někoho na pokec, tak spíš budu hledat mezi svýma, ale když se řeší obecný věci, ty jsou stejný. Takže nevidím důvod, proč by se to mělo dělit.

Kolik vás bylo při vzniku ČEPEKu?

Bylo nás asi čtyři nebo pět lidí. On se k tomu nikdo neměl, aby to technicky řešil a aby něco začalo vznikat. Tak jsem si prostě sedl a začal studovat, jak se vůbec rozjíždí web, jak se to všechno dělá. Běželo to původně u mě doma na počítači, jenom na IP adrese. Tam jsme se my, těch pár lidí, přihlašovali a dávali jsme dohromady nějaký texty a takový. Připravovali jsme to na rozjetí, to trvalo hodně

dlouho, než se to zveřejnilo. Já jsem byl adminem, Kazs moderátorem. Pak se stal taky adminem, protože jeden člověk to neuhlídá - jak se to začalo rozrůstat, to je tam už potřeba víc lidí. Postupně začali aktivnější lidi přibývat a od té doby to jede.

Dokázali jste si tehdy představit, že se rozroste až takhle?

No, nečekali jsme to. A rozhodně jsme nečekali, že u toho vydržíme tak dlouho - když jsme s tím začali, tak jsme zjistili, že je s tím neuvěřitelně moc práce. Což to si někteří lidi neuvědomují, přijdou tam a začnou kritizovat, jak to blbě děláme. Tak jim řekneme, ať si založí svůj web a zkusí si to. Ještě tam chodí lidi z veřejnosti, občas přijde nějaký ten útok, takže to člověk musí odfiltrovat od těch uživatelů a dát to pryč. Není to psychicky úplně pohodová práce.

Chtěli jsme především pomáhat, hlavně těm mladším lidem. Tak, abychom jim dali nějakým způsobem návod, nástřel do života. Že to nemusí být tak, jak to píšou v Blesku. Tak to nemusí dopadnout, může to dopadnout úplně jinak, můžeš jít jiným životem. To jsme chtěli, proto jsme to dělali. Zároveň tu osvětu pro novináře, s tím bojujeme do dneška. I když zlepšilo se to. Je to samozřejmě dost psychicky náročný, furt tam psát, vysvětlovat to dokola, pak třeba buď nepříjde odpověď nebo až když to někde popsali a nehodlají s tím nic dělat. To je pak člověk až našťvaný, si říká, co je to za novináře, který napíše článek a vůbec se nezamyslí nad tím, že co tam píše, je vlastně nesmysl. A používá tam nějaký termíny, o kterých neví vůbec nic a vydává je za něco jiného. To je špatně.

Teď jsme si nějak poslechli podcast o následcích pohlavního zneužívání. Tam byl nějaký psychoterapeut, který pracuje s oběťma, ten vlastně říkal, co s tím dítětem to udělá. A o těch pachatelích mluvil samozřejmě jako o pedofilech, vůbec tam neřekl, že to nemusí být pedofil. Řekl, že tomu rozumí, že ti lidi jsou nemocní a že si nemůžou pomoci a podobný věci. Takže tomu tématu prakticky vůbec nerozumí. Ale samozřejmě tam moc dobře popisoval následky, co to s tím člověkem udělá, že mu to úplně změní život, že ho to vykolejí někam úplně jinam. Což je skvělý, ale takhle to prostě nejde dělat. Když chci, aby těch případů ubývalo a chci někoho upozornit, že má tohle špatný vliv, tak na to musím koukat i tou optikou z druhé strany. A když řeknu „dej si pozor na pedofila“, když ten

pedofil přitom bude přede mnou sedět v té třídě mezi těma dětma, přizná se k tomu v tu chvíli? Samozřejmě že ne. A spíš naopak to scvakne a nebude chtít o tom pak s nikým mluvit. A bude to úplně to samý, jako když jsem slyšel člověka, který byl zneužívaný, že měl ve škole sexuální výchovu. Učitelka řekla, že některý ty děti to neoznámí, protože jsou třeba hloupější. To je něco tak strašného v tu chvíli. A svěří se to dítě? No samozřejmě že ne, protože si řekne, tak jsem teda ten hloupější. Tím pádem to úplně zazdí.

Jak jsme se bavili o tom podcastu, tak sice ten člověk chtěl udělat nějakou osvětu o tématu, o kterým je důležitý mluvit, je důležitý poučit děcka o tom, že se tadyto nedělá a že když se to děje, tak to mají nahlásit. To všechno je v pořádku, ale tímhle že řekne „tak at' se jdou *** léčit ti lidi, když na to mají chuť“, tím tu situaci prostě zhorší. Člověk, který řeší takovýhle problém – a není to jen o tom, že by nemohl koukat na dětský porno, protože to je nelegální, o tom to není, tam ani nejde o ten sexuální pud, že by to někdo nedokázal vydržet. Tam jde o to, že ti lidi prostě neví, že tím ublíží. Samozřejmě u někoho to může být problém, že ho to láká moc a potřebuje s tímhle pomoci, ale většina těch lidí potřebuje pomoci spíš v té psychice. Co s tím dělat, jak s tím žít, jak se s tím vyrovnat, jak s tím vůbec nakládat. A ne to, že mám na něco chuť. Takže kdyby byl ten podcast udělaný jiným stylem a bylo tam trošku toho pohledu i z jiný stránky, kdyby se zamyslel nad tím, jak to vnímají ti potenciální pachatelé, tak by se s tím dalo pracovat. Protože nemůžu udělat prevenci jen na obětech. To nejde. Musím udělat prevenci i na těch potenciálních pachatelích. Každý mladý člověk, který si pedofilii začne uvědomovat, tak je potenciální pachatel, protože neví jak s tím nakládat. A když to neví, když ho to nikdo nenaučí, nikdo ho neupozorní na rizika, tak se může dostat do situace, kterou nezvládne. I kdyby stokrát nechtěl, tak se to může stát. My třeba často napíšeme reakci na nějaký článek a ten člověk to upraví, ale zase tam napíše, že za to může sadismus. Ale to taky není pravda, protože ten sadismus... to je úplně to samý.

To je z jako bláta do louže.

Ted' byl případ z tábora, to byl pedofil a zároveň měl patologickou sexuální agresi. Tak tam je to už opravdu nebezpečný. Ta sexuální agrese je top, to extra, to je

vlastně touha po tom ublížit. Ale třeba u toho sadismu - se sadismem taky lidi můžou úplně normálně žít a nemusí se ničeho dopustit.

Myslím si ale, že je sadismus, masochismus nebo třeba fetišismus víc přijatelný. Dá se to nějak regulovat. Když se podíváš na pornografické stránky, tak tam máš nespočet takových videí.

Ale dá se žít i bez toho porna. Tam je to o něčem trošku jiným. Ten člověk musí zaprvý rozeznat rizikový situace, mít na to náhled. Zadruhé aby byl sám se sebou nějakým způsobem smířený, protože s tím nic neuděláš. Když kolem sebe bude slyšet jenom to, že je zrůda, která to dřív nebo později udělá, tím víc je ten člověk potom nebezpečný. Navíc když to v sobě člověk zapře, schová to někam, kde na to nevidí - právě pak se dostane do té rizikový nebezpečný situace, kdy to prostě nezvládne, kdy se to probudí a neví, co s tím. A mně právě přijde i u toho sexuálního zneužívání, že se to lidi snaží řešit, až když je pozdě. Co s těma lidma, kteří jsou ve vězení, kteří jsou v léčebnách. Podle mě by se měla ta agrese a tyhle věci řešit dřív. Přitom tady žádný takový programy nejsou, je toho strašně málo. A navíc pro ty novináře je to o to složitější, protože oni jsou živí z té čtenosti. A co nejvíc přitahuje? Vždycky to neštěstí. Ale třeba článek o mně by nebyl zajímavý, protože tam se nic neděje. Maximálně tam můžou šokovat nějakým titulkem, který toho člověka vtáhne, ale pak si přečte půl článku a zavře to.

Atraktivita je bohužel často v tom neštěstí.

Mně to jde tak trošku proti sobě. Novinář se snaží informovat, ale zároveň zaujmout. Buď bude informovat pravdivě a korektně, ale pak to nebude zajímavý. Tím nevydělá. V tom je na jednu stranu trochu chápu. Ale na druhou stranu - kdybych to vzal do detailu - kdybych měl informovat stejně jako oni, tak jak by to asi znělo? Heterosexuál znásilnil v parku ženu. To je nesmysl. Už samotný to zní nesmyslně.

Z jiného soudku. Jaké pocity v tobě probíhaly, když sis začal uvědomovat, že jsi pedofil?

Byl to takový mix divných pocitů. Zaprvý člověk přemýšlel, co bude dál, co bude do budoucna. Začal jsem si uvědomovat, že nebudu mít rodinu. Byla to taková beznaděj, občas mám pocit, že život postrádá ten smysl. Samozřejmě smutek v tom byl, byla to taková všehochuť. Asi jsem se tím ze začátku dost trápil, nakonec jsem teda zjistil, že v tom nejsem sám, což mi pomohlo. S někým ten příběh sdílet. Přečíst si o někom jiném, kdo to má podobně. Je důležitý někde najít pozitivní vzor. Dost mi taky pomáhají zpovědi těch zneužitých, co to s nimi provádí, jaký z toho mají pocity. Člověk zjistí, že to není úplně ok, i když to třeba bylo dobrovolný. Může to být dobrovolný? To je otázka. Já si myslím, že ne, že vždycky je v tom nějaká manipulace, člověk do toho musí to dítě nějakým způsobem natáhnout. Vždycky je tam aspoň psychická manipulace.

Samozřejmě jsem tam měl takový ty depresivní stavy, nevím jestli by se to dalo nazvat úplně depresí. Nikdy jsem nepřemýšlel o sebevraždě, tak daleko to nezašlo, ale jsou i lidi, u kterých ano. Navíc jsem měl tu sexualitu dost výraznou, takže mě docela lákalo něco provést. V tu dobu jsem si navíc vůbec neuvědomoval, že to může být problém. Že i když to bude se souhlasem, tak to nebude v pohodě. Hodně jsem se kvůli tomu odsuzoval, pokládal jsem se za méněcenného, až teprve pak jsem zjistil, že to nemusí skončit tak, jak je to v těch médiích. Je potřeba, aby probíhala sexuální výchova i v tomhle směru. Říct mladým lidem, že v tom nejsou sami, když už něco takového cítí. Ale že je tam problém, že si v tomhle smyslu nikdy nemůžou dovolit nic podniknout. Ten vztah tam musí být na platonický úrovni a musí to tak zůstat.

Dopustil ses ve vztahu k dítěti něčeho, čeho bys zpětně litoval?

Akorát snad jediný, že se Danuška dozvěděla, že ji mám rád. To není nic špatného, ale přece jenom se to dozvěděla dost brzo, asi v 8 letech. Řekla jí to její mamka. Já bych jí to asi osobně neřekl, já bych počkal daleko dýl. Až když byla dospělá, poslal jsem jí dopisy. Líbily se jí, ale samozřejmě o mě nemá zájem, není to opěťovaný. To je myslím jediný, čeho jsem trochu litoval, že se to dozvěděla, i když ne přímo ode mě. Jinak asi ne.

Kdybys teď Danušku osobně potkal, i když je z ní už žena, co bys cítil?

V tomhle si myslím, že ta láska přetrvává. Myslím, že bych o ni furt stál. Já bych i řekl, že by to šlo naopak. Kdybych potkal dospělou ženu a pak mohl vidět fotky nebo videa, jak vypadala jako malá, tak tam by to taky nějakým způsobem fungovalo. Je to ale složitý. Ta první možnost je pro mě samozřejmě ideálnější, ale je to zdlouhavý a vzhledem k mému věku si to už nemůžu dovolit. Problém je i ten, že mi Danuška dodneška říká strejdo. Bere mě trochu jinak, než bych si přál.

Fascinuje mě, jak jsi otevřený. Chodil jsi přednášet a dokázal přitom veřejně říct, kdo jsi.

Většinou jsme přednášeli buď na školách nebo odbornějších akcích. Snažili jsme se zapůsobit na odborníky, aby vytvořili něco, jako je Parafilik, a aby něco dostali do sexuální výchovy. Rádi bychom, aby vznikla příručka, jak s tím žít, jak s tím naložit. Samozřejmě tomu pomáhá nějakým způsobem ten ČEPEK, ale ještě by to chtělo něco, co si člověk může někde vzít. Kde bude všechno na jednom místě, nejlepší by byla malá brožurka, která bude ležet třeba v čekárně. Samozřejmě mě těší, když se někdo ozve, že jsme mu pomohli nebo že to má nějaký smysl, když tam je nějaká zpětná vazba. Že jsme i tím vzorem pro mladší, kteří tam chodí. I když někdy je to těžký, protože ti lidi jsou různí a nás nic jiného vlastně nespojuje, takže jsme taková hrozně různorodá skupina. A jsou tam prostě lidi, který se chovají hrozně a takovým bych dítě v životě nesvěřil.

Proč myslíš, že kolem pedofilie koluje tolik mylných informací a předsudků?

Já myslím, že už je to tak zakořeněný, že to lidi vnímají v kontextu, ve kterým se to prezentuje v médiích. Na druhou stranu to hodně lidí chápe. Ze začátku jsem chodil po různých chatech, tam jsem byl taky několikrát zabanovaný. Ale když jsem přišel a vysvětlil jsem to, tak to spoustu lidí dokázalo pochopit a bavit se se mnou. Řekl bych, že je to takových 50/50.

Co říkáš na sexuální osvětu na školách?

No ono celkově ta sexuální výchova vážne. Nejen s tímhle. Když se zeptám mladých lidí, co zažili v sexuální výchově, tak navlíkali kondomy na banán a to je tak všechno. S těma dětma se musí pomalu začít v předškolním věku. První informace by měly dostat ještě před tím, než půjdou do školy. Samozřejmě jich potom adekvátně k věku přidávat, ale kolem těch 12-13 let by se už měly dozvídat o věcech, jako jsou právě deviace nebo jiný orientace. A mělo by se o tom učit.

Je jasné, že se pedofilie nedá vyléčit. Je ale ještě něco (kromě projektu Parafilik aj.), co by mohlo daným jedincům pomoci?

Jsou tam věci. Každý to má samozřejmě jinak, musí se k tomu přistupovat strašně individuálně. I tak třeba Parafilik funguje, tam ten člověk přijde a oni se ho ptají, jaký má problém, co chce přesně řešit. Podle toho se pak odvíjí ta terapie. Není to tak, že tam přijde a projde nějakým standartním procesem a nakonec ho vyplivnou a bude zdravý. Bohužel takhle to funguje u sexuologů, protože ti řeší pouze ochranu společnosti, takže většinou neřeší nic jiného. Takový to sebezpřijetí, spíš se u pacienta snaží o ten náhled a nějakým způsobem mu třeba pomoci tlumit sexualitu. Jenomže těch problémů je tam celá škála, pedofilové řeší od depresivních stavů, přes sebevraždy, po partnerky - jak to říct partnerce, jak si ji sehnat. Kolikrát řeší i věci, který s pedofilií vůbec nesouvisí – co do budoucna, práci. Je trochu těžký, že ten člověk musí žít v té společnosti, kdy se nemůže moc vyjadřovat navenek, nemůže svému kolegovi říct, že se mu líbí nějaká holčička. Takže tam potom pomáhá, že se potkáváme navzájem, že si můžeme sednout a popovídat si o tom. Kolikrát ani nemusíme nic říkat a víme, jak to myslíme. Stačí to třeba jenom naznačit a ten druhý už ví, jak to ten první myslí.

Navštívil jsi někdy sexuologa?

Já jsem kdysi chodil k sexuologovi, to jsem navštívil jednoho, to byl takový starší pán. To byla konverzní terapie, snažil se mě přeučit na dospělé ženský, což prostě nefunguje. Dokonce teď je třeba u homosexuálů ve spoustě státech zakázaná, protože to nemá smysl a spíš to toho člověka trápí než aby mu to pomohlo. „Pak mi pan doktor doporučil následující postup: Onanovat při představě dospělých žen, a po vyvrcholení, pokračovat s představou dětí.“⁸⁰ Pak jsem přešel k doktroce Fifkové, to bylo asi ještě horší, protože ta vůbec neřešila. Tu jenom zajímalo, jestli беру prášky a absolutně nechtěla slyšet, že se stýkám s nějakými dětmi. Ona mi vyloženě řekla, že když budu úplně sám v lese a teď tam potkám někde na cestě holčičku, tak že se mám prostě sebrat a utéct. Že se mě třeba zeptá, kolik je hodin a já mám prostě utýct. Já potkat v lese nějakou osamělou holčičku, tak se v první řadě zajímám, kde má rodiče a jestli nepotřebuje pomoci, jestli se neztratila nebo něco takovýho.

Je smutný, že sexuologa vůbec něco takového napadne.

Tam jde o to, že oni se setkávají s těma lidma, kteří něco spáchali a jsou zaměřený na to, aby ochránili společnost, takže podle toho pracují. Oni ani neumí s těmi lidmi pracovat. I proto vznikl Parafilik, protože on vyškoluje specialisty, kteří začnou s těma lidma nějakým způsobem pracovat. Do té doby ani nebylo kam jít. Bylo pár sexuologů, kteří měli nějaký pochopení a snažili se to řešit. Ale těch sexuologů je strašně málo a řeší hrozně problémů – erektní dysfunkce a nevím co všechno, takže mají vyčíslenou kapacitu úplně naplněnou. Takže já jsem tam chodil jednou za dva měsíce, přišel jsem tam na pět minut a hned mě vyhodil a další. Omezilo se to na dobrý den, jak se máte. Já jsem s tím už v té době tak nějak smířený byl, dá se říct, ale chtěl jsem o tom s někým mluvit na té odborné úrovni. Ale prakticky jsem tam byl pozdě. Měl jsem tam jít mnohem dřív, ale v 15 letech tam člověk nemůže jít sám, on musí mít souhlas rodičů. Tak jak mu to pomůže, když to první potřebuje řešit s odborníkem a pak se teprve může svěřovat doma. Tak proto jsme rádi, že ten Parafilik funguje. Tam je teda taky limit, že tam úplně mladistvý brát nemůžou, nebo neměli by, ale na druhou

⁸⁰ *Jirkova stránka*. Dostupné z: http://fx100d.cz/ma_lecba/

stranu jak je to anonymní, tak oni vlastně neověřují věk. Takže aspoň takovou možnost tu mají, protože k tomu doktorovi stejně nemůžou sami. I to je problém.

Jak ses cítil, když ti dali léky?

Já jsem to rád zkusil. Ze začátku to bylo docela fajn, člověk se tak nějak zbavil toho pudu, takže to tolik nelákalo. Ale přece jen potom se to začalo projevovat vedlejšími účinky, už to nebylo tak příjemný, už to nejenom pomáhalo, ale taky někde vadilo. Jako dlouhodobý řešení to není vůbec, protože po nějaký době...nevím, jak bych to řekl. Je to jako když zacpeš papiňák. Snaží se to najít tu cestičku kudy ven a nějakým způsobem to ventilovat. Ale přes ten prášek to prostě nejde, protože ono nejen že to potlačuje tu chuť, ale potlačuje to i ten prožitek. Že při té masturbaci z toho prostě nic nebylo, to bylo jen takový mechanický. A to mně chybělo strašně. I proto jsem je pak vysadil. Pro někoho je to dobrá věc, ale musí se s tím pracovat i terapeuticky, aby ten člověk došel do stádia, kdy už to nebude potřebovat.

Ženy jako pedofilky. Existují, ale hodně lidí je z toho faktu překvapených.

Ale je to tak, no. Existují, ale tam je to trochu složitější. Možná jich bude míň, možná je to míň vidět, možná si to ty ženy neuvědomují, protože se to schová za nějaký mateřský pud. I když tam nějaký ty indicie třeba jsou, tak si to ta ženská nemusí uvědomovat hodně dlouho a nemusí o tom vůbec vědět. Nebude to asi úplná výjimka, že by neexistovaly vůbec žádný, ale bude jich asi míň než chlapů, no. A asi to ty ženský dokážou líp ventilovat, aniž by byly delikventní. I když ta delikvence se tam najde taky. Ale i když zneužije, tak ta žena nemusí být pedofilní, nemusí to spolu souviset.

Jak dokáže neparafilní člověk zneužít dítě?

Tam to bude jako náhradní objekt, to bude stejný, jako když půjdu a zaplatím si prostitutku. Budu s ní souložit, tak je to pro mě náhradní objekt, který použiju k tomu jedinému účelu. Nebo i když si najdu partnerku, tak to pro mě bude nějaká

náhražka, nebude to úplně ono. Takže když jsem toho schopen já, tak proč by toho nemohl být schopen někdo jiný na tom dítěti. Obzvláště když je to snadnější obět'. Navíc když se do toho pak přidá nějaký alkohol nebo něco takovýho, nějaká droga. To tam pak člověk úplně ztrácí zábrany a je mu to už jedno. Tak chytne první, co má, co je ta nejsnadnější cesta. To dítě se nedokáže ubránit. Neví, o co jde. Toho přesně využije.

Jaké pocity v tobě vyvolává to, jak nesprávně se většinou termín pedofil využívá?

Samozřejmě mě to nějakým způsobem zasahuje, člověk se cítí dost ukřivděně, vztahuje si to trochu na sebe, i když já se s tím snažím nějakým způsobem bojovat. Právě i proto chci navštívit toho Parafilika, abych tyhle věci řešil, jak se s tím vyrovnávat. A když dělám tuhle práci pro komunitu, tak i v tomhle musím být nějakým způsobem odolnější. A nesmím si to tolik připouštět, ale trápí mě to. Vždycky si vzpomenu na ty svoje mladý doby, kdy jsem se tím nejvíc trápil a tyhle články mi nejvíc ubližovaly. Takže vždycky když to někde čtu, tak si říkám „ježišmarja, když tohle teď někde nějaký mladý nešťastný kluk čte, tak musí být úplně v ***.“

Co bys vzkázal pedofilům? A co společnosti?

Že na to nejsou sami. Existuje těch lidí hodně. A že se s tím dá žít. To je asi to nejdůležitější. Že je to nedělá nijak špatnými, nedělá to z nich stvůry a že je jenom na nich, jak dopadnou. Jestli dopadnou jako ta stvůra nebo jestli to zvládnou a budou žít plnohodnotný život. I když asi nebude úplně super, nebudou to mít úplně jednoduchý, ale dá se to. Společnosti to, aby si každý uvědomil, že i jeho dítě může být pedofil. A že můžou přijít ve 13 letech – ať už kluk nebo holka – a říct „mami, mně se líbí děti“. A když už to potom je o těch vlastních dětech, tak to člověk vnímá jinak. I když jsou i tací, kteří na toho člověka dokážou zanevřít, vyhodit ho z bytu, takovýhle případy se taky staly. Může to být kdokoliv. Může to být i člověk, který ho znají. Ona to není úplně okrajová záležitost, když si člověk vezme jaký jsou odhady. Sice těch čistých pedofilů je možná 0,3%, ale když

k tomu připočtu hebefily, který do toho taky spadají, tak to leze do procent. Těch lidí je už statisíce.

Závěrečná úvaha a doporučení

Žijeme v době, kdy se předsudky ohledně sexuálních menšin den ode dne snižují. Nejedná se již o oblast, o které se nemluví. Naopak ve společnosti probíhají čím dál otevřenější diskuse, a to i na globální úrovni. Když se řekne LGBT+, každému se alespoň něco vybaví – buď jen barevné vlaječky či pochod Prague Pride. A je skvělé, že se již takové osoby nemusí skrývat a žít ve stínu s pocitem, že je s nimi něco špatně. Jestli však něco zůstává tabu, tak je to pedofilie, respektive parafilie jako takové – některé jsou však akceptovatelnější než jiné. Nelze se tomu úplně divit, neboť kolem ní panují nejrůznější mylné informace a mýty. Stačí nahlédnout do médií, kde je téměř automaticky každý, kdo pohlavně zneužil dítě, označen za pedofila. Přitom se uvádí, že pouhých 10 % sexuálních trestných činů spáchají právě oni. Zbýlých 90 % jsou „normální“ jedinci, kteří zneužívají bezbrannosti a nevinности dětí. Petr Kasz, viz rozhovor výše, toto trefně nazval jako využití jednoduše dostupné masturbační pomůcky.

Je samozřejmé, že pedofilie nikdy nebude společensky přijatelná, resp. partnerské či sexuální vztahy s dětmi. Zde se však dostáváme do začarovaného kruhu. Hovořit o této problematice je zásadní, neboť právě to je jedním z neúčinnějších prostředků prevence – osvěta a otevření konstruktivní diskuse. Pakliže se o ní bude mlčet či mluvit s odsouzením, nelze očekávat, že se budou pedofilové ochotni s takovou skutečností svěřit. A to nejenom blízkým osobám či kolegům a spolužákům, ale zejména odborníkům, ač by takovou pomoc mohli potřebovat. Zatímco pro jednoho může být ovládnutí svých tužeb a pudů jednoduché, pro druhého je sebekontrola těžkým úkolem. Ze zkušenosti respondentů, kteří se podíleli na praktické části práce, se mnohdy báli sexuologa dobrovolně vyhledat. Ostatně tato myšlenka padla v rozhovoru s Petrem – většina z nich pracuje pouze s delikventními pacienty, přičemž takto mohou přistupovat i k jedincům, kteří na dítě nikdy nesáhli. Dívat se na ně skrz prsty.

V posledních letech však naštěstí vznikají nejrůznější iniciativy, např. projekt *Parafilik*. Ten byl spuštěn v roce 2019 a je realizován specializovanými odborníky Národního ústavu duševního zdraví. Z názvu vypovídá, že se zaměřuje zejména na samotné jedince s parafilní preferencí, pomoc však poskytuje také jejím blízkým. Veškeré služby – online poradenství, krizová

intervence či terapie (podléhající mlčenlivosti), probíhají bezplatně a se zajištěním anonymity klientů. S přímými oběťmi sexuálního násilí Parafilik nepracuje, svou aktivitou se však snaží přispět ke snížení míry takových činů skrze prevenci a účinnou komunikaci. Velice hezká myšlenka v samotném záhlaví uvádí „*Nemůžete za své pocity, můžete za své činy.*“.⁸¹ Dle mého názoru je to právě tento projekt, který disponuje největším potenciálem dosáhnout změny. Vytváří pedofilům, potažmo jiným parafilikům, bezpečný prostor bez předsudků a neporozumění.

Československá pedofilní komunita (ČEPEK) byla v práci zmiňována nesčetněkrát, avšak ne bezdůvodně. Jedná se pravděpodobně o první ucelenou informační stránku u nás, respektive v Československu, která aktivně funguje od roku 2010 dodnes. Od listopadu 2011 v jeho rámci funguje anonymní sexuologická poradna, na vznesené dotazy pak odpovídají sexuologové, kteří s nimi spolupracují. Komunita vznikla za účelem pravdivého informování o pedofilii – a to nejen široké veřejnosti, ale především mladých lidí na počátku puberty, kteří zjišťují, že je sexuálně přitahují děti či mladiství. Díky tomu se mohou se svou preferencí lépe smířit a uvědomit si, že nejsou na světě sami, a to bez toho, aniž by porušovali normy či zákony. Web jim předkládá pravdivé informace o projevech pedofilie, o tom, jak se s ní sžítí a také o rizikových situacích, které v jejich životech mohou nastat. V případech naléhavosti pomáhají osobám, které nad sebou kontrolu ztrácí, pomoc s domluvou návštěvy sexuologa.⁸² Mnoho mladých jedinců, kteří o své sexualitě příliš neví, si nemusí uvědomovat následky dané situace – že i dobrovolná sexuální aktivita může v budoucnu dítě psychicky ovlivnit a ublížit mu.

Bohužel ne každý podstatu ČEPEKu chápe, a to dokonce ani samotný Spolek Prague Pride, který v roce 2019 vydal prohlášení, že se od jejich aktivit striktně vymezuje, neboť nepodporuje jakoukoliv formu zneužívání dětí. Spolek ČEPEK (právnícká osoba a zároveň nezisková organizace, jejíž vznik se pojí s květnem 2020) uvádí ve svých oficiálních stanovách následující „*podpora činností či projektů zaměřených na prevenci sexuálně motivovaných trestných*

⁸¹ *Parafilik.cz - Nemůžete za své pocity, můžete za své činy.* Dostupné z: <https://parafilik.cz/>

⁸² *ČEPEK – Československá pedofilní komunita.* Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/cepek-ceskoslovenska-pedofilni-komunita/>

činů páchaných na dětech (...)“. Při jednom pochodu, v roce 2014, byli členové rozdávající informační letáčky dokonce zadrženi policií kvůli podezření z protizákonného jednání. V roce 2017 pak jeden z organizátorů Prague Pride dobrovolníkům letáčky vytrhával a ničil je s vysvětlením, že rozdávání letáček s reklamou město Praha zakázalo – Magistrát hlavního města Prahy se od tohoto tvrzení distancoval.⁸³ Informační letáček je k dispozici v přílohách. Je nešťastné, že ačkoliv v České, potažmo Slovenské, republice takové iniciativy fungují, setkávají se s nepochopením.

Lidské dospívání je náročné pro každého – jedná se o období zmatku, vzdoru a hledání se. Ruku na srdce, mnoho z nás si neuvědomovalo dopady našich činů. Žili jsme přítomností, jednali impulzivně a tak, jak jsme to právě cítili. Udává se, že se pedofilní citění začíná projevovat v raném dospívání či pubertě a je velice těžko představitelné, pro čtenáře s většinou sexuální orientací, že bychom něčím takovým procházeli. Troufám si říci, z vlastní zkušenosti, že sexuální výchova na školách stojí takřka na nule. Může sice hovořit o ochraně při pohlavním styku či o rizicích přenosu pohlavních chorob, problematika parafilií však zůstává skryta. Setkáme se s nimi povětšinou skrze média, a to ve spojitosti s trestnými činy – pedofil je ten, který sexuálně ubližuje dětem. Nebudu lhát, čtyři roky nazpět jsem si to i já myslela, a možná právě proto cítím silnou potřebu uvádět věci na pravou míru. Pohlavní zneužívání dětí není v pořádku a nikdy nebude – a je to tak správně. Ale stejně jako o ostatních sexuálních menšinách, i o pedofilii by se mělo mluvit, a možná o to víc, protože tak může být zabráněno mnoha nešťastným činům. Velice doufám a věřím, že tato diplomová práce pomůže čtenáři nahlédnout do života osob s pedofilní preferencí, byť jen částečně.

⁸³ *Oficiální prohlášení komunity ČEPEK ohledně vyjádření Spolku Prague Pride*. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/oficialni-prohlaseni-komunity-cepek-ohledne-vyjadreni-spolku-prague-pride/>

Závěr

Tato diplomová práce pojednávala o problematice pedofilie, tématu svým způsobem kontroverzním, o kterém ve společnosti koluje mnoho nepravdivých informací. Hlavní z nich je přesvědčení, že se pohlavního zneužívání dětí dopouští pouze pedofilně orientované osoby, ač je opak pravdou. Jedním z hlavních viníků jsou v tomto bezesporu masová média, která bohužel často zaměňují pojmy či šíří mylná fakta. To názor společnosti utvrzuje a brání tak otevření bezpečné diskuse bez předsudků a studu. Je však jisté, že konkrétní činy napadající mravní a psychický vývoj dítěte, jsou neakceptovatelné a neomluvitelné a tato skutečnost zůstane, dle mého názoru, neměnná.

Práce byla rozdělena na část teoretickou a praktickou. Teoretická pojednávala o poznatcích shromážděných v odborné literatuře, zejména z knih prof. Petra Weisse a doc. Jaroslava Zvěřiny, přičemž zmíněny byly rovněž některé zajímavé zahraniční studie.

První kapitola práce vymezila základní pojmy nezbytné pro zbytek práce, se kterými bylo později disponováno – parafilie, pedofilie a termíny související s agresivnějšími tendencemi (pedosadismus, sadismus aj.). Dále etiologie a výskyt v populaci. Toto bylo obzvláště náročné, neboť jednotný názor odborníků na příčiny vzniku pedofilie se velice liší, ve většině jej však přiřkládají genetice. Stejně tak jasné procento výskytu pedofilů v populaci není známo, protože, jak již bylo v práci zmíněno, velká část z nich o své sexuální preferenci mlčí ze strachu z odsouzení. Proto lze o těchto dvou otázkách jedině spekulovat. Třetí kapitola byla věnována diagnostickým metodám, zejména PPG a VFPG a možnostem léčby (včetně léčby ústavní). Faktem je, že pedofilie, stejně jako další parafilie, je nevyléčitelná. Člověk se s ní narodí a je to jedině o tom, jak s ní následně naloží a ovládne své chování. Závěr teoretické části pohovořil o stigmatizaci, předsudcích, napříč společnostmi, problematice, která jde s pedofilii ruku v ruce.

Praktická část práce sestávala ze dvou částí. V rámci kvantitativní bylo provedeno šetření za pomoci dotazníku, kterého se zúčastnilo 31 pedofilně orientovaných osob. Velká část z něj byla věnována otázce sexuálně

motivovaného násilí a sebekontroly (včetně vlivu alkoholu či drog). Ke grafům byl v některých případech přidán komentář porovnávající zjištění z teoretické části s vlastním praktickým. Kvalitativní část práce byla naplněna ve spolupráci se dvěma heterosexuálními pedofilními muži, kteří byli kladně nakloněni k osobnímu setkání a přispěli tak svými příběhy. Poznatky byly získány skrze polostrukturované řízené rozhovory a přes písemnou komunikaci. Diplomovou práci uzavřela konečná úvaha a zároveň vlastní doporučení léčby a prevence negativních projevů pedofilie.

Zamýšlený výstup a cíl diplomové práce byl naplněn. Praktická část poskytla cenné poznatky, ať již z kvantitativního hlediska, kde byly otázky předem pevně stanovené, tak z toho kvalitativního, které bylo přizpůsobeno konkrétní osobě a které se v průběhu hovoru formovaly. Nelze jednoznačně určit, zda byla tvrzení odborníků vyvrácena či nikoliv, neboť můj vzorek byl tvořen 31 respondenty v porovnání s odbornými výzkumy, kterých se účastnily stovky pedofilních osob. Přesto však praktickou část, jakožto student magisterského studia v České republice, hodnotím za vydařenou a uspokojivou.

Práce pojednává o problematice, která je hodna větší pozornosti a uvědomění. Pevně doufám, že tato diplomová práce přinese i užitek mimo mé studium a dosáhne přesahu.

Seznam zdrojů

- *A proposed typology for paedophilia: a grounded theory analysis of online discourse*. OpenUCT Home [online]. Copyright © University of Cape Town 2014. All rights reserved. [cit. 19.01.2022]. Dostupné z: <https://open.uct.ac.za/handle/11427/30849>
- BERNER, Wolfgang. *Perverze*. Praha: Grada Publishing, 2015. ISBN 978-80-247-9644-4
- BRICHČÍN, Slavoj a Zdeněk KALVACH. *Soudní psychiatrie a sexuologie pro policisty*. Praha: Vydavatelství PA ČR, 2003. ISBN 80-7251-129-7
- ČEPEK – Československá pedofilní komunita | ČEPEK – Československá pedofilní komunita. ČEPEK – Československá pedofilní komunita | Informační web o pedofilii [online]. Copyright © 2010 [cit. 18.08.2022]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/cepek-ceskoslovenska-pedofilni-komunita/>
- FREUND, Kurt & WILSON, Robin & DICKEY, Robert. (1990). *Does sexual abuse in childhood cause pedophilia: An exploratory study*. *Archives of sexual behavior*. [cit. 2022-01-17]. Dostupné z: https://www.researchgate.net/publication/226868914_Does_sexual_abuse_in_childhood_cause_pedophilia_An_exploratory_study
- GREENBERG, BRADFORD, CURRY. *Are Pedophiles with Aggressive Tendencies More Sexually Violent?* [online]. In.: 1996 [cit. 2022-01-23]. Dostupné z: https://www.researchgate.net/publication/14398051_Are_pedophiles_with_aggressive_tendencies_more_sexually_violent

- *Chronofilie* – *Wikipedie*. [online]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Chronofilie>
- JAHNKE, IMHOFF a HOYER. *Stigmatization of People with Pedophilia: Two Comparative Surveys* [online]. In: . 2014 [cit. 2022-01-26]. Dostupné z: <https://link.springer.com/article/10.1007/s10508-014-0312-4#citeas>
- *Jirkova stránka*. Jirkova stránka [online]. Copyright © 2006 Axian. Designed by [cit. 22.08.2022]. Dostupné z: http://fx100d.cz/ma_zpoved/5/
- *Jirkova stránka*. Jirkova stránka [online]. Copyright © 2006 Axian. Designed by [cit. 22.08.2022]. Dostupné z: http://fx100d.cz/ma_lecba/
- *Již po šesté jsme se zúčastnili průvodu Prague Pride!* | ČEPEK – Československá pedofilní komunita. ČEPEK – Československá pedofilní komunita | Informační web o pedofilii [online]. Copyright © 2010 [cit. 23.08.2022]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/jiz-po-seste-jsme-se-zucastnili-pruvodu-prague-pride/>
- KOVÁŘ, Petr. *Sexuální agrese: znásilnění z pohledu medicíny a práva*. Praha: Maxdorf, c2008. Jessenius. ISBN 978-80-7345-161-5
- LÁTALOVÁ, Klára. *Agresivita v psychiatrii*. Praha: Grada, 2013. Psyché (Grada). ISBN 978-80-247-4454-4
- *Odborná pomoc*. Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii [online]. 2013 [cit. 2020-11-24]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/odborna-pomoc/>
- *Oficiální prohlášení komunity ČEPEK ohledně vyjádření Spolku Prague Pride* | ČEPEK – Československá pedofilní komunita. ČEPEK – Československá pedofilní komunita | Informační web o pedofilii [online]. Copyright © 2010 [cit. 18.08.2022]. Dostupné z: <https://pedofilie->

- info.cz/oficialni-prohlaseni-komunity-cepek-ohledne-vyjadreni-spolku-prague-pride/
- *Parafilik.cz - Nemůžete za své pocity, můžete za své činy*. Parafilik.cz - Nemůžete za své pocity, můžete za své činy [online]. Dostupné z: <https://parafilik.cz/>
 - PÁV, Marek a Slavoj BRICHČÍN. *Sexuální násilí a parafilie, existuje patologická sexuální agresivita či nikoliv?* [online]. In.: 2019 [cit. 2022-01-23]. Dostupné z: <https://www.solen.cz/savepdfs/psy/2019/01/04.pdf>
 - PAVLOVSKÝ, Pavel a kol. *Soudní psychiatrie a psychologie*. 4. akt. Vyd. Praha: Grada Publishing, 2012. ISBN 978-80-247-8192-1
 - *Pedofilie, hebefilie a efebofilie* | Parafilik.cz. Parafilik.cz - Nemůžete za své pocity, můžete za své činy [online]. Dostupné z: <https://parafilik.cz/info/parafilie/pedofilie/>
 - *Pedofilní sadimus*. Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii [online]. 2013 [cit. 2020-11-24]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/pedofilni-sadizmus/>
 - SETO, Michael. *Pedophilia and sexual offending against children : theory, assessment, and intervention* [online]. Second. Washington: American Psychological Association, 2018 [cit. 2022-02-01]. ISBN 1433829266. Dostupné z: <https://1lib.cz/book/5275156/c9aa71>
 - *Smíření s pedofilním sadizmem*. Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii [online]. 2013 [cit. 2020-11-24]. Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/smireni-s-pedofilnim-sadizmem/>
 - STINES, Sharie. *Causes of Pedophilia*. PsychCentral [online]. 2015 [cit. 2020-11-25]. Dostupné z: <https://pro.psychcentral.com/causes-of-pedophilia/>

- ŠVARC, Jiří. „*Patologická sexuální agresivita*“ v praxi [online]. In: . 2017 [cit. 2022-01-23]. Dostupné z: <https://www.psychiatriepropraxi.cz/pdfs/psy/2017/02/08.pdf>
- *Tannerova stupnice* – *Wikipedie*. [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Tannerova_stupnice
- *Vyzkoušejte si Rorschachův test: Co o vaší osobnosti prozradí skvrny?* | 100+1 zahraniční zajímavost. 100+1 zahraniční zajímavost [online]. Copyright © [cit. 23.08.2022]. Dostupné z: <https://www.stoplusjednicka.cz/vyzkousejte-si-rorschachuv-test-co-o-vasi-osobnosti-prozradi-skvrny>
- WEISS, P. *Sexuální deviace u žen* [online]. In: . 2004 [cit. 2022-01-21]. Dostupné z: <https://www.levret.cz/publikace/101asopisy/mb/2004-5/?pdf=124>
- WEISS, Petr a Jaroslav ZVĚŘINA. *Doporučené postupy v terapii parafilních sexuálních delikventů* [online]. In: . 2015 [cit. 2022-01-19]. Dostupné z: <https://www.mzcr.cz/doporucene-postupy-v-terapii-parafilnich-sexualnich-delikventu/>
- WEISS, Petr a kol. *Sexuální zneužívání dětí*. Praha: Grada Publishing, 2005. ISBN 978-80-247-6372-9
- WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*. Praha: Grada, 2010. ISBN 978-80-247-9099-2
- WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-419-9
- WEISS, Petr. *Sexuální zneužívání – pachatelé a oběti*. Praha: Grada, 2000. Psyché (Grada). ISBN 80-7169-795-8

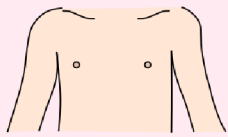
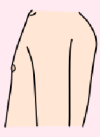
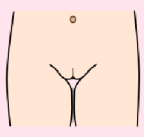
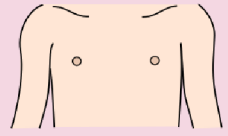

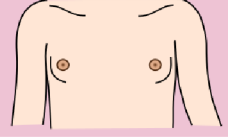

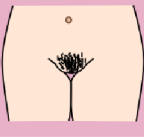

- ZVĚŘINA, Jaroslav. *Sexuologie (nejen) pro lékaře*. Brno: CERM, 2003. ISBN 80-7204-264-5
- ZVĚŘINA, WEISS a HOLLÝ. *Výsledky terapeutické kastrace u parafilních sexuálních delikventů* [online]. 2016 [cit. 2022-01-21]. Dostupné z: <https://www.psychiatriepropraxi.cz/pdfs/psy/2016/01/04.pdf>
- ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů* [online]. Brno, 2012 [cit. 2020-11-24]. Dostupné z: https://is.muni.cz/th/174448/pedf_m/Práce_a_pocity_nekriminalnich_pedofilu-diplomova_prace_autor_Karel_Zak.pdf. Diplomová práce. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra výchovy ke zdraví

Seznam příloh

Tannerova stupnice tělesného vývoje mužů a žen.....	104
Hypotetické rozložení chronofilie mezi muži.....	105
Grafy z vyšetření PPG a VFPG.....	106
Tabule III. Roschachova testu.....	107
Možnosti postupu v rámci vyšetřování a léčby sexuálních delikventů v ČR.....	108
Informační letáčky ČEPEK.....	109

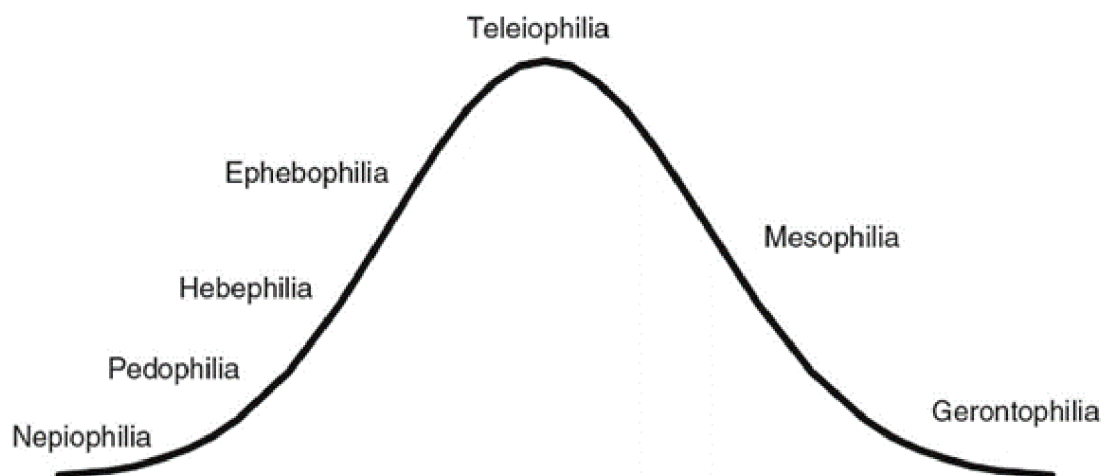
Tannerova stupnice tělesného vývoje mužů a žen⁸⁴

I		3 ↕ <2,5
II		4 ↕ 2,5-3,2
III		10 ↕ 3,6
IV		16 ↕ 4,1-4,5
V		25 ↕ >4,5

I			
II			
III			
IV			
V			

⁸⁴ Tannerova stupnice. Dostupné z:https://cs.wikipedia.org/wiki/Tannerova_stupnice

Hypotetické rozložení chronofilie mezi muži⁸⁵

Nepiofilie (infantofilie) – preference dětí pod 5 let

Hebefilie – náklonnost vůči dospívajícím dívkám

Efebofilie – náklonnost vůči dospívajícím chlapcům

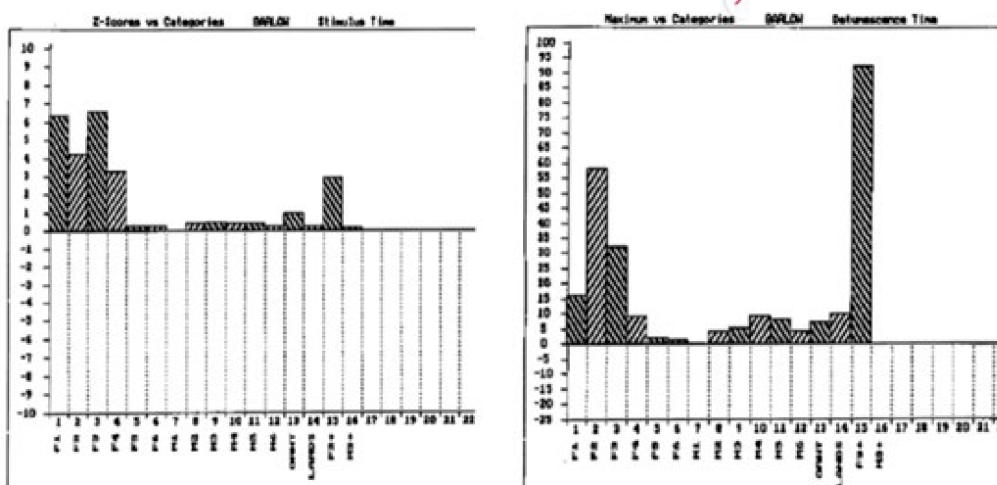
Teleiofilie – náklonnost vůči dospělým osobám

Mezofilie – preference osob středního věku

Gerontofilie – sexuální zaměření vůči starým osobám

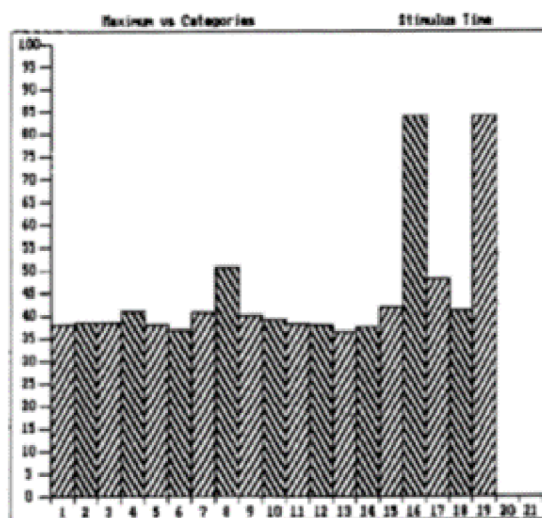
⁸⁵ SETO, Michael. *Pedophilia and sexual offending against children: theory, assessment, and intervention*, str. 20

Grafy z vyšetření PPG a VFPG⁸⁶

Obr. 26.8 Graf heterosexuálního pedofila

Dvojice grafů, které ilustrují důležitost hodnocení nejen v době expozice stimulu, ale i po ní. Pravý graf jasně ukazuje preference probanda, nejvyšší reakce na kat. F2, F3, resp. F3+, tedy na dívky předškolní a mladší školní. To přesně odpovídá jeho anamnéze.

Obr. 26.10 Klientka obviněná z pohlavního zneužití neteře

Sama uvádí homosexuálně pedofilní orientaci a tato potvrzena autorovým VFPG. Zde hodnoceny maximální reakce. Maxima se jeví v oblasti snímků preadolescentních chlapců (kategorie 19) i děvčat (kategorie 16).

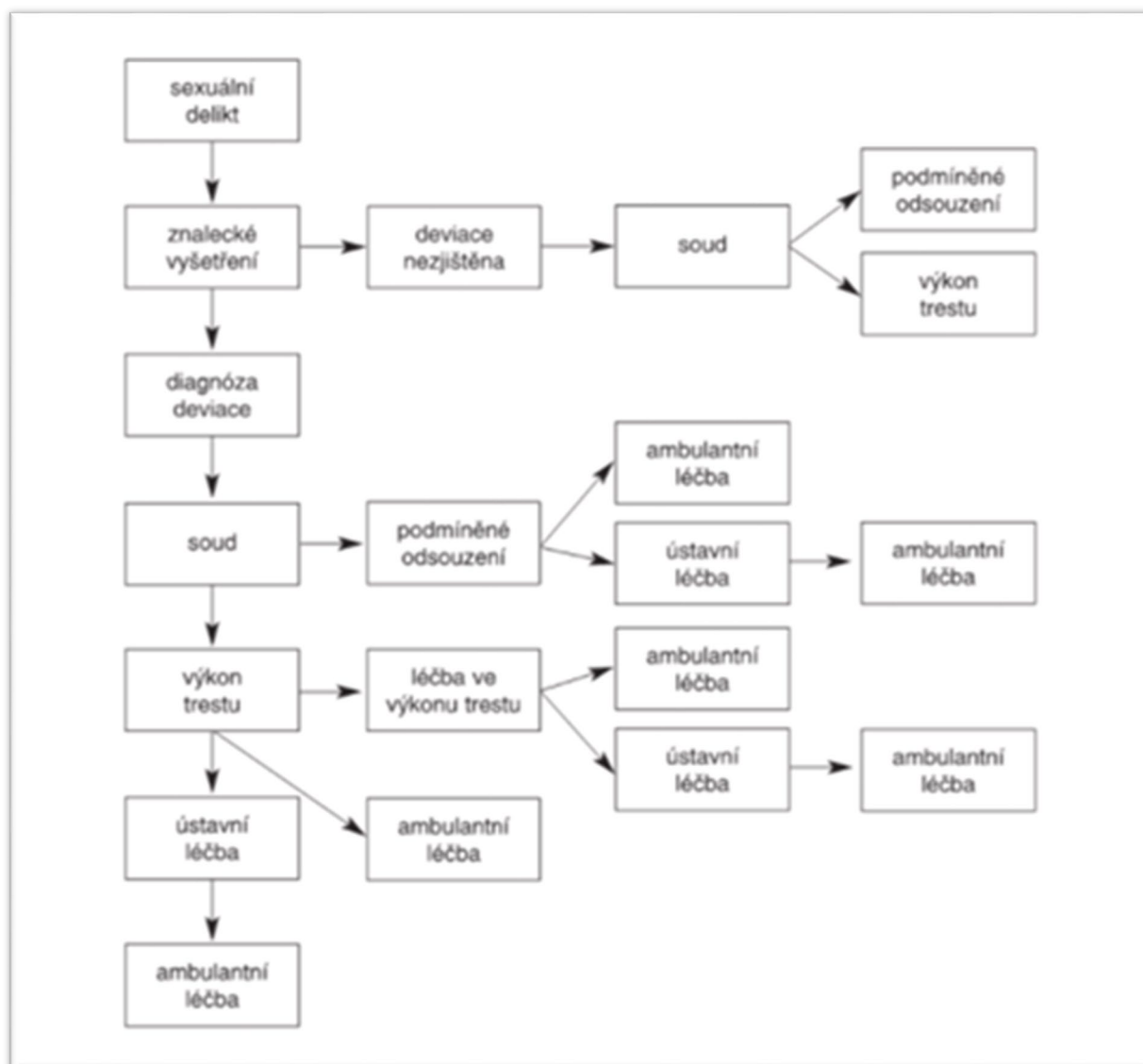
⁸⁶ WEISS, Petr a kol. *Sexuologie*, str. 567, 569

Tabule III. Roschachova testu⁸⁷

⁸⁷ Vyzkoušejte si Rorschachův test: Co o vaší osobnosti prozradí skvrny? Dostupné z: <https://www.stoplusjednicka.cz/vyzkoušejte-si-rorschachuv-test-co-o-vasi-osobnosti-prozradi-skvrny>

Možnosti postupu v rámci vyšetřování a léčby sexuálních delikventů v ČR⁸⁸

⁸⁸ WEISS, Petr. *Sexuální deviace: klasifikace, diagnostika, léčba*, str. 283

ČEPEK – Československá pedofilní komunita **www.pedofilie-info.cz**

- Na začátku puberty jsme zjistili, že nás přitahují děti.
- Naším cílem je informovat veřejnost o pedofilii, protože ohledně tohoto tématu panují ve společnosti velké předsudky.
- Přejeme si, aby mladí lidé, kteří si začnou uvědomovat svoje zaměření na děti, měli o pedofilii dostatečné informace a netrpěli zbytečně kvůli předsudkům nebo postoji společnosti.
- Chceme, aby lidé posuzovali pedofily ne podle jejich sexuální orientace, ale podle jejich činů.
- **Naším cílem není legalizace sexuálních kontaktů s dětmi!**

Obrázek 1 - jedna z verzí pro členy komunity

Podporuji ČEPEK – Československou pedofilní komunitu **www.pedofilie-info.cz**

- Tato komunita má za cíl pomoci mladým lidem, kteří cítí, že je přitahují děti, aby se se svou orientací vyrovnali a **nepáchali trestnou činnost**.
- V současné době se problematice těchto lidí věnuje jen velmi malá pozornost.
- Pedofilně zaměřený člověk vnímá svou odlišnou sexuální orientaci již od základní školy – zhruba od svých 13 let.
- Může to být i Vaše dítě! Kdo mu sdělí správné a objektivní informace? Nespáchá sebevraždu pod tlakem okolí, které z něj předem dělá zrůdu?

Obrázek 2 - jedna z verzí pro podporovatele komunity

⁸⁹ Již po šesté jsme se zúčastnili průvodu Prague Pride! Dostupné z: <https://pedofilie-info.cz/jiz-po-seste-jsme-se-zucastnili-pruvodu-prague-pride/>